

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Yoksa Hâlâ Bekâr mısın?

RACHEL
GIBSON

Sister's Planet

Otuz üç yaşında ve bekârsanız,
herkes aynı soruyu sorar.

Yoksa Hâlâ Bekâr mısın?

Sadece 10.000 kişinin yaşadığı Lovett kasabasında, bugün büyük bir olaydır. Büyük şehirlerden düğüne gelen uzaktaki akrabalar ise

dedikodu malzemesi olmaktan kaçamazlar.

Sadie Hallowell, kendisinden küçük kuzeninin düğünü için yıllar sonra doğduğu kasabayı ziyaret eder.

Kasabadakiler için klasik bir fiskoş malzemesi olacakken işler değişir; çünkü Sadie otuz üç yaşındadır ve hâlâ BEKÂRDIR. Bu, kasabalılar için dedikodu değil, çok fazla dedikodu demektir.

Ancak bilmedikleri bir şey vardır. Sadie, işleri Lovett sakinlerinin bile yetişemeyeceği bir hızda karıştırmaya yetecek potansiyele sahiptir.

"Rachel Gibson, romantik komedi yazmak için doğmuş sanki."

Booklist

₺ 20.00

ISBN 978-605-9961-42-4

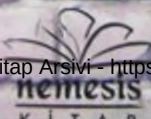

9 786059 961424

facebook.com/nmssktp

twitter.com/nemesis_kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Rachel Gibson
Yoksa Hâlâ Bekâr mısın?

Kitabın Özgün Adı: Rescue Me
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 222
Yazan: Rachel Gibson
Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzeltili: Funda Diken
Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu

ISBN: 978-605-9961-42-4

© Rachel Gibson
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Kasım 2014

Baskı ve Cilt:
Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul
Tel: (212) 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yoksa Hâlâ Bekârmısın?

Rachel Gíbson

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mercedes Johanna Hollowell, 3 Aralık 1996'da giydiği kıyafetlerle, kendi sonunu hazırlamıştı. Tersine bir inanış olsa da, yıllarca İşçi Bayramı'ndan sonra, Sadie ayağına beyaz sandaletlerini giyerken; desenlilerle, ekoselileri bir arada kullanıp kullanmama konusunda bocalayıp durmuştu. Bardağı taşıran son damla ise, bu beyaz sandalet hatasından daha da kötü olan ve üstünden kamyon geçmiş gibi görünen, şok edici saç kesimiyle Texas Star Noel Balosu'na katılması oldu. Herkes, saç ne kadar kabarık olursa, Tanrı'ya o kadar yakın olacağını bilirdi. Eğer Tanrı, kadınların saçının sönük olmasını isteseydi insanoğlunu; saç şekillendirme köpüğü, krepe tarağı ve Aqua Net Extra Super Hold'u icat etmesi için teşvik etmezdi. Herkesin bildiği gibi, sönük saç, modada iğrenilen bir şeydi ve neredeyse günah anlamına gelirdi. Tıpkı pazar ayininden önce içki içmek ya da futboldan nefret etmek gibiydi.

Sadie her zaman biraz şey olmuştu... kopuk. Farklı. Delilik gibi bir farklılık değildi bu. Kedi ve dergi toplayıp,

otlarını makasla biçen Bayan London`inki gibi de değildi. Sadie biraz daha hayalperestti. Mesela altı yaşındayken, sanki ailesinin paraya ihtiyacı varmış gibi, toprağı kazıp altın çıkarabileceğı düşüncesine kapılması; ya da sarı saçlarını, bir anda pembeye boyayıp, siyah ruj sürmesi gibi. Bu aşağı yukarı voleybolu bıraktığı zamanlara da denk geliyordu. Eğer bir aile erkek evlatla kutsanmışsa, o çocuk elbette futbol, kızlarıysa voleybol oynardı, bunu herkes biliyordu. Bu, onlar için on birinci emir gibiydi, bir kuraldı; kızlar ya voleybol oynayacak ya da Teksaslıların küçümsemelerine boyun eğecekti. Daha sonra, bir de Lovett Lisesi dans grubunun kıyafetlerinin, her nedense cinsiyetçi olduğu düşüncesine kapılıp Beaverettes kızlarının dardar kostümlerindeki püsküllerin uzatılması için, okula dilekçe verdiği zamanlar da olmuştu. Sanki kısa püskül, sönük saçtan daha büyük bir skandalmış gibi. Fakat hayalperest ve aksi olduğu için, kimse Sadie`yi suçlayamazdı. O, “çok geç gelen” bir bebektir. Bir çiftlik sahibi olan inatçı Clive ile onun sevgili eşi Johanna Mae`nin kızıydı. Johanna Mae, Güneyli bir hanımefendiydi. Nazik ve cömertti; Clive`a gönlünü kaptırdığında ise, Lovett kasabasındakiler kadar, ailesi de küçük bir şok yaşamıştı.

Clive, ondan beş yaş büyüktü ve bir keçi kadar inatçıydı. Köklü, saygın bir aileden geliyordu ancak doğruyu söylemek gerekirse, geçimsiz biri olarak doğmuştu; ayrıca davranışları da biraz kaba sabaydı. Johanna Mae`ye hiç benzemiyordu. Johanna Mae, *Little Miss Peanut* ödülünden, *Miss Texas* ödülüne kadar hepsini kazanan bir

güzellik kraliçesiydi. *Miss America* yarışmasına katıldığı yıl, ikinci olmuştu. Tabii üç numaralı jüri üyesi, bir feminist destekçisi olmasaydı birinci de olabilirdi. Johanna Mae, sevimli olduğu kadar açıkgozlüydü de. Erkeğinin, çorba kâsesi ile el yıkama tası arasındaki farkı bilmemesinin bir sorun olmadığına inanıyordu. İyi bir kadın, erkeğine bu farkı her zaman öğretebilirdi. Asıl önemli olan, erkeğin her ikisini de alabilecek maddi gücünün olup olmamasıydı ve Clive Hollowell kuşkusuz, Wedgwood'dan da, Waterford'dan da alışveriş ettirecek kadar parası olan biriydi. Düğünden sonra, Johanna Mae, JH Çiftliği'ndeki büyük evlerine yerleşip, çocuk sahibi olmayı beklemeye başladı; ancak on beş yıl boyunca takvim yönteminden, tüp bebeğe kadar her şeyi denedikten sonra, Johanna Mae'nin çocuk sahibi olamadığını anlamışlardı. Her ikisi de kendilerini çocuksuz evliliklerine teslim etti ve ayrı olarak Johanna Mae, kendini gönüllü çalışmalara verdi.

Herkes onun gerçekten bir azize olduğu konusunda hemfikir; zaten sonunda, kırk yaşındayken, "mucize" bebeğiyle ödüllendirildi. Bebek bir ay daha erken doğmuştu çünkü Johanna'nın da hep dediği gibi, "Sadie, anne karnından çıkıp, etrafındakileri parmağında oynatmak için sabırsızlanmıştı." Johanna Mae, tek çocuğunun her isteğini yerine getirirdi. Altı aylıkken, onu ilk güzellik yarışmasına soktu; bundan sonraki beş yılda da Sadie, bir yığın taç ve kuşak topladı. Ancak Sadie, podyumdayken kendi etrafında gereğinden fazla dönmesi, biraz yüksek sesle şarkı söylemesi, dönüş hareketinin sonunda sahne-

den düşmesi gibi kendine özgü davranışları yüzünden, annesinin hayali olan kâinat güzeli sıfatına hiçbir zaman ulaşamadı. Johanna Mae kırk beş yaşına geldiğinde, ani bir kalp hastalığı nedeniyle hayata gözlerini yumdu ve bebeği için beslediği güzellik kraliçeliği hayalleri de, onunla beraber toprağa gömüldü. Sadie'nin bakımı, çizmesinde inek gübresi yerine, parlak taşlar olan bir kız çocuğuyla vakit geçirmektense, Herefords'ta, çiftliğinde olmayı tercih eden Clive'a kalmıştı. Clive, kızını tam bir hanımefendi gibi yetiştirebilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Kendisinin öğretmeye vaktinin ve yeteneğinin olmadığı şeyleri öğrenmesi için onu, Ms. Naomi Zarafet Okulu'na gönderdi; ancak zarafet okulu, annesinin yerini tutamamıştı.

Diğer kızlar, eve gittiklerinde görgü derslerinde öğrendiklerini uygularken Sadie, elbisesini fırlatıp hemen kendini salıyordu. Aldığı karışık eğitimin sonucu olarak vals yapmayı, sofra kurmayı ve bürokratlarla nasıl konuşması gerektiğini biliyordu. Ayrıca bir kovboy gibi küfür edip, bir çiftçi gibi tükürebiliyordu.

Lovett Lisesi'nden mezun olduktan kısa bir süre sonra, Chevrolet'sine eşyalarını yükleyip, babasını ve kirli dans eldivenlerini çok uzaklarda bırakarak, Kaliforniya'daki bir üniversiteye doğru yola çıktı. O zamandan sonra zavallı babası dâhil kimse onu pek göremedi. Ve herkesin bildiği kadarıyla, henüz evlenmemişti. Bu gerçekten oldukça üzücü ve akıl almaz bir şeydi, çünkü evlenecek birini bulmak için çok zor bir işti. Babasının bir kız aramayı

yapısına sahip olmak gibi bir talihsizlikle dünyaya gelmiş olan Sarah Louise Baynard-Conseco bile koca bulmayı başarabilmişti. Tabii ki Sarah Louise, eşini mahkûm.com sitesinden bulmuştu. Bay Conseco, bin dört yüz mil uzaklıkta, San Quentin’de yaşamaktaydı ancak Sarah Louise onun haksız yere hapse mahkûm edildiği konusunda ikna olmuştu; şartlı tahliyesinin gerçekleşmesini umdukları on yıl içerisinde, onunla bir aile kurmayı planlamıştı.

Tanrı yolunu açık etsin.

Elbette, küçük bir kasabada kimi zaman bazı imkânsızlıklar söz konusu olabilir; bu yüzden kızlar, üniversite için uzaklara giderler. Herkes, bir kızın üniversiteye gitmesinin en önemli sebebinin, yüksek eğitim almak olmadığını bilir. Bir kız için, büyük büyük annesinin gümüşlerinin değerini hesaplayabilmek önemli olsa da onun öncelikli görevi, kendisine bir koca bulabilmektir.

Sadie Jo’nun anne tarafından kuzeni olan, yirmi yaşındaki Tally Lynn Cooper da bunu yapanlardandı. Tally Lynn, müstakbel eşiyle Teksas A&M Üniversitesi’nde tanışmış ve birkaç gün gibi kısa bir sürede evlenmeye karar vermişti. Tally Lynn’in annesi ise, sonradan hata olduğunu anlayacağı bir karar vermiş ve Sadie Jo’nun nedime olması konusunda ısrar etmişti. Herkesin aklında, Tally Lynn’in kıyafet seçiminden, pırlantasının büyüklüğünden ya da Frasier amcanın alkol almadan, rahat durup durmayacağından daha can alıcı bir soru vardı: Acaba Sadie

Jo kendine birini bulabilmiş miydi? Aksi, hayalperest ve sönük saçlı bir kız için bile olsa birini bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Sadie Hollowell, Saab marka arabasının kapısındaki düğmeye basıp camı birkaç santimetre açtı. Ilık hava, arabanın içine dolmaya başlayınca düğmeye tekrar basıp, camı biraz daha açtı. Esinti, düz, sarı saçlarının birkaç telini yüzüne doğru savurdu.

“Şu Scottsdale kayıtlarını benim için bir kontrol etse-ne.” Yanağına bastırıldığı BlackBerry’siyle konuşuyordu. “San Salvador, üç odalı.” Asistanı Renee, bahsi yapılan mülkü ararken, Sadie, Teksas sınırındaki dümdüz ovalara göz atıyordu. “Hâlâ beklemede mi görünüyor?” Bazen komisyoncular, başka bir acentenin, bir mülke daha yüksek fiyat vermesi ve biraz daha fazla kazanabilmek için, hazır olan bir satışı kaydetmeyi birkaç gün bekletirlerdi. *Uyanık herifler.*

“Evet, öyle.”

Bir nefes verdi. “Güzel.” Mevcut piyasada, her satışın önemi büyüktü. Küçük komisyonların bile. “Seni yarın arayacağım.” Telefonu kapatıp, arabanın bardaklığına attı. Sadie, Teksas’ın ılık rüzgârıyla pervaneleri dönmekte olan, uzaktaki sıra sıra rüzgârgüllerinin haricinde her yerin kahverengi olduğunu fark etti.

Çocukluk anıları ve eski duyguları, ağır ağır zihninde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trf.net.org>

canlandı. Yine o eski ve karmaşık duyguları hissetmeye başlamıştı. Teksas sınırını geçene kadar, uykuda olan, o eski duygular. Aşk ve özlemin, hayal kırıklığı ve kaçan fırsatın verdiği kafa karışıklığı. En eski anılarından bir tanesi de, annesinin bir yarışma için onu giydirdiği zamandı.

Anılar, yıllar geçtikçe bulanıklaşmıştı, fazla abartılı tören kostümleri ve kafasına klipsle tutturulmuş takma saçları artık solup giden anılardı. Ancak neler hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Neşeyi, heyecanı ve annesinin elinin rahatlatıcı dokunuşunu; kaygı ve korkuyu hatırlıyordu. Başarma isteğini. Asla gerçekleşmeyen memnun etme isteğini. Büyük tacı kazanamayıp, en iyi “evcil hayvan fotoğrafı” ya da “en iyi kıyafet” ödülleri kazandığında, annesinin belli etmemeye çok uğraşsa da yaşadığı hayal kırıklığını hatırlıyordu. Ve her yarışmada, Sadie biraz daha fazla çaba sarf ediyordu. Biraz daha yüksek sesle şarkı söylüyor, poposunu biraz daha hızlı sallıyor ya da fazladan bir hareket daha ekliyordu; fakat ne kadar uğraşırsa, şarkı söylerken o kadar detone oluyor, dans ederken adım kaçırıyor ya da sahneden düşüyordu. Yarışmaya hazırlayan öğretmeni, ona her zaman provadaki programa bağlı kalmasını söylüyordu. *Metne uy* diyordu öğretmeni, ancak o hiç uymuyordu.

Her daim, kendisine söyleneni yapmakta zorlanmıştı. Annesinin cenazesinden ufak bir anı kalmıştı aklında.

Orgdan gelen ses, kilisenin tahta duvarlarında ve beyaz

sert kilise sıralarında yankılanıyordu. Cenazeden sonra JH'teki buluşmalarını ve teyzesinin lavanta kokulu kucaklamasını hatırlıyordu. Peynirli bisküvilerini ısıtırken, "Zavallı yetim," diye mırıldanıyorlardı. "Kardeşimin yetim bebeğine ne olacak?" O ne bir bebektir ne de yetimdi.

Sadie'nin babasına dair olan anıları daha canlı ve hatırlanması kolaydı. Yazın sonsuz mavi gökyüzüne karşı onun, o haşın duruşu. Büyük ellerinin, kendisini semerin üzerine atması ve ona yetişmek için atı dörtmala sürerken sımsıkı tutunuşu. Sadie'nin başının üzerine koyduğu avucunun ağırlığı, annesinin beyaz tabutunun karşısında dururken, onun nasırlaşmış ellerinin saçlarına takılması. Ağlaya ağlaya uyuyakaldığı zamanlarda onun, odasının önünden geçerkenki adımları...

Babasıyla ilişkisi hep karmaşık ve zor olmuştu. Bu, onun hep kaybettiği duygusal bir savaşıtı. Ne kadar çok duygularını belli edip, ona daha fazla yaklaştırmaya çalışırsa babası, onu o kadar kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu; ta ki o da pes edene kadar.

Yıllarca, herkesin beklentisine uygun bir yaşam sürmeye çalıştı. Annesinin. Babasının. Kendisinden nazik, zarif ve iyi huylu bir kız olmasını bekleyen insanlarla dolu olan kasabanın. Bir güzellik kraliçesi olmaya çalıştı. Annesi gibi onların, kendisiyle gurur duymalarını sağlayacak biri ya da babası gibi örnek alınan biri; ancak henüz ortaokuldayken bu zorlu görevden yorulduğunu fark etmişti. Bu yükü bir kenara bırakıp, sadece kendisi ol-

maya başladı. Geçmişe dönüp baktığında, bazen abartmış olduğunu kabul ediyordu. Bunu bazen bilerek yapıyordu. Pembe saç ve siyah ruj gibi. Bu bir moda akımı değildi. Kendini bulmaya da çalışmıyordu. Bu, her akşam yemeğinde, masanın karşısından kendisine bakan, ama sanki onu fark etmiyormuş gibi görünen birinin dikkatini çekmek için yaptığı bir girişimdi.

Şok edici pembe saç işe yaramamıştı, kötü erkek arkadaşlar sürüsü de. Babası onu görmezden gelmeye devam etmişti.

Eşyalarını arabasına yükleyip, doğduğu yer olan Lovett'ı terk edeli on beş yıl olmuştu. Oraya elinden geldiğince sık uğramaya çalışmıştı. Ara sıra Noel zamanlarında da gelmişti. Bir kaç Şükran Günü'nde ve bir kere de teyzesi Ginger'ın cenazesinde gelmişti. Bu da beş yıl öncesine tekabül ediyordu.

Sadie arabanın camını tamamen açtı. Babasını son gördüğü zamanı anımsarken, suçluluk duygusu, ensesine bir ağırlık veriyordu; camdan içeri giren rüzgâr, saçlarını savuruyordu. Babasıyla son görüşmesi, yaklaşık üç yıl önce, Denver'da yaşarken gerçekleşmişti. Babası, Ulusal Batılı Çiftlik Hayvanları Gösterisi için gelmişti.

Dügmeye tekrar basıp, camı kapattı. Onu görmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemiş gibiydi fakat öyle olmalıydı, çünkü bu ziyaretten kısa bir süre sonra Sadie, Phoenix'e taşınmıştı.

Bazıları onun bir gezgin olduğunu düşünebilirdi. Son
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

on beş yılda, yedi farklı şehirde yaşamıştı. Babası, *Sadie uzun süre bir yerde kalamadı çünkü şansını hep olmayacak yerlerde denedi*, derdi. Ancak babasının bilmediği bir şey vardı, Sadie asla bir yere yerleşmeye çalışmamıştı. Çünkü yerleşik yaşamayı sevmiyordu. Her istediği anda, toparlanıp taşınabilmenin verdiği özgürlüğü seviyordu. Yaptığı son iş de, bunu yapmasına olanak sağlıyordu. Yıllarca hiçbir diploma alamadan, bir üniversiteden diğerine gitmekle geçen yükseköğreniminin ardından, hevesle emlakçılık işine girişti. Şimdi ise, üç eyalette geçerli ruhsatını almıştı, üstelik ev satma işinin her anını seviyordu.

Aslında, her anını da değil. Kredi kurumlarıyla iş yapmak onu deli ediyordu.

Yolun kenarındaki bir tabelada Lovett'a ne kadar kaldığına dair bir yazı gördü, arabasının camını tekrar açtı. Eve dönmek onu tedirgin ediyordu; huzursuzdu ve daha varmadan geri dönmek için can atıyordu. Bu, babasıyla ilgili değildi. Birkaç yıl önce aralarındaki ilişkiyi kabullenmişti. O, asla Sadie'nin ihtiyaç duyduğu baba olamayacaktı, o da babasının her zaman istediği erkek evlat olamayacaktı.

Aslında onu tedirgin eden tam olarak kasaba da değildi; evine en son dönüşünde, Lovett'a gelişinin üzerinden daha on dakika geçmeden, kendisini bir zavallı gibi hissetmeye başlamış olmasıydı. Biraz yakıt ve bir diyet kola almak için benzinlikte durmuştu. Benzinliğin sahi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bi, Bayan Luraleen Jinks tezgâhın arkasından, Sadie'nin yüzüksüz parmağına şöyle bir bakmış ve elli yıldır günde bir paket sigara içtiği bilinmese, korkunç sayılabilecek bir hırıltıyla nefes almıştı.

“Hâlâ evlenmedin mi tatlım?” diye sormuştu gülümseyerek.

“Henüz değil Bayan Jinks,” diye yanıt vermişti Sadie.

Sadie kendini bildi bileli benzinliğin sahibi hiç değişmemişti.

Ucuz içki ve tütün; Luraleen'in buruş buruş olmuş cildini, eski bir deri mont gibi karartmıştı.

“Birilerini bulursun, hâlâ vaktin var.”

Acele etmesi gerektiğini ima ediyordu. “Yirmi sekiz yaşımdayım.” Yirmi sekiz erken bir yaştı. O hâlâ kendine bir yol çiziyordu.

Luraleen uzanmış ve onun yüzüksüz elini okşamıştı. “Tanrı yardımcın olsun.”

İşler son zamanlarda biraz daha yolunda gidiyordu. Birkaç ay önce, teyzesi Bess'ten, küçük kuzeni Tally Lynn'in düğününde olması gerektiğini bildiren telefonu alıncaya kadar Sadie, kendini daha huzurlu hissediyordu. Kısa bir süre, birilerinin nedime listesinden çıkarılıp, kendisinin, son dakikada onun yerine geçirilip geçirilmediğini merak etti. Kuzenini tanıımıyordu bile fakat o, köklerini inkâr etmeye çalışıp küçük kuzeninin düğününde

olma fikrinden nefret etse de, Tally Lynn aileden biriydi ve bu yüzden hayır diyemezdi. Denemesi için parlak pembe nedime elbisesi evine gönderildiğinde bile. Korseli, straplez bir elbiseydi ve kısa katlı tafta eteği öyle toplu ve kabarıktı ki, kollarını yanlara sarkıttığında, elleri kumaşın içinde kayboluyordu. On sekiz yaşında mezuniyet balosuna giden bir kız olsaydı, durum bu kadar kötü görünmeyebilirdi ancak o, liseye giden bir kız değildi.

Artık otuz üç yaşındaydı ve mezuniyet kıyafetine benzeyen nedime elbisesinin içinde oldukça komik görünüyordu.

Hep bir nedime olup hiçbir zaman gelin olamayacaktı. Herkes onun hakkında böyle düşünecekti. Ailesindeki ve kasabadaki herkes ona acıyacaktı ve o, tam olarak bundan nefret ediyordu. Hâlâ onları kafasına takmaktan nefret ediyordu. Şu anda, düğüne birlikte gidebileceği bir erkek arkadaşı olmamasından nefret ediyordu. Kiralık bir sevgili bulma fikrinin aklından geçmesinden bile nefret ediyordu. Herkesin çenesini kapatılmak için, en iri, en yakışıklı delikanlıyı bulma isteğinden nefret ediyordu. Fısıltıları duymamak, yandan bakışları görmemek ya da erkeksiz hayatını açıklamak zorunda kalmamak için... Ama bir erkeği herhangi bir eyaletten kiralayıp, diğer eyalete ulaşımını sağlamak pek mümkün değildi. Ahlaki boyutu Sadie için sorun değildi. Erkekler, kadınları hep kiralıyorlardı.

Lovett'in on mil dışında, bir rüzgârgülü ve eski bir çit, alabildiğine kahverengi olan manzarayı bölüyordu. Dikenli tel örgü, JH Çiftliği'nin demir ve ahşap işlemeli giriş kapısına kadar uzanıyordu. Sanki hiç gitmemiş gibi her şey ona çok tanıdık geliyordu. Yolun kenarındaki siyah kamyon hariç her şey. Kamyonun arka çamurluğuna, siyah kıyafetleri aracın boyasıyla bütünleşmiş, parlak Teksas güneşi altında, yüzünü gölgede bırakan beyzbol şapkasıyla bir adam yaslanıyordu.

Sadie yavaşladı ve babasının çiftliğine doğru sapmak için hazırlandı. Durup, adamın yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorması gerektiğini düşündü bir an. Kamyonun açık duran motor kapağı, yardıma ihtiyacı olduğunun ispatı gibiydi fakat Sadie ıssız bir otobanda yalnız başına olan bir kadındı; adam da gerçekten çok iri görünüyordu.

Adam doğruldu ve kamyonundan biraz uzaklaştı. Siyah tişörtü, vücudunu ve kaslı kollarını sıkıca sarıyordu. *Birileri geliyordu.*

Sonunda.

Sadie, toprak yola döndü ve girişe doğru arabasını sürdü. Adam kasabaya kadar yürüyebilirdi. Lovett, on mil uzaklıktaydı. Dikiz aynasından, adamın ellerini kalçasına koyup, onun arka lambalarına baktığını fark etti.

"Kahretsin." Sadie frene bastı. Daha geleli birkaç saat olmasına rağmen, misafirperver Teksaslı damarı kabarmıştı bile. Saat altıyı geçmişti. İnsanların çoğu, bu saate

kadar. işlerinden evlerine dönmüştü ve birileri buradan arabayla geçeli dakikalar ya da saatler olmuştu. Ama... insanların cep telefonları vardı. Değil mi? Çoktan birilerini aramış olmalıydı.

Aynadan, adamın bir elini kalçasından çekip yukarı kaldırdığını gördü. Belki de telefon çekmeyen bir yerdedi. Sadie kapılarının kilitli olduğuna emin olduktan sonra arabayla geri döndü. Arabayı döndürünce, batan güneş, arka camdan içeri süzüldü ve Sadie, büyük kamyonu doğru ilerledi.

Adam, Sadie'ye doğru yürürken, yanağına güneş vuruyordu. Sadie'ye huzursuzluk veren bir tipi vardı. Deri giyip, bira içen ve boş bira kutularını da alınlarıyla ezen tiplere benziyordu. Karşısında daha dik durulması gerektiğini düşündüren bir tipti. Ya da sıcak çikolatalı keki yememesi gerektiği gibi, uzak durması gereken bir tipti, çünkü ikisi de kalçaları için zararlıydı.

Durdu ve arabasının camını açtı. Cam yarıya kadar açıldıktan sonra adama doğru baktı. Bakışları, siyah tişörtünün altındaki sert kaslarından, geniş omuzlarına ve oradan da boynuna ulaştı. Kirli sakalları ve bıyıkları, yüzünün alt kısmına ve köşeli çenesine gölge yapıyordu. "Sorun mu var?"

"Evet." Adamın sesi derinlerden geliyordu. Sanki ruhunun derinliklerinden çıkıp, geliyormuş gibi.

"Ne kadar zamandır burada mahsursun?"

“Yaklaşık bir saattir.”

“Benzinin mi bitti?”

“Hayır,” diye cevapladı adam, benzini bitebilecek bir adam olabileceğinin düşünülmesinden rahatsız olmuş gibi bir sesle. Sanki bir şekilde, erkekliğine hakaret edilmiş gibiydi. “Ya alternatör ya da triger kayışı.”

“Yakıt pompası da olabilir,” dedi Sadie.

Adam ağzının bir kenarını eğdi. “Yakıt alıyor. Güç yok.”

“Nereye gidiyordun?”

“Lovett.”

Yolun devamında pek bir yer olmadığından, Sadie bunu tahmin etmişti zaten. Lovett da pek bir yer sayılmazdı ya. “Sana bir çekici çağırayım.”

Gözlerini kaldırıp, otobana bir bakış attı. “Memnun olurum.”

Numaraları tuşladı ve B.J. Henderson’ın tamirhanesine bağlandı. Sadie, Henderson’ın, herkesin *Saftirik* diye çağırıldığı oğluyla, aynı okula gitmişti. Evet, yanlış duymadınız *Saftirik*. En son duyduğunda Saftirik, babasının yanında çalışıyordu. Telesekreter devreye girince hızla saatine baktı. Altıyı beş dakika geçiyordu. Telefonu kapattı ve başka bir tamirhaneyi aramaya gerek duymadı. Mesai bitiminin üzerinden bir saat, beş dakika geçmişti, yani Saftirik ve diğer tamirciler ya evlerindeki ya da bar taburelerindeki yerlerini almışlardı bile.

Adamın, etkileyici göğüslerine bir bakış attı ve iki seçeneği olduğunu fark etti. Ya bu yabancıyı babasının çiftliğine götürüp oradan, babasının adamlarından biriyle kasabaya yollatacaktı ya da onu kendisi götürecekti. Toprak yoldan, çiftliğe gitmesi on dakika sürerdi. Onu kasabaya götürmesiye yirmi-yirmi beş dakikasını alırdı.

Adamın üzerine düşen gölgeye dikkatle baktı. Bir yabancıнын yaşadığı yeri öğrenmemesinin daha doğru olduğunu düşündü. “Bir şok tabancam var.” Bu bir yalandı ama hep bir tane şok tabancası olsun istemişti.

Adam arkasını dönüp, ona baktı. “Efendim?”

“Bir şok tabancam var ve onu kullanmak için eğitim aldım.” Adam arabadan bir adım uzaklaştı ve Sadie gülmüsedı. “Yani ölümcül olabilirim.”

“Şok tabancası ölümcül bir silah değildir.”

“Ya gerçekten yüksek ayarda kullanırsam?”

“Önceden tahmin edilen bir durum yoksa ölümcül olacak kadar yüksek ayarda kullanamazsın. Benim de önceden tahmin edilecek bir durumum yok,” dedi adam.

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Eskiden güvenlik sektöründeydim.”

Oh. “Pekâlâ, kışına vurmak zorunda kalırsam, fena acıtır.”

“Kışımaya vurulmasını istemiyorum hanımefendi, sadece kasabaya götürülmeye ihtiyacım var.”

“Tamirhanelerin hepsi kapalı.” Telefonunu bardaklığa doğru attı. “Seni Lovett’a kadar götüreceğim, ama önce bana bir kimlik göstereceksin.”

Adam, *Levi’s*’inin arka cebine uzanırken, yüzünden ne kadar sıkılmış olduğu belli oluyordu ve ilk kez Sadie’nin gözü adamın orasına kaydı.

Yüce Tanrım.

Adam hiç konuşmadan, ehliyetini çıkarıp, ona doğru uzattı.

Camdan dışarı baktığında, Sadie, adamın etkileyici bacak arasına baktığı için kendini sapık gibi hissedebiliirdi.

“Süper.” Telefonundan birkaç numara daha çevirip, Renee’nin açmasını bekledi. “Selam, Renee. Yine ben. Kalemin var mı?” Karşısındaki iri yarı adama bakıp, bekledi. “Yolda kalmış bir adamı, kasabaya bırakacağım. Şimdi, şunları yaz.” Arkadaşına Washington ehliyet numarasını verdi ve ekledi, “Vincent James Haven. 4389 North Central Avenue, Kent, Washington. Saç: kahverengi. Gözler: yeşil. Boy: 1.82 ve kilo: 86. Tamam mı? Harika. Eğer bir saat içinde benden haber alamazsan, Teksas’taki Potter County karakolunu arayıp, kaçırıldığımı ve hayatımdan endişe ettiğini söyle. Onlara, sana verdiğim bilgileri ver.” Telefonu kapattı ve kimliği pencereden uzattı. “Bin arabaya. Seni Lovett’a bırakacağım.” Şapkasının gölgesine doğru baktı. “Ve beni şok tabancamı kullanmak zorunda bırakma.”

“Peki, efendim.” Adam ehliyetini alıp, cüzdanına koyarken, dudağını büzdü. “Çantamı alacağım.”

Arkasını dönüp, cüzdanını cebine koyarken Sadie’nin gözü, adamın kotunun arka ceplerine kaydı. Güzel göğüs. Mükemmel kalçalar, yakışıklı bir yüz. Erkeklerle ilgili, bekâr olduğu bu yıllar boyunca öğrendiği tek bir şey vardı, o da; birçok farklı erkek tipi olduğuydu. Beyefendiler, düzgün çocuklar, büyüleyici herifler ve alçak herifler. Dünyadaki tek gerçek beyefendiler, bir gün yatağa atma ümidi besleyen, süzme ahmak olanlardı. Kamyonundan, çantasını alan adam, süzme biri olabilmek için fazla yakışıklıydı. Ne olduğu tam anlaşılamayan karmaşık bir tipti sanki.

Sadie kapının kilidini açtı ve adam, yeşil asker çantasını arka koltuğa attı. Kendisi öne oturdu ve Saab’m içi, geniş omuzları ve bip bip bip diye öten emniyet kemeri alarmıyla doldu.

Sadie arabayı sürmeye başlayıp, otobanda bir U dönüşü yaptı. “Hiç Lovett’a gittin mi, Vincent?”

“Hayır.”

“Keyfine bak.” Güneş gözlüklerini takıp, gaza bastı. “Emniyet kemerini tak lütfen.”

“Eğer takmazsam, beni çok tabancanla vurur musun?”

“Belki. Buradan, kasabaya kadar çalacak olan emniyet kemerinin alarminin, beni ne kadar sinir ettiğine bağlı.” Altın rengi pilot gözlüklerini yukarı doğru itti. “Ayrıca

seni, tüm gün araba kullandığım ve bu yüzden de zaten sinirli olduğum konusunda da uyarmalıyım.”

Adam kendi kendine gülümseyip, emniyet kemerini taktı. “Lovett’a tek başına mı gidiyorsun?”

“Maalesef.” Yan gözle adama baktı. “Burada doğdum ve büyüdüm ama on sekiz yaşımıdayken de kaçtım.”

Adam şapkasının önünü kaldırıp, Sadie’ye baktı. Ehliyetinde gözlerinin yeşil olduğu yazıyordu, gerçekten de öyleydi. Ürkütücü olmayan açık yeşil. Erkeksi yüzüyle Sadie’ye uzun süre baktığında, rahatsız edici olan yeşil gözler.

“Neden geri döndün?” diye sordu.

“Düğün için.” Bir kıza saçını yaptıırıp, kırmızı dudak parlaticısı sürdürecektir bir rahatsızlıktı bu. “Kuzenim evleniyor.” Küçük kuzeni. “Ben de nedimeyim.” Şüphesiz, diğer nedimeler de kendisinden genç olmalıydı ve muhtemelen sevgilileriyle geleceklerdi. Yalnız olan bir tek kendisi olacaktı. Yaşlı ve yalnız. “Lovett, Teksas’a Hepiniz Hoş Geldiniz” yazılı tabelayı gördü. Eve son gelişinden sonra parlak maviye boyanmıştı bu yazı.

“Buna sevinmiyor gibisin,” dedi adam.

Eğer ortada “aksilikler” varsa Sadie, uzun süredir Teksas’tan uzakta demektir. Annesine göre, “aksilikler” hoş olmayan bütün duygulardır. Bir kız onlara sahip olabilir. Ama hiç belli etmez. “Elbise benden on yaş daha genç bir kıza göre ve *Bubble Yum* sakızı renginde.” Dikiz aynasından dışarıya baktı. “Seni Lovett’a getiren ne?”

“Efendim?”

Bir otoparkın ve *Mucho Taco* restoranının yanından geçerken, ona bir bakış attı. “Seni Lovett’a getiren ne?”

“Ailen mi?”

“Seninkiler kimler?”

“Benimkiler değil benimki,” dedi adam sokağın karşısındaki benzinliği işaret ederek. “Beni şurada bırakabilirsin.”

Sadie iki şeritten geçip, otoparka girdi. “Kız arkadaş? Eş?”

“İkisi de değil.” Adam gözlerini kısıp, ön camdan markete doğru baktı. “Neden devam edip, Renee’yi aramıyorsun ve ona hâlâ tek parça olduğunu söylemiyorsun.”

Beyaz bir kamyonetin yanındaki boşlukta arabayı durdurdu ve bardaklığa uzandı. “Şerifin kapını çalmasını istemezsin,” dedi Sadie.

“İlk gecemde değil.” Emniyet kemerini çıkarıp, yolcu kapısını açtı.

Sadie, Renee’nin numarasını çevirirken, benzinlikten gelen patlamış mısır kokusunu alabiliyordu.

Asistanı telefonu açana kadar, Lady Gaga’nın “Born This Way” şarkısı çaldı kulaklarında. “Ölmedim.” Sadie güneş gözlüklerini başının üzerine itti. “Pazartesi günü ofiste görüşürüz.”

yoksa Hâlâ Bekâr mısın?

Arka kapı açıldı ve adam çantasını aldı. Kaldırımın kenarına atıp, kapıyı kapattı. Ellerini arabanın tepesine koydu ve eğilip, ona baktı. “Beni bıraktığın için teşekkür ederim. Memnun oldum. Eğer sana borcumu ödememin bir yolu varsa, lütfen söyle.”

Bu, insanların hep sorduğu fakat gerçekte yapmaya pek de niyetli olmadıkları bir şeydi. Kimsenin umurunda olmadığı halde “Nasılsın?” diye sormaları gibi. Açık yeşil gözlerine ve koyu erkeksi yüzüne baktı. Kasabadaki herkes, akıldan daha çok cesarete sahip olduğunu söylerdi Sadie’ye. “Aslında, bir şey var.”

2

Vince Haven, beyzbol şapkasının önünü indirdi ve Sabab'ın park yerinden çıkışını izledi. Normalde, güzel bir kadına iyilik yapmayı reddetmezdi. Özellikle de, kendisini kasabaya on mil yürümekten kurtaran birine. Afgan dağlarında, sırtındaki en az 27 kiloyla ve göğsü, küçük bir köyü havaya uçurmaya yetecek kadar cephaneyle donanmışken yaptığı, otuz millik koşuya ya da yürüyüşe kıyasla; Teksas sınırlarındaki on millik bir yürüyüş, kırsalda keyifli bir gezinti sayılırdı. Bir zamanlar, göğsüne bir M4A1, kalçasına bir Sig marka tabanca ve baldırına da bir 45ACP 1991 tabancası yerleştirirdi.

Eski asker çantasını alıp, kolunun altına sıkıştırdı. Sadie'nin teklifini reddetmiş ve takım elbisesi olmamasını da bahane olarak göstermişti.

Bu doğrudu ama onu reddetmesinin sebebi bu değildi. Sarı saçlı Sadie onun tipi değildi. Evet, kesinlikle yeterince tatlı bir kadındı ve gerçekten de güzeldi ancak o,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kolay sarışınları severdi. Rahat, yumuşak başlı, anlaşması kolay ve hızlıca yatağa atılabilecek olanları. Esmerler ve kızıkların da öyle olanlarını... Kolay bir kadın, ondan takım elbise giymesi ve hiç kimseyi tanımadığı bir düğüne katılması gibi şeyler istemezdi. Kolay olanlar, duygulardan bahsedip, kafasını ütülemezlerdi. Ayrıca, cinsellikten başka bir bağlılık ya da hiçbir kalıcılık beklemezler, veremeyeceği yüzlerce şey istemezlerdi. Şansından, çevresinde bir sürü kendisinin onlardan hoşlandığı kadar, ondan hoşlanan kolay kadın vardı.

Bu durumun, kendisiyle ilgili nasıl bir mesaj verdiğini bilmiyordu. Muhtemelen çok şey anlatıyordu. Bunlar, galiba kabul etmekten çok hoşlanmayacağı mesajlardı. Bunu hiç umursamaması onun için iyi bir şeydi.

Marketin önüne doğru yürüyüp, arka çamurluğunda büyük bir çöküntü olan beyaz bir kamyonun yanından geçerken, çizmesinin lastik topuklarından hiç ses çıkmıyordu. Onu buraya getiren kadın, bir aptala benzemiyordu. Aptal bir kadın, onu arabaya almadan önce, sanki bir seri katilmiş gibi, kimlik bilgilerini birilerine haber vermezdi. Gerçekten bundan etkilenmişti; ayrıca var olmayan bir şok tabancası da iyi bir denemeydi.

Kolay biri olup olmadığını bilmiyordu. Bazen, akıllı kadınlar da aptallar kadar kolay olabilirlerdi ama Sadie'nin öyle olmadığını düşünüyordu. Kıyafetleri -kotu ve büyük gri kapüşonlusu- de hiç ipucu vermiyordu ve vücuduyla yüzünü eşleştiremiyordu. Bu önemli değildi.

Sadie gibi kadınlar hep bir ilişki isterlerdi. Öyle olmadığını söylediklerinde ve onun, birkaç gecelik bir ilişkiden daha fazla bağlılık istemediği durumlarda bile. Kadının tek istediği mükemmel seks ise bu süre, birkaç gecedен daha uzun olabilirdi.

Vince ön kapıyı açınca patlamış mısır, sosisli ve Pine-Sol kokusu geldi burnuna. Tezgâhın önünde, eli kolu kurutulmuş et ve on ikili Lone Star bira paketiyle dolu olan, gri saçlı, derin kırışıklıkları olan kadına yazan bir kovboy duruyordu. Yaşlı kadın, “Teksas’a Bulaşma” yazılı beyaz bluzunun belini, göğüslerinin altındaki kemerli eteğine sıkıştırmıştı. Uzun, sallantılı küpeleriyle, cılız bir Shar Pei cinsi köpeği andırıyordu.

“Merhaba, Luraleen teyze.”

“Vince!” Annesinin kız kardeşi kafasını, kovboyun kuru etini poşetlemekten kaldırıp ona doğru baktı. “Hey, ne güzel bir manzara.” Tezgâhın diğer tarafına geçerken, mavi gözleri parlıyordu. Kendini Vince’in kollarına atınca o da çantasını yere bıraktı.

Kollarıyla Vince’i sarıp onun, hiçbir zaman anlayamayacağı içten bir şefkatle sımsıkı kucakladı. Annesinin Teksaslı akrabaları sanki bir parçalarıymış gibi, doğuştan kucaklayıcıları. Sanki bu DNA’larının bir parçasıymış gibi. Ama her nasılsa ne kız kardeşi, ne de kendisi bu kucaklama genini almamışlardı. O da, teyzesinin sırtını okşamak için bir elini kaldırdı. Kaç okşama yeterliydi? Bir?

İki? İki de bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Teyzesi, çenesini onun göğsünden kaldırıp, yüzüne baktı. Onu görelî birkaç yıl olmuştu ama teyzesi hiç değişmemişti. “Teksas’ın yarısını kaplayacak kadar büyümüşsün,” dedi küçükken Vince’i çok korkutan, sigaradan dolayı hırıltıyla çıkan sesiyle. Temiz bir hayat sürmekten ziyade, inadı sayesinde bu kadar uzun yaşayabilmişti. Vince, kendisi de temiz bir hayat sürmediği için, bu özel DNA dizisini ondan aldığını tahmin ediyordu. “Çok da cezbedici görünüyorsun,” diye de ekledi.

“Teşekkürler,” diyerek gülümsedi Vince. “Görünüşümü, Güneyli akrabalarımın almışım.” Bu doğru değildi. Teksaslı akrabaları, açık tenli ve kızıl saçlılardı. Kız kardeşi gibi. Annesinden aldığı tek şey, yeşil gözleri ve oradan oraya gezme tutkusuydu. Siyah saçlarını ve çapkınlığını babasından almıştı.

Luraleen cılız kollarıyla, onu son bir kez daha sıkıca sardı. “Eğil de, öpeyim seni.”

Çocukken hep korkuyla eğilirdi. Otuz altı yaşında, eski bir SEAL donanması askeri olarak, teyzesinin sigara kokan nefesinden daha kötü şeylerle de karşılaşmıştı. Yanağını uzattı.

Teyzesi onu şapur şapur öperken kovboy benzinlikten çıkıp topuklarının üzerinde geriye doğru gitti. “Luraleen,” dedi geçerken. “Yarın gece, görüşürüz Alvin.” diye karşılık verdi Luraleen.

Kovboy, kapıya doğru yürürken, tutkulu görünüyordu.

“Senden hoşlanıyor mu?” diye sordu Vince teyzesine.

“Tabii ki.” Luraleen’in ayakkabılarının topukları, tezgâhın arkasına doğru giderken, muşamba döşemenin üzerinde gıcırdadı. “İhtiyaçları ve beklentileri olan, bekâr bir kadını ben.”

Ayrıca, altmışlarının sonundaydı ve sigara içenlere özgü bir hırıltısı ile adamdan yaklaşık yirmi yaş fazlası da vardı. Zor ve hiç de çekici olmayan yirmi yaş. Vince bunları düşününce güldü. “Luraleen Teyze, sen tam bir genç avcısısın.” Tanrım, kim inanırdı ki buna? Bu, bazı erkeklerin, standartları olmadığını gösteriyordu. Bazı kadınlar -en başta kız kardeşi- Vince’in alçak biri olduğunu düşünseler de, onun da standartları vardı. Sigara öksürüğü olan, yaşlı kadınlar hiç onun tipi değildi.

Luraleen’in rahatsız edici sesiyle gülmesi, Vince’ne karıştı ve öksürük kriziyle sona erdi. “Aç mısın?” Bir deri bir kemik olan göğsüne vurdu teyzesi. “Isıtıcıda Wound Hound sandviçlerim var. Jalapenolu sosislilerim de müşterilerin favorisi.”

Evet acıkmıştı çünkü Tulsa’dan beri hiçbir şey yememişti.

“Tamamen kırmızı etten yapılmış sosislilerim de var. İnsanlar genelde onları Cheez Whiz, salsa ya da acı sosla doldurup yemeyi seviyorlar.”

O kadar aç değildi. “Belki bir tane Wound Hound yerim.”

“Keyfine bak. Bir bira al.” Teyzesi gülümsedi ve büyük soğutucuya doğru ilerledi. “İki tane al da, arka odada ben de katılayım sana.”

Vince’in annesi çok dindar olmasına rağmen, Luraleen teyze bir şişe ucuz içkinin ve bir paket sigaranın olduğu favori barına tapıyordu. Vince, soğutucuya doğru gidip, cam kapağı açtı. Dolaptan iki tane Shiner Blonde birası alırken, soğuk hava yüzüne çarptı. San Antonio’da, Wilson’ın annesini ziyaret ettiğinden beri, Shiner içmemişti. Pete Bridger Wilson, ordunun BUS/S eğitiminden, Vince ile beraber mezun olmuştu ve tanıdığı en akıllı insanlardan biriydi. En önemsizinden, en önemlisine kadar bir sürü şeyle tıklım tıklım dolu olan yuvarlak, büyük bir kafası vardı. Vince için, uzun boylu, onurlu bir Teksaslı, takım arkadaşı ve SEAL kardeşi olmuştu.

Ayrıca, Vince’in tanıdığı en iyi ve en cesur adamdı; Vince’in hayatını değiştiren kaza, Wilson’inkini sonlandırmıştı.

Arka odaya geçerken Vince, bir şişeyi kolunun altına sıkıştırıp, iki tane Wound Hound’u ısıtıcıdan aldı. Jalapeño ve kırmızı etten yapılmış sosisliler, o zamana kadar gördüğü en pis ızgaranın üzerine yığılmış haldelerdi.

“Saatler önce gelirsin zannetmiştim,” dedi Luraleen. Vince odaya girerken. Teyzesi parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla, yıpranmış, eski bir masanın üzerine oturdu. Görünen o ki, benzinlikte sigara içmek mümkün-

dü. Oranın sahibi olduğu için pek umursamıyordu muhtemelen.

Teyzesine birayı verdi ve o şişeyi tutarken, kapağını çevirip açtı. “Kasabaya on mil uzaklıktayken, kamyonum sorun çıkardı.” Kendi şişesinin kapağını da açıp, masanın karşısına bir sandalye çekti. “Hâlâ orada, yol kenarında duruyor.”

“Ve sen aramadın?”

Vince kaşlarını çattı. İtiraf edeceği şeye hâlâ kendisi bile inanamıyordu. “Telefonum bozuldu.” O, Bay Hazırlıklı’ydı. Her zaman bütün aletlerinin tıkr tıkr çalıştığından emin olurdu.

Hazırlıklı olmanın ölüm-kalım meselesine dönüştüğü bir dönem olmuştu hayatında. “Sanırım şarj aletimde sorun var.”

Teyzesi sigarasından derin bir nefes alıp üfledi. “Buraya nasıl geldin? Yürümek zorunda kalmadın değil mi?”

“Birileri durdu ve beni buraya bıraktı.” Sosislisinin üstündeki folyoyu indirip, bir ısırik aldı. Yediği en güzel yemek değildi ama kesinlikle daha kötülerini yemişti. Seul’deki sokak satıcısının kozasındaki ipek böcekleri geldi aklına.

“Buralardan biriymiş.”

Ya kozadaki ipek böceğiymiş ya da köpek eti yahnisi. İpek böcekleri daha küçüktü. Ağzındaki nişasta bir yığ

dum aldı şişesinden. Zil zurna sarhoş olması işe yaramıştı.

“Kimdi?”

“Adı Sadie’ydi.”

“Sadie? Buralardaki tek *Sadie*, Sadie Jo Hollowell’dı ama o da bugünlerde Lovett’ta yaşamıyor.” Luraleen, birasını Tweety’li kahve fincanına döktü. “Liseyi bitirir bitirmez, buralardan gitti. Zavallı babasını terk etti.”

“Artık buralarda yaşamadığından bahsetti.”

“Yaa, Sadie geri döndü demek.” Bir yudum aldı.

“Muhtemelen, bu hafta sonu saat altıda Sweetheart Palace Düğün Şapeli’ndeki Tally Lynn’in düğünü için gelmiştir. Büyük bir kutlama olacak.” Fincanını masanın üzerine koydu. “Ben davet edilmedim tabii ki. Niye çağırırsınlar ki. Baba tarafından kuzeniyle okula gitmemi ve Tally Lynn ile arkadaşlarının, sahte kimlikle benden bira almaya çalışmalarını saymazsak tabii. Sanki hayatları boyunca onları tanımamışım gibi.”

Luraleen’in sesi üzgün geliyordu o yüzden Vince, davet edildiğini söylemedi. “Davet edilmediysen, nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” diye sordu yemeğinden bir ısırık daha alırken.

“İnsanlar bana her şeyi anlatır. Ben bir kuaförle, barmenin birleşimi gibiyim.”

Daha çok her şeye burnunu sokuyor gibi görünüyordu. Vince yutkunup, birasından büyük bir yudum aldı. Kapı-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dan. müşteri geldiğini haber veren bir çan sesi duyulunca Luraleen sigarasını söndürdü. Elini masanın üzerine koyup doğruldu.

“Yaşlanıyorum.” Kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden. “Yerinden kalkma, yemene bak. Döndüğümde, sana yapacağım iş teklifini konuşacağız,” dedi.

Vince bu sebeple Teksas’a gelmişti. Birkaç hafta önce, New Orleans’taki bir arkadaşının, evine izolasyon yenilemesinde yardımcı olurken, teyzesi aramıştı.

Bir teklifi olduğundan ve pişman olmayacağından başka hiçbir şey söylememişti. Teklifin ne olduğunu tahmin ediyordu aslında. Son beş yıldır güvenlik sektöründe düzenli bir işi vardı, ek iş olarak da yıkık dökük bir çamaşırhane satın almıştı. Yenileyip, gerçek bir para makinesine çevirmişti. Ekonomideki düşüşe rağmen, insanlar çamaşırlarını yıkıyorlardı. Kazandığı parayla, ekonomideki gerilemeden etkilenmeyecek ilaç sektörüne yatırım yapmıştı. Diğerleri, sermayelerinin yok oluşunu izlerken, Vince’inki aldığıнын üzerine yüzde yirmi yedi eklemişti. Ve altı ay önce, iyi bir kârla çamaşırhaneyi satmıştı. Şimdi acele etmiyor, yatırım yapmak için, ekonomideki gerilemeden etkilenmeyecek ve para makinesi olan diğer işlere bakıyordu.

Orduya katılmadan önce üniversitede, işine yarayacak birkaç ticaret dersi almıştı. Birkaç dersle, ticaret diploması alınmıyordu ama işine bakması, aklından fiyat-kazanç

analizi yapabilmesi ve nasıl para kazanacağını görebilmesi için de bir diploma gerekmiyordu.

Luraleen, iyi eğitilmiş bir güvenliğe ihtiyaç duymadığına göre, kendisi için tamiratla ilgili bir iş olduğunu düşünmüştü.

Vince bir ısıruk daha alıp, lokmasını içkisiyle ıslattı. Ofisin etrafına, eski mikrodalga fırına, buzdolabına, temizlik ürünleri ve plastik tabak, bardak kutularına göz attı. Zeytin rengindeki eski tezgâhlar ve antika dolaplar. Burası kesinlikle bir harabeydi. Bir kat boyaya ve yeni seramik yer döşemelerine ihtiyacı vardı. Buradaki ve marketin içindeki tezgâhların üzerinden bir çekiçle geçmesi gerekiyordu.

Wound Hound'u bitirip, ambalajını elinin içinde yuvarladı. Şu anda, teyzesine yardım etmeye vakti vardı. Birkaç ay önce, Seattle'daki güvenlik işinden ayrıldığından beri, kendine vakit ayırabiliyordu. Askeri birliği, beş yıldan biraz fazla bir zaman önce terk ettiğinden beri, önu daha da açılmıştı. Hatta fazlasıyla açılmıştı.

SEAL'dan malulen emekli olduktan birkaç ay sonra, kız kardeşi erkek bir çocuk dünyaya getirmişti. Yalnızdı ve korkuyordu, bu yüzden abisine ihtiyacı vardı. Kendisi uzakta, Irak'ta cepheleyken, ölümcül hastalığa yakalanmış olan anneleriyle ilgilendiği için, kız kardeşine borçluydu. Bu nedenle, Washington'da yaşayıp, çalışıyor ve kız kardeşine bakıp, oğlu Conner'ı büyütmesine yardım ediyordu. Vince'in hayatında suçlu hissetmesine neden

olan birkaç şey vardı; küçük kız kardeşinin, hasta olan annelerine tek başına bakması onlardan biriydi.

Dışardaki ilk bir yıl Conner ve kendisi için çok zor geçti. Conner, karın ağrısından dolayı, hep ağlıyordu, Vince de başındaki lanet çınlamadan dolayı bağırıyordu. Askeri birliğinde kalabilirdi. Hep, yirmi yılını doldurmayı planlamıştı. Her şeyin düzelmesini bekleyebilirdi fakat duyması hiçbir zaman, kazadan önceki gibi olmayacaktı. Duyma kaybı olan bir SEAL askeri, engel demekti. Silahlı ve silahsız çarpışmalardaki uzmanlığına, Sig tabancasından, makineli tüfeğe kadar olan marifetlerine rağmen. Sualtı tahrip hünerlerine ve birliğindeki en iyi destek kuvvet olmasına rağmen, kendisi ve diğerleri için bir engel olacaktı.

O, hâlâ adrenalin ve testosteron dolu hayatı özlüyordu. Ancak, ayrıldığında, yeni bir göreve başladı. On yıldır uzaktaydı. Kız kardeşi, Autumn, anneleriyle tek başına ilgilenmişti ve artık bakma sırası ona gelmişti. Ancak şimdi hiçbirinin ona ihtiyacı yoktu; çünkü özellikle senenin başında kendisini yara, bere ve kan içinde bırakan ve gözaltına alındığı bir bar kavgasından sonra, hakkındaki bu kötü izlenimi değiştirmesi gerekti.

Uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemişti. Teninin altına hapsolmuş bir öfke, kanını kaynatıyordu. Eğer izin verse ki hiç vermedi, kendisini havaya uçuracak cinsten bir öfkeydi bu.

Ambalajı çöpe fırlatıp, ikinci sosisliye başladı. Üç aydır, sürekli seyahat ediyordu fakat aylar süren düşünmenin ardından bile, hâlâ neden motorcularla dolu bir barda dövüştüğünü kestiremiyordu. Kimin başlattığını hatırlayamıyordu ancak ağrıyan yüzü, kaburgaları ve üstüne üstlük darp suçlamalarıyla, bir nezarethanede uyandığını gayet iyi hatırlıyordu. İyi bir avukat ve parlak askeri geçmişi sayesinde, suçlamaların hepsi düşmüştü ancak suçlu olan oydu. Hem de fena halde. Kavgayı o başlatmamıştı, hiçbir zaman başlatmazdı da. Kavgayı hiç aramazdı ama her zaman nerede bir kavga bulacağını bilirdi.

Birasına uzanıp, ağzına götürdü. Kız kardeşi, Vince'in öfke problemleri olduğunu söylemeyi severdi fakat bu konuda yanılıyordu. Yutkunup birayı masanın üzerine koydu. Öfkeyle ilgili bir problemi yoktu. Öfke, vücudunda dolaşp patlayacağını haber verdiğinde bile, onu kontrol etmeyi becerebilirdi. Silahlı bir çatışmanın ya da bir bar kavgasının ortasında olsa bile.

Hayır, problemi öfke değildi. Sıkıntıydı.

Bir hedefi ya da görevi olmadığına, başını derde sokmaya meyilli oluyordu. Kafasını ve elini kullanacağı bir şeyler olduğu; tüm vaktini düzenli işi ve çamaşırhaneye doldurduğu zamanlarda kız kardeşi, o eski aşağılık kocasıyla tekrar evlenmeye karar verdiği için, bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Şimdi o, aşağılık herif, tekrar ailesine döndüğüne göre, Vince yapması gereklerin birinden kurtulmuştu.

Bir ısırık daha alıp, çiğnedi. İçten içe, o lanet herifin sorumluluk alıp, iyi bir baba olmasının en iyisi olduğunu biliyordu. Ayrıca kız kardeşini, hiç bu kadar mutlu görmemişti. Ancak onun mutluluğu Vince'in hayatında büyük bir boşluk yaratmıştı. Askeri birlikten ayrıldığından beri, hiç hissetmediği bir boşluk. O zamana kadar ailesi ve işiyle doldurduğu bir boşluk. Artık, oradan oraya gidip, kendisini anlayacak arkadaşlarını ziyaret ederek doldurmaya çalıştığı bir boşluk.

Luraleen'in ayakkabılarının gıcırtiları ve kuru öksürüğünün sesi, ofise girdiğini haber verdi. "Bessie Cooper'dı, Tally Lynn'in annesi. Düğün, sinirlerini, keman yayı gibi germiş." Masanın yanından dolandı ve kendini dönen büro sandalyesine bıraktı.

"Sadie'nin kasabaya geldiğini söyledim ona." Söndürdüğü sigarasını yaktı ve Tweety fincanım aldı. Küçükken, Luraleen ona her gelişinde, sigara şeklinde şekerlemeler getirirdi. Vince, annesi çılgına döndüğü için teyzesinin bunu yaptığından şüpheleniyordu ama o meyve aromalı Kings paketine hep bayılmıştı. "Baba tarafındaki kilo almaya meyilli olan kadınlar gibi, Sadie'nin de kilo alıp almadığını öğrenmek istedi."

"Bana kilolu görünmedi. Tabii, çok dikkatli bakmadım." Sadie'yle ilgili en iyi hatırladığı şey, hayali şok tabancasıyla Vince'i kışından vurmaktan bahsettiğinde, mavi gözlerinin kocaman açılıp, dalgın dalgın ona bakmasıydı.

Luraleen, sigarasından bir nefes çekip tavana doğru üflledi. “Bessie, Sadie’nin hâlâ bekâr olduğunu söylüyor.”

Vince omuz silkip bir ısırık daha aldı. “Bir ay önce beni neden aradın?” diye sordu konuyu değiştirerek. Evlilikle ilgili konuşmalar genellikle, onun ne zaman evleneceğiyle devam ediyordu ve bu, henüz tahmin edilebilir bir gelecek değildi. Evlenmeyi düşünmediği için değildi bu tavrı, orduda boşanma oranları çok yüksek olduğundan -ki kendi anne babasının boşanmasını hiç saymıyordu- ve bir de bu riski almaya değecek bir kadınla tanışmamasındandı.

Tabii, bunun bir sebebi de, beklentisi düşük olan kadınlardan yana olan tercihleriydi. “Ne düşünüyorsun?”

“Baban, bana seni aradığını söyledi.” Luraleen sigarayı kül tablasına bıraktı, dumanı yukarı doğru kıvrılarak süzüldü.

“Evet. Aradı. Yaklaşık dört ay önce.” Yaşlı adam, yirmi altı yıl sonra aramış ve belli ki bir baba olmak istemişti. “Seni aramasına şaşırdım aslında.”

“Ben de şaşırdım. Elbette, Koca Vin’le, anneni terk ettiğinden beri konuşmamıştım,” dedi Luraleen bir nefes daha alıp, kalın bir dumanı dışarı üflerken. “Aradı, çünkü bana kulak vereceğini düşündü. Onu dinlemeyeceğini düşündüğünü söyledi.”

Vince daha önce onu dinlemişti. Yaşlı adamın, oturma odasında oturmuş ve yeterince bekleyip, oradan ayrılana kadar onu dinlemişti. “Seni rahatsız etmemeliydi.” Vince

ıckisinden büyük bir yudum alıp sandalyesine tekrar oturdu. “Ona defolup gitmesini söyledin mi?”

“Hemen hemen.” Luraleen fincanını aldı. “Bu ona hemen hemen söylediğin şey mi?”

“Hemen hemen değil, tam olarak söylediğim şey.”

“Tekrar düşünmek istemez misin?”

“Hayır.” Affetmek onun için kolay değildi. Bu Vincent’in üzerine çalışması gereken bir şeydi ama baba Vincent Haven, bunun için vereceği çabaya değmeyecek biriydi. “Bu yüzden mi beni buraya çağırdın? Bana bir teklifin olduğunu sanmıştım,” dedi Vince.

“Evet, bir teklifim var.” Bir yudum alıp yutkundu. “Yaşlanıyorum ve emekli olmak istiyorum.” Fincanını masaya koydu ve sigarasının ucundan süzülen duman yüzünden, bir gözünü kapattı. “Seyahat etmek istiyorum.”

“Çok mantıklı geliyor kulağa.” Vincent dünyayı dolaşmıştı. Bazı yerler tam anlamıyla cehennemdi. Bazı yerlerse öyle güzeldi ki nefesini kesmişlerdi. O yerlerden birine, bir sivil olarak dönmeyi düşünüyordu. Belki de bu, tam da ihtiyacı olan şeydi. Artık onu bağlayan hiçbir şey yoktu. İsteddiği her yere gidebilirdi. İsteddiği zaman. Ne kadar süre kalmak isterse. “Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Benzinliği alabilirsin, hepsi bu.”

Vince, teklifini geri çevirmişti. Sadie, bir yabancından kendisiyle küçük kuzenin düğününe gelmesini istemiş ve açıkça reddedilmişti.

“Takım elbisem yok.” Adamın yürüyüp gitmeden önce söylediği tek şey buydu. Ehliyetini görmemiş ya da genizden konuşmadığını duymamış olsa, doğuştan Teksaslı olmadığını düşünebilirdi çünkü iyi bir yalan uydurma zahmetine bile girmemişti. Köpeği öldüğü için yasta olduğunu ya da yarın böbreğini bağışlamak için randevu aldığını söylemek gibi bir yalan.

Batan güneş, JH çiftliğinin üzerine parlak turuncu ve altın renklerinde yansyordu, Saab’ın lastiklerinin oluşturduğu toz bulutunun arasından süzülüyordu. Vincent, borcunu ödemeyi teklif etmişti ama aslında bunu kastetmiyordu. Ona bunu sormak, aptal ve akılsızca bir fikirdi.

Ve aptal ve akılsızca fikirler de Sadie’nin, başını hep derde sokmuştu. Duruma bu açıdan bakarsa, yolda kalan o adam, Vince, ona bir iyilik yapmıştı. Sonuçta, iri yarı,

aşırı ateşli bir yabancıyla, işi bittikten sonra koca bir gece ne yapacaktı ki? Belli ki sormadan önce, bunu enine boyuna düşünmemişti.

JH'e giden toprak yol, oraya ne kadar yakın zamanda bakım yapıldığına ve aracın tipine bağlı olarak on-on beş dakika kadar sürerdi. Sadie her an, çılgın havlamları duymayı ve yarım düzineden fazla çoban köpeğinin ortaya çıkmasını bekliyordu. Çiftlik evi ve ek binalar, çiftliğin, otobanın beş mil gerisindeki, kırk bin beş yüz dekarlık bölümünde yer alıyordu. JH, Teksas'taki en büyük çiftlik değildi ancak en eskilerden biriydi ve yılda birkaç bin büyük baş hayvan yetiştiriyordu. Çiftlik, yirminci yüzyılın başlarında, Sadie'nin büyük büyük dedesi tarafından Kanada Nehri'ndeki arazinin satın alınmasıyla kurulmuştu. Büyük John Hollowell. Safkan Hereford sığırları ve Amerikan atları yetiştiren Hollowell'lar, iyi ve kötü günlerin ardından, ayakta kalıp işleri daha da geliştirdiler. Ancak, ailenin geleceğini güvence altına almak için, bir erkek varis konusunda yetersiz kaldılar.

Sadie'nin nadiren karşılaştığı, uzaktan akrabası olan birkaç kuzenini saymazsak, o, Hollowell soyunun sonuydu. Bu da, babası için büyük bir hayal kırıklığı anlamına geliyordu.

Tam olarak otlatma mevsimi değildi, bu yüzden hayvanlar evin ve ek binaların yakınlarındaydı. Sadie, arabayı çit boyunca sürerken, tek tek tanıdık insanları görmeye başlamıştı. Yakında, damgalama ve kısırlaştırma zamanı geliyor-

du; Sadie evden taşındığından beri, maalesef hep bu korkunç ancak gerekli işin sesine ve kokusuna denk gelmişti.

Büyükbabasının 1940'larda, inşa ettiği üç yüz yetmiş metrekairelik evin önünde arabasını durdurdu. Asıl çiftlik evi, beş mil batıda Little Tail Creek'teydi ve şu anda ustabaşı Snooks Perry ile ailesi orada yaşıyordu. Perry'ler, daha Sadie doğmadan, JH için çalışmaya başlamışlardı.

Sadie arabasının arka koltuğundan Gucci çantasını alıp kapıyı arkasından kapattı. Çobanaldatan kuşları, yanağına dokunup, gri kapüşonlu eşofman üstünün yakasını kaldıran, serin bir esintiyi çağırılmış gibilerdi.

Batan güneş, beyaz taş ve tahta kaplamalı evi, altın rengine bürümüşü. Sadie, her birinin ortasında JH markası olan büyük, çift kanatlı meşe kapıya doğru gitti. Eve gelmek ona hep bir rahatsızlık vermişti.

Karnında ve kalbinde bir duygu karmaşası hissediyordu. Sıcak duygularla, Teksas'a her geldiğinde hissettiği o tanıdık suçluluk ve kaygı birbirine karışmıştı.

Kilitli kapıyı açtı ve boş girişe doğru adım attı. Onu evin içindeki kokular karşıladı. Limon, ahşap, deri boyası, büyük salondaki büyük taş şöminenin yıllanmış duman kokusu ve onlarca yıldır evde pişen yemeklerin kokusu geldi burnuna.

Kimse onu karşılamadı, çam ağacından yapılmış, pürüzlü döşemenin ve Navajo kilimlerinin üzerinden, evin arkasındaki mutfığa doğru ilerledi. JH'nin düzenli işle-

yişini, tam zamanlı bir çalışan sağlıyordu. Temizlikçileri, Clara Anne Parton, evdeki ve işçi barakasındaki her şeyin temiz ve düzenli olmasını sağlarken; ikiz kız kardeşi, Carolyn, pazarları hariç her gün, üç öğün yemek pişiriyordu. İkisi de hiç evlenmemişlerdi ve kasabada yaşıyorlardı.

Sadie, kurutma makinesinde dönüp duran bir şeylerin, düzenli *tak tak* seslerini dinledi bir süre. Boş mutfağın içinden ilerleyip, kilerden ve arkasındaki çamaşır odasından geçti. Kapıda durup gülümsedi. Clara Anne, yerdeki havluları almak için eğildiğinden, hatırı sayılır poposu karşıladı Sadie'yi.

İkizlerin ikisinin de, hatırı sayılır kalçaları ve sımsıkı pantolonlar giyip, pasta tabağı büyüklüğünde kemer tokaları takarak gösteriş yapmaktan hoşlandıkları ince belleri vardı.

“Bu saatte hâlâ çalışıyorsun.”

Clara Anne, zıplayıp döndü ve sıkıca kalbini tuttu. Siyah saçları iki yana sallandı. “Sadie Jo! Beni korkudan öldürüyordun tatlım.”

Sadie gülümsedi ve odaya girerken kalbi sıcacık oldu. “Özür dilerim.” Sadie'nin büyütülmesine, ikizler yardımcı olmuştu; Clara Anne'in kollarını tuttu.

Kadın, kollarıyla Sadie'yi sımsıkı sarıp yanağından öptü. Kalbinin sıcaklığı, göğsüne yayılmıştı. “Görüşmeyeli bir rakun çağı geçti.”

Sadie güldü. İkizler, kabarık saç ve kalıplaşmış eski

sözler konusunda inat ederlerdi. Ve eğer Sadie, Clara Anne'e bu deyişi bazılarının bugünlerde biraz ırkçı bulabileceğini söyleseydi, şok olabilirdi çünkü onun vücudunda tek bir ırkçı hücre bile yoktu. Çocukken, bir seferinde, Clara Anne'i taklit etmiş ve bir rakun çağının yaklaşık ne kadar olduğunu sormuştu. Temizlikçi doğrudan gözlerine bakmış ve ciddi bir şekilde, "Altı ila sekiz yıl. Bu tam olarak bir rakunun, doğada yaşayabildiği zamandır."

Bu sorunun gerçekten bir cevabı olabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Tam olarak bir rakun çağı geçmedi aslında."

"Ama yaklaştı." Arkasına yaslandı ve Sadie'nin yüzüne baktı. "Tanrım, annen gibi görünüyorsun."

Annesinin, duruşunu, zarafetini ve insanların onu doğal olarak sevmesine neden olan her şeyi saymazsak. "Gözlerimi babamdan almışım."

"Evet. Teksas'ın çan çiçekleri gibi mavi." Sert ellerini, Sadie'nin kollarında gezdirdi. "Seni özledik."

"Ben de sizi özledim." Bu doğrudu. Clara Anne ve Carolynn'i özlemişti. Sıcak kucaklamalarını ve dudaklarının, yanağına değmesini özlemişti. Görünen o ki, tekrar buraya taşınmasına yetecek kadar da çok özlememişti. Ellerini yanlara indirdi.

"Babam nerede?"

"Yemekhanede çocuklarla yemek yiyor. Aç mısın?"

“Açlıktan ölmek üzereyim.” Babası tabii ki, çiftçilerle beraber yemek yiyordu. Bu genellikle yemeğini yediği yerdı çünkü mantıklı olan buydu. “Benim geleceğimi hatırlıyor mu?”

“Elbette hatırlıyor.” Temizlikçi, istiflenmiş havlulara doğru uzandı. “Senin eve gelmen gibi bir şeyi unutmaz.”

Sadie bundan emin değildi. Lise mezuniyetini unutmuştu. Ya da daha doğrusu, sığırları aşılama ile meşguldü. Hayvanlarla ilgilenmek her zaman, insanlarla ilgilenmekten daha öncelikliydi. İş, önce gelirdi ve Sadie bunu uzun süre önce kabullenmişti. “Keyfi nasıl?”

Clara Anne, ona kollarındaki havluların üzerinden baktı. Her ikisi de bunu neden sorduğunu biliyordu. “İyi, şimdi git de babanı bul, biz yarın sohbet ederiz. Neler yaptığınla ilgili her şeyi duymak istiyorum.”

“Öğle yemeğinde. Belki Carolynn bize tavuk salatalı kruvasanından da yapar.” Bu, aşçının, çiftçiler için yaptığı bir şey değildi. Onlar öğle yemeği için, koca ekmeğin üzerindeki kalın et dilimleri gibi daha doyurucu şeyleri tercih ediyorlardı. Ama Carolynn, özellikle Sadie’nin anesi için, sonraları da Sadie için tavuklu salata yapardı.

“Bunu söylediğini ona iletirim. Bence zaten yapmayı planlamıştır.”

“Mmm.” Sadie, Clara Anne’e son kez bakıp, mutfağa ve oradan da dışarı doğru yürüdü. Binlerce kez yürüdüğü dar beton yoldan geçti.

Yemeklerin çoğu bu yemekhanede yenirdi; briket ve sıvayla kaplı uzun binaya yaklaştıkça, ızgara ve pişirilmiş ekmek kokuları artıyordu. Uzun ahşap verandaya adımını atarken, karnı gurulduyordu. Tel kapının menteşeleri geldiğini haber verdi ve çiftçilerin birkaçı başlarını tabaklarından kaldırdı. Kapının yanındaki askıda yaklaşık sekiz tane kovboy şapkası asılıydı. En son içeri adım attığında oda nasılsa, şimdi de aynen öyle görünüyordu. Çam döşemeler, kireç badanalı duvarlar, kırmızı beyaz damalı perdeler ve aynı Frigidaire buzdolabı ikilisi. Değişen tek şey, yeni parlak ocak ve fırındı.

Adamların birkaçı ayağa kalktığı için, yüzlerini tanıyabildi. Eliyle kalkmamalarını işaret etti ve bakışlarını babasına çevirdi. Babası kafasını tabağına eğmişti ve her zaman giydiği klasik Western iş gömleği üstündeydi. Bugün giydiği, bej rengiydi ve üzerinde beyaz sedefli çıtçıtları vardı. Sadie'nin midesi kasılınca bir süre nefesini tuttu. Tam olarak ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Otuz üç yaşındaydı ve babasının yanındayken ne yapacağını bilemiyordu. Samimi mi davranacaktı, mesafeli mi?

“Selam, baba.”

Babası, mavi gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklara bile ulaşmayan yorgun bir gülümsemeyle ona baktı.

“İşte buradasın, Sadie Jo.” Ellerin masaya koydu ve ayağa kalktı. Sanki her zamankinden daha uzun bir sürede kalkabilmişti ayağa. Sadie, babasına doğru yürürken çok gergin ve endişeliydi. Babası her zaman zayıf bir adam

olmuştı. Uzun boyluydu. Uzun uzuvlu ve yüksek belliydi ama hiçbir zaman bir deri bir kemik olmamıştı. Yanakları çökmüştü ve Sadie, onu üç yıl önce Denver’da gördüğünden beri sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. “Bir saat önce geleceğini sanıyordum.”

“Kasabaya birini bıraktım,” dedi Sadie, babasının beline kollarını sararken. Aynı kokuyordu. Lifebuoy sabunu, toz ve temiz Teksas havası gibi kokuyordu. Babası da nasırlaşmış ellerinden birini kaldırıp, Sadie’nin sırtını sıvazladı. İki kez. Üç sıvazlamayı hak etmek için bir şeyler yaptığı özel durumlar hariç, hep iki olurdu bu.

“Aç mısın, Sadie?”

“Açlıktan ölüyorum.”

“Bir tabak al ve otur.”

Sadie, kollarını indirip, omuzlarına yüzlerce kiloluk bencilce bir korku yerleşirken, babasının yüzüne baktı. Babası yaşılanıyordu. Yetmiş sekiz yaşın her bir özelliğini taşıyordu. O gittiğinde ne yapacaktı?

Peki ya JH? “Kilo vermişsin,” dedi babasına.

Babası sandalyesine döndü ve çatalını aldı.

“Yarım kilo ya da bir kilo.”

Dokuz-on kilo vermiş gibi görünüyordu.

Sadie, odanın diğer ucundaki ocağa gidip kendine pilav ve fırından yeni çıkmış bir dilim ekmek aldı. Yıllar

önce 4-H¹ kulübü için birkaç koyun ve Hereford sığırı büyütmekten başka Sadie, bir sığır çiftliğinin günlük işle-yişiyle ilgili pek bir şey bilmiyordu. Ayrıca hain ruhunun derinliklerinde, karanlık sırlarını sakladığı yerdeki ger-çek, bunu bilmeye hiçbir zaman isteğinin olmamış olma-sıydı. Hollowell’ların, toprağa olan özel sevgisi onu pas geçmişti. Sadie kasabada yaşamayı tercih ediyordu. Her-hangi bir kasaba olabilirdi bu. On bin nüfuslu Lovett bile.

Carolynn Parton’ın, yemekhaneye girişiyle, arkadaki tel kapı çarparak açıldı. Haykırarak, ellerini havaya kal-dırdı ve katli eteğiyle fırfırlı bluzu olmasa, birebir kız kardeşi gibi görünüyordu. “Sadie Jo!” Sadie, Carolynn’in büyük, yumuşak kucağına hızla bastırılmadan bir saniye önce, tabağını eski tezgâhın üzerine bırakmıştı.

“Tanrım, tatlım, görüşmeyeli bir rakun çağı geçti.”

Carolynn, yanağından öperken, Sadie gülümsedi.

“O kadar da değil.”

Birkaç dakikalık gevezelikten sonra Carolynn, Sa-die’nin tabağını alıp, pırzolaıyla doldurdu. Bir bardak da buzlu çay koyup, odanın diğer tarafına kadar Sadie’nin peşinden gitti. Kovboyların birkaçı gitti, Sadie de babası-nın yanma bir sandalye çekti.

“Seninle yarın konuşuruz,” dedi Carolynn ona, çayı masaya koyarken. Daha sonra dikkatini Clive’a çevirdi. “Ye,” diye emretti ve tekrar odanın diğer tarafına gitti.

---

¹ Amerika’da, Ulusal Gıda ve Tarım Enstitüsü’nün sponsorluğunda yürütülen, tarım ve ev ekonomisi konularında eğitim veren bir gençlik organizasyonu

Clive, mısır ekmeğinden bir ısırık aldı. “Buradayken neler yapmayı planlıyorsun?”

“Yarın akşam düğün öncesi yemeği var ve düğün de cumartesi günü saat altıda.” Sadie, Carolyn’nin İspanyol pilavından bir lokma aldı ve içini çekti. Pilavla birlikte, alışılmışlığın ılık rahatlığı midesine yerleşti. “Yarın tüm gün boşum. Ben buralardayken, eğlenceli bir şeyler yapmalıyız.” Babasıyla birlikte eskiden ne yaptıklarını düşündü. Bir lokma daha aldı, daha çok düşünmesi gerekiyordu. “Belki atış talimi yaparız ya da Little Tail’e kadar at binip, Snooks’la sohbet ederiz.” Babasıyla, atış talimi yapıp Snooks’un evine kadar at binmeyi eskiden çok sevdi. Çok sık yapmazlardı bunu. Sadie, babasının başının etini yerse, o zaman babası onu, çiftçilerden biriyle gönderirdi.

“Snooks, Denver’da benim için hayvan bakıyor,” dedi babası.

Çayından büyük bir yudum aldı ve “Yarın, Laredo’ya yola çıkıyorum,” diye devam etti. Sadie, şaşırmamıştı bile. “Laredo’da ne var?”

“Maribell’i, Diamond Dan isminde bir Tobiano aygırıyla çiftleşmesi için, oraya götüreceğim.”

Her zamanki gibi, iş önce gelmişti. Yağmur çamur demeden, tatillerde ya da eve dönüşlerde hep iş daha önce gelirdi. Sadie bunu anlıyordu. Anlamak üzere büyütülmüştü ama... JH’te bu işi yapabilecek bir sürü in-

san vardı. Bir kısağı çiftleşmesi için Laredo'da arabadan indirmek için kusursuz beceriye sahip bir sürü insan. Ya da neden bir gece içinde, Diamond Dan'ın spermi buraya gönderilemiyordu? Ama Sadie bu sorunun cevabını biliyordu. Babası yaşlı ve inatçıydı, her şeyi kendisi denetlemek istiyordu, işte bu yüzden. Ödediği paranın karşılığını aldığını gözleriyle görmeliydi.

“Düğüne yetişebilecek misin?” Davet edilip edilmediğini sormasına gerek yoktu. Kan bağı olmasa ve annesinin ailesi, onu pek umursamasa da, o da aileden biriydi.

Babası başını salladı. “Geç döneceğim.” Üzgün gibi görünmeye gerek bile duymuyordu. “Snooks, pazara kadar dönmüş olur. O zaman at bineriz.”

“Pazar sabahı gitmem lazım.” Sadie bir tane pırzola aldı.

“Çünkü pazartesi tamamlamam gereken bir satış var.” Renee, resmi işlemleri gayet güzel halledebilirdi ama Sadie, beklenmeyen bir şey olması ihtimaline karşı orada olmak istiyordu. Pırzolayı ağzının önünde bekletip, babasının yorgun mavi gözlerine baktı. Seksenine birkaç yıl kalmıştı. Belki bir beş yıl daha yaşayamazdı. “Randevularımı kaydırıp salı günü gidebilirim.”

Babası çayını alırken Sadie, nefesini tuttuğunu fark etti. Her zamanki gibi bekliyordu. Babasının bir işaret vermesini bekliyordu, bir kelime ya da bir dokunuş... Kızının ne yaptığını umursadığını gösteren herhangi bir şey

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi babası ve içeceğinden bir yudum aldı. Daha sonra da Hollowell’larda gelenek olduğu üzere, konuyu değiştirip başka bir şeyden bahsetmeye başladı. “Yolculuk nasıl geçti?”

“Mükemmel.” Sadie, bir ısırık alıp çiğnedi. Kısa konuşmalar. Baba kız, kısa konuşmalarda iyilerdi. Ağzındaki lokmayı yuttu. Birden artık aç olmadığını anlayıp, pirzolayı tabağına bıraktı. “Yolun kenarında siyah bir kamyon var,” dedi Sadie, ellerini peçeteye silerken.

“Snooks’unkilerden biridir.”

“Buralardan biri değildi ve ben de benzinliğe kadar bıraktım onu.”

Bunu duyunca babası kalın beyaz kaşlarını çattı.

“Lovett, senin büyüdüğün küçük kasaba değil artık. Dikkatli olmalısın.”

Lovett neredeyse tamamen aynıydı. “Dikkatliydim.” Babasına, adamın bilgilerini aldığını anlattı. “Ve onu bir şok tabancasıyla tehdit ettim.”

“Şok tabancan var mı?”

“Hayır.”

“Yirmi ikilik tabancanı, kasadan çıkaracağım.”

Sadie, bunu, babasının, onu bir seri katilin doğramasını önemseydiği anlamına geldiği şeklinde yorumladı.

“Teşekkürler.” Vince’i düşündü, beyzbol şapkasının

gölgesinden kendisine bakan açık yeşil gözlerini. Kendisiyle kuzeninin düğününe gelmesini ondan istemek gibi bir aptallığı nasıl yaptığını hâlâ bilmiyordu. Annesinin ailesi çok muhafazakârdı ve o, Vince'le ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Belki bir seri katil olabilirdi. Bir tür cani ya da daha beteri.

Bir Demokrat.

Tanrı'ya şükür, teklifini reddetmişti ve yine Tanrı'ya şükür, Vincent Haven'ı bir daha görmek zorunda değildi.

4

Sadie, Saab'ım benzinliğin içine doğru sürüp, benzin pompalarının parlak ışıklarının altına park etti. Şakaklarında can sıkıcı bir zonklama vardı. Düğün öncesi yemeği, beklediği kadar kötü geçmemişti. Bu, bir sonraki gece için ısınma turuydu.

Arabasından inip deposuna benzin doldurdu. Bir konuda yanılmamıştı. Tüm nedimeler, kendisinden yaklaşık on yaş daha gençti ve hepsinin ya erkek arkadaşı vardı ya da evlilerdi. Bazılarının çocukları bile vardı.

Koridoru birlikte yürüdüğü sağdıç, Saftirik Henderson'ın kuzeni Rusty'ydi. *Rusty*'nin onun gerçek adı mı yoksa takma adı mı olduğunu bilmiyordu. Kesin olan şey suyd ki, isim kendisine çok uymuştu. Kızıl saçlı, çilli ve teni bebek poposu kadar soluktu.

Sadie'den yaklaşık on santimetre kısaydı ve Sadie'ye düğün günü "*düz ayakkabılar*" giyse daha iyi olacağını söylemişti.

Sanki bu işe yarayacakmış gibi.

Sadie arabasına yaslandı ve kollarını, bej rengi trençkotunun üzerinde birleştirdi. Soğuk akşam esintisi atkuyruğunu uçuşturuyordu; soğuğa karşı kendisini iyice sardı. Teyzesi Bess ve Jim amca, Sadie'yi gördüklerine, gerçekten sevinmiş gibilerdi. Tatlılar yenirken, Jim amca ayağa kalkmış ve Tally Lynn ile ilgili uzun bir konuşma yapmıştı. Kızının doğduğu günle başlayıp, her açıdan “mükemmel çocuk” olan, lise aşkı, Hardy Steagall’la evlenmesinden ne kadar mutlu olduklarından bahsederek bitirmişti.

Çoğunlukla, Sadie aşk hayatıyla ilgili soruları savuşturdu. Tatlılar biterken, Frasier amcanın eşi Pansy Jean, konuyu açar gibi oldu. Şanstan, kokteylin üzerinden birkaç saat geçmişti ve Frasier amca sarhoş olmuş, çenesi düşmüştü ve saçma şakalarıyla Pansy Jean’in lafını kesmişti. Herkes, Frasier’ın saat beşe kadar alkol almadaki kontrollü gidip, o saatten sonra da depoyu fazlasıyla doldurmaya başladığını biliyordu. Sadie’yi, Pansy Jean teyzenin sorgulamasından kurtardığında, saat sekizi geçiyordu.

Arabanın deposu doldu ve Sadie hortumun başlığını, pompaya yerleştirdi. Liseden biriyle, bu kadar genç yaşta evlendiğini hayal bile edemiyordu. Lisedeyken hiç sevgilisi olmamıştı. Teklif edenler olmuştu, görüşmüşlerdi de ama hiçbir zaman biriyle ilgili ciddi şeyler düşünmemişti.

Deponun kapağını kapattı ve arabasının kapısını açıp, koltuktan çantasını aldı. İlk gerçek ilişkisini, Austin’de

Teksas Üniversitesi'nin birinci sınıfındayken yaşamıştı. Adı, Frank Bassinger'di ama herkes ona *Donuk* derdi.

Evet, Donuk.

Güneşte açılmış saçları ve canlı mavi gözleriyle, yakışıklı bir adamdı. Gerçek bir Teksaslıydı, futbol oynardı; sanki günün birinde senatör olacakmış gibi hep tıraşlıydı ve şık giyinirdi. Frank, Sadie'nin bekâretini almıştı ve bunu çok da güzel yapmıştı. Sadie, benzer geceleri ve fazlasını yaşamak için tekrar tekrar gitmişti ona.

Neredeyse bir yıl çıkmışlardı ve şimdi dönüp geriye baktığında, çıktığı, gerçekten iyi olan tek insan galiba Frank'ti. Ama Sadie küçüktü, kapana kısılmış gibi huzursuz hissediyordu ve bu yüzden Frank'ten, Austin'den ve Teksas'tan uzaklaşmak istemişti.

Sadie, onun kalbini kırmıştı, bu yüzden üzgündü ancak o zamanlar gençti ve önünde uzun bir gelecek vardı.

Hep bildiği dümdüz Teksas ovalarından bile daha uzun bir gelecek.

Marketin önüne doğru yürürken, Sadie'nin on santimetrelük topuklarından çıkan ses otoparkta yayılıyordu. *Donuk'a ne olduğunu merak etti. Muhtemelen, Junior Leaguers gönüllü derneğinden mükemmel ve havai bir kızla evlenmiştir; iki çocuk yapmıştır ve babasının hukuk bürosunda çalışıyordur. Muhtemelen kusursuz güzellikte bir hayatı vardır,* diye düşündü.

Sadie, beyaz bir kamyonet ve Wrangler marka bir ci-

pin arasından geçti. *Donuk*'tan sonra, farklı üniversitelerde bir dizi erkek arkadaşı olmuştu. Sadece bir tanesini, ciddi ilişki olarak kabul ediyordu. Sadece biri, kalbini kıvrımlı bir krakermiş gibi büküp, kırmıştı. Adı, Brent'ti. Sadece Brent. Tek bir isim. İki değil. Takma adı yoktu ve Sadie, onunla Berkeley Üniversitesi'nde tanışmıştı. Tanıdığı hiçbir çocuğa benzemiyordu. Şimdi geriye dönüp baktığında, onun hiçbir fikri olmayan bir asi ve hiçbir amacı olmayan bir radikal olduğunu görebiliyordu ama yirmilerinin başındayken bunu görememişti. Karanlık, düşüncelere dalmış ruh halinin arkasında, aslında hiçbir şey olmadığını görememişti. "Sisteme" karşı gösterişçi bir öfkeden başka hiçbir şeyi olmayan, ayrıcalıklı bir ailenin oğluydu. Tanrım, o zamanlar onun için ölüyordu. Duygusal bakışlı, siyah saçlı bir kız için, kendisini bir kenara attığında, Sadie öleceğini sanmıştı.

Tabii ki öyle olmadı ama Brent'i unutmaması çok uzun sürmüştü. Artık, o kadar delice sevmek için fazla akıllıydı. Denemiş ve görmüştü, artık duygusal olarak ulaşılmaz olan adamlarla ilgilenmiyordu. Birileri kendisine yaklaştığında, kendisini kapatan, babası gibi adamlarla.

Benzinliğin kapısını açtı ve marketin bir yerlerinde küçük çan çaldı. Burun delikleri, patlamış mısır, hot dog ve ahşap temizleyicisi kokusuyla doldu. Cipslerin yanından geçip, içecek dolabına doğru ilerledi. Son ilişkisi kısa sürmüştü. Adam, yakışıklı ve başarılıydı ama üç ay geçtikten sonra, cinsel tekniklerinde hâlâ bir gelişme olmadığı için, ona tekmeyi basmak zorunda kalmıştı. İşi bitirmeden, uyuyakaldığı, üç sinir bozucu ay. Bir erkeğe

parası için ihtiyacı yoktu. Bir erkeğe, ağır şeyleri taşımak ve sevişmek gibi kendi kendine yapamayacağı şeyler için ihtiyaç duyuyordu.

Bu kadar basitti, ancak sevişme konusunda, birçok erkeğin o kadar da iyi olmaması gerçekten şaşırtıcıydı. Kafa karıştırıcıydı. Bir numaralı işleri seks değil miydi? Gerçekten bir işe *sahip olmaktan* bile önce gelmiyor muydu?

Altılı diyet kolasını alıp, yandaki dolaptan bir kasa Lone Star alan orta yaşlı bir kovboyun yanından geçti.

Şapkasının altından, pos bıyıkları bir yerlerden tanıdık geldi ama daha dikkatli bakmak için durmadı. Yorgundu, Parton ikizleriyle yediği öğle yemeği ve sonraki düğün öncesi yemeğinden sonra, konuşmaktan bitap düşmüştü.

Bitap düşmek? Tanrım, bu deymi kullanmayalı ya da bu deyim aklından geçmeyeli bir rakun çağı geçmişti. Belki de bir buçuk rakun çağı.

Bir paket Cheetos aldı ve Luraleen Jinks'in karşısındaki tezgâha, altılı paketinin yanına koydu. Bayan Jinks'in kırışıklıkları artmış gibi görünüyordu. Neon pembe bir bluz giymiş ve gözlerinde taş olan pembe kafatası küpeler takıyordu.

"Pekâlâ, Sadie Jo," diyerek selamladı, sesi zımpara kâğıdı gibi pürüzlü çıkıyordu.

"Merhaba Bayan Jinks."

"Annen kadar sevimlisin."

İltifatına karşılık vermesi gerektiğini düşündü ama bunun için kendisinde olmayan bir yalan söyleme yeteneğine ihtiyacı vardı. Doğuştan yoktu. “Teşekkür ederim, Bayan Jinks. Kafatası küpelerinizi çok beğendim.” Bu da bir yalandı ama en azından Luraleen’e sevimli olduğunu söylemek kadar büyük değildi.

“Teşekkür ederim. Benim beyefendilerden biri hediye etti.”

Beyefendiler mi? Yani birden fazla?

“Baban nasıl?” diye sorarken diyet kolanın fiyatını okutup poşete yerleştirdi. “Bir süredir görmedim onu.”

“İyi,” diye yanıt verdi Sadie. Gucci çantasını tezgâhın üzerine koyup cüzdanını çıkarırken.

“Tally Lynn’in düğünü için geldiğini duydum.”

“Evet. Düğün öncesi yemeğinden yeni çıktım. Tally çok mutlu görünüyordu.” Bu doğrudu. Mutluydu ve gençlik aşkıyla parıldıyordu.

Cheetos’u da kasadan geçirdi. “Vince, dün akşam kendisine yardım ettiğini ve onu kasabaya bıraktığını söyledi.”

Sadie kafasını kaldırdı. “Vince? Otobanda mahsur kalan adam mı?” Kuzeninin düğününde kendisine eşlik etme şansını reddeden adam mı? Dünyada görmeyi isteyeceği son kişi olan adam.

“Evet. O, benim yeğenim.”

Yöğen mi? JH'ten erken saatte çıkarken, kamyonun artık yolun kenarında olmadığını fark etmişti.

Luraleen, onun aldıklarını hesap etti. "Arkada, benim için kolileri yerleştiriyor. Çağırayım."

"Hayır, gerçekten, ben-"

"Vince!" Luraleen yüksek sesle bağırdı ve sonra bir öksürük krizine girdi.

Sadie, kaçmalı mı yoksa tezgâhın arkasına geçip kadının sırtına mı vurmali bilemedi. Kaçmak bir seçenek değildi ve Luraleen'in sırtına vurursa, her vuruşuyla birlikte, kulaklarından sigaranın dumanları çıkar mı diye merak etti.

Marketin arka tarafından, derin erkeksi bir sestən hemen önce, kapının gıcirtısı ve botların yere vuran ağır patırtıları geldi. "İyi misin, Luraleen teyze?"

Sadie, sol tarafına yani kendisine doğru gelen uzun boylu karartıya baktı. Yüzünün aşağı tarafını kirli sakal gölgeliyor, bu da gözlerini daha canlı bir yeşil yapıyordu. Bu mümkün müydü bilmiyordu fakat bir gece öncekinden daha iri ve muhteşem görünüyordu. Üstelik beyzbol şapkası olmadan daha çekiciydi. Koyu saçları kısa kesilmişti, asker tıraşından, birkaç santimetre daha uzundu.

Sadie'yi görünce durdu. "Merhaba, Sadie."

Adını hatırlıyordu. "Selam, Vincent." Vincent onu açıkça karşı konulabilir bulsa da, kendisi yine o, tuhaf sa-

çını düzeltme ve dudak parlatıcısını kontrol etme isteğine engel olmaya çalışıyordu. Bu da artık yeni bir ilişki dönüşme zamanının geldiğinin kanıtıydı. Bu sefer, yatakta iyi olan birileri olmalıydı.

“Kamyonunu yolun kenarında göremedim. Bu, bir çekici bulduğun anlamına geliyor galiba.”

“Herkes bana Vince der.” Tezgâhın arkasına geçip, teyzesinin yanında durdu. “Bu sabah bir çekici buldum. Alternatör bozulmuş ve pazartesiye kadar tamir edilecek.”

Karşısındaki adam şüphesiz, ne yapacağını ve işi nasıl bitireceğini biliyordu. Bunun gibi adamlar yatakta ne yapacağını da her zaman çok iyi bilirlerdi. Ya da duvara karşı, Oahu sahilinde ya da Los Angeles’a karşı bir arabanın içinde. *Sadie*’nin bilmediği şeylerdi bunlar. Elbette bilmiyordu. “Yani pazartesiye kadar buradasın.” Niye Vince’i ve yatmayı düşünüyordu ki? Belki de, sert göğsünü sımsıkı saran kahverengi tişörtünün içinde tam da yatmalık görüldüğü için.

Vince, bakışlarını teyzesine çevirdi. “Ne zaman yola çıkacağımdan emin değilim.”

Sadie, tezgâha doğru bir yirmilik uzattı. Esmer yüzündeki açık yeşil gözlerine baktı. Hiç de küçük bir kasabada yaşayabilecek adama benzemiyordu. Özellikle de *Teksas*’taki küçük bir kasabada. “Lovett, Seattle’a benzemez.” Sadie, Vince’in otuzlarının ortasında olduğunu düşünüyordu. Lovett’taki kadınlar Vince’ten *hoşlanırlardı* ama o kadınların kaç tanesi bekârdır ondan emin değildi. “Yapacak pek bir şey yoktur burada.”

“Pekâlâ, ben... üzgünüm ama sana katılmıyorum,” dedi Luraleen para üstünü verirken, tükürükler saçarak. “Büyük müzelerimiz ve keyifli resim sergilerimiz falan yok fakat bir sürü yapılacak şey ve gidilecek yer var.”

Görünen o ki, Sadie kadının canını sıkımişti. Bu yüzden, Lovett’ta yapılacak pek bir şey olmadığı ve gidilecek bir yer kalmadığı konusunda ısrar etmedi. Para üstünü alıp, cüzdanına koydu. “Sadece aile kasabası olduğunu kastettim.”

Luraleen, yazar kasanın çekmecesini sertçe kapattı. “Ailenin kimseye bir zararı olmaz. Çoğu insan için aile önemlidir.” Diyet kola ve Cheetos poşetini Sadie’ye doğru itti. “İnsanların çoğu, yaşlı ve zavallı babalarını beş yılda birden daha sık ziyaret ederler.”

Babaların çoğu da, kızları beş yıldan sonra ziyarete geldiğinde, evde otururlar. “Babam benim nerede yaşadığımı biliyor. Hep de bildi.” Sadie, yüzünün kızardığını hissetti. Sinirden ve utançtan, hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu. Lovett’taki birçok insan gibi, Luraleen’de neyden bahsettiğini bilmiyordu fakat sanki biliyor-muş gibi konuşuyordu. Luraleen’in, son ziyaretinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmesine şaşırmamıştı. Lovett’ı terk edip, arkasına bile bakmamasının bir nedeni de küçük kasaba dedikodularıydı. Sadie, cüzdanını çantasına koyup Vince’e baktı.

“Bir çekici bulmuş olmana sevindim.”

Vince, Sadie’nin diyet kola ve Cheetos poşetini alışını

izledi. Yanaklarının daha da pembeleşmesini seyretti. Bu mavi gözlerin arkasında bir şeyler vardı. Öfkeden başka şeyler. Eğer iyi bir adam olsaydı, Luraleen'in incitici yorumundan sonra, onu rahatlatmak için söyleyecek güzel bir şeyler bulabilirdi. Kadın, onun için bir iyilik yapmıştı ama Vince ne diyeceğini bilmiyordu ve hiçbir zaman birileri tarafından iyi bir adam olmakla da itham edilmemişti zaten. Kız kardeşi, Autumn hariç. Kız kardeşi her zaman ona hak ettiğinden daha fazla değer vermişti ve Vince, dünyada onun iyi bir insan olduğunu düşünen tek kişinin kız kardeşi olmasını, tam bir şerefsiz olduğunun kanıtı olarak düşünmüştü hep. Şaşırtıcı bir şekilde bunu sorun etmiyordu. "Beni bıraktığın için tekrar teşekkür ederim," dedi Vince.

Sadie bir şeyler söyledi ancak kafasını diğer tarafa çevirdiği için, ne dediği tam olarak anlaşılmadı. Topuklarının üzerinde dönüp, kapıdan hızla uzaklaşırken, atkuyruğu yapılmış sarı saçları sallanıyordu. Vince'in bakışları, Sadie'nin montunun arkasına, çıplak baldırlarına, bileklerine ve sonra da kırmızı, albenili topuklarına kaydı.

"Her zaman, yetiştiği yer için fazla iyi olduğunu düşündü," dedi Luraleen arkasından.

Vince teyzesine baktı, sonra da bakışları, park yerinin karşı tarafına geçen kadının arkasına döndü tekrar. Vince, yetiştiği yerin konuyla ne alakası olduğundan tam emin değildi ama o albenili topuklara hasta olduğuna emindi. "Ona kaba davrandın."

“Ben mi?” Luraleen, bir deri bir kemik göğsüne masumca elini koydu. “Kasabada yapacak bir şey yok dedi.”

“Eee?”

“Yapacak çok şey var!” Kafasını hızla çevirirken, tek bir gri saç teli bile kıpırdamadı. “Founder’s Day pikniği var ve sonra 4 Temmuz Bağımsızlık Günü de çok büyük bir etkinliktir. Bir ay sonra Paskalya’nın geldiğini saymıyorum bile.” Lone Star kasasıyla arkada dikilen Alvin’e eliyle işaret etti. “Gerçekten iyi lokantalarımız ve şık restoranlarımız var.” Biraları kasadan geçirdi. “Öyle değil mi Alvin?”

“Ruby’s’in biftekleri gerçekten çok güzel.” Katlanmış iki fişi uzatırken, kovboy da onu onayladı. Büyük şapkası, kepçe kulaklarının üzerinde asılıymış gibi görünüyordu. “Deniz mahsulleri o kadar da iyi değil gerçi.”

Luraleen ellerini iki yana sallayarak eleştiriyi reddetti. “Burası büyük baş hayvanlar ülkesi. Deniz mahsullerini kim takar?”

“Gece kapattıktan sonra ne yapıyorsun Luraleen?”

Luraleen, yandan yeğenine bir bakış atınca Vince onu görmemiş gibi yaptı. “Yeğenim geldi kasabaya.”

“Arkadaşlarınla çıkmak istersen, benim için sorun yok.” Dün akşamdan ve bugünün büyük kısmından sonra, teyzesine, biraz ara vermiş olurdu. Hâlâ, teyzesinin tekli-finin üzerine düşünmesi gerekiyordu. İlk başta reddetmeyi düşünmüştü ama üzerinde daha fazla düşündükçe, tek-

lifini kabul etme fikri ağır basmaya başlamıştı. Hayatının geri kalanını, Teksas, Lovett'ta geçirmeyi planlamıyor olabilirdi ancak belki benzinliği iyi bir yatırıma çevirebilirdi. Sağa sola yapacağı küçük iyileştirmelerle, benzinliği satıp, bir sürü para kazanabilirdi.

“Emin misin?”

“Evet.” Emindi. Teyzesinin güzel zaman geçirmekten anladığı, kasetçalara Tammy Wynette'ı koyup, biraz Ten High viskisi içmekti. Vince, viskiyi sevmezdi, özellikle de ucuz viskiyi ve ayrıca karaciğeri daha fazla içkiyi kaldırabilir miydi bilmiyordu.

Luraleen, para üstünü, Alvin'in uzanmış avucuna koydu. “Güzel, ama bu sefer her şeyin çalıştığından emin ol yoksa hiç zahmet etme.”

Çalışmak mı?

Alvin kızardı ama yine de Luraleen'e göz kırptı. “Tamamdır hayatım.”

Bu da neydi? Vince, hayatı boyunca birçok berbat şeye maruz kalmıştı, birçoğunu ruhunun derinliklerindeki kara kutuda saklıyordu ama buruş buruş olmuş bacaklarını ayırmış teyzesi ile Alvin, rahatsız edici berbat şeyler listesinin en başına yerleşmişti bile.

Luraleen, yazar kasanın çekmecesini itip seslendi. “Erken kapatıyoruz. Hot dog ızgarasını kapat Vince!”

Bir saatten biraz daha kısa bir süre sonra, Vince'i tey-

zesinin evine bıraktılar. Teyzesi, kırıksık, at gibi dudaklarının üzerine pespembe rujunu sürdü, Alvin'in kamyonuna atlayıp. Vince'in düşünmek bile istemeyeceği bir şeyler yapmak için uzaklaştı.

Vince, camla kaplanmış verandada, eski demir bir sandalyenin üzerinde yalnız kalmıştı. Ağzına bir şişe su götürdü ve sonra da sol ayağının yanındaki ahşabın üzerine bıraktı. O, rahatlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Hep bir şeyler yapması gerekirdi. Net bir amacı olmalıydı.

Sol koşu ayakkabısının bağcıklarını bağlayıp sağa geçti. Birlikte askerken, hep yapılması gereken bir şeyleri olurdu. Sürekli bir menzilde, eğitimde ya da bir sonraki göreve hazırlık içinde olurdu.

Eve döndüğünde, kendini işiyle ve ailesiyle oyalanmıştı. Yeğeni sadece birkaç aylıktı ve kız kardeşinin yardıma çok ihtiyacı vardı. Amacı belliydi. Zihinsel bir boşluk yoktu. Düşünmeye fazla vakti yoktu. Hiçbir şeyle ilgili düşünmeye.

Bu hoşuna gidiyordu.

Serin mart havasına doğru ilerlerken, tel kapı arkasından çarptı. Havada incecik bir ay vardı ve karanlık gece yıldızlarla doluydu. Seattle'da, New York'ta ve Tokyo'daki ufuk çizgileri de baş döndürücüydü ama hiçbirini milyonlarca yıldızın doğal güzelliğiyle boy ölçüşemezdi.

Koşu ayakkabılarının tabanları, kaldırım taşıyla kap-

lanmış yola, sessiz ve sabit adımlarla vuruyordu. Afganistan'da, Irak'ta ya da Basra Körfezi'nin ılık sularında, petrol kulesinin güvertesinde olması hiç fark etmezdi; Vince, gecenin siyah örtüsünde hep huzur bulmuştu. Birçok özel kuvvet gibi, onun da gecenin karanlığında operasyona çıktığı, AK-47 tüfeğinin uzaktan gelen *tak-tak* sesleri ve ona karşılık veren M4A1 tüfekleri düşünülürse, bu aslında ona biraz ironik geliyordu. Onun gibi adamlar için, gecenin hem huzur hem korku vermesi ikileminin açıklaması şuydu: düşmanın olduğu yere gitmek, onun gelmesini beklemekten daha iyidir.

Sakin Teksas gecesinde, kendi nefesinden ve uzaklarda havlayan bir köpeğin sesinden başka hiçbir ses yoktu. Havlayan köpek Rottweiler'dı galiba.

Böyle gecelerde, zihnini ya geçmiş ya da gelecekle doldururdu. Arkadaşlarının yüzleriyle. Üstesinden gelebilenler ve gelemeyenlerle. Team One, Alpha Platoon birliğindekileri hatırladı. Genç yüzleri, yıllar geçtikçe, yaptıkları ve gördükleri yüzünden değişmişti. Vince, Donanma'da büyümüştü. Adam olmuştu, bu yüzden gördükleri ve yaptıkları onu da değiştirmişti.

Ama bu gece, aklında başka şeyler vardı. Geçmişiyse hiç ilgisi olmayan şeyler. Kabul etmeliydi ki, Luraleen'in benzinliği almasıyla ilgili teklifi, üzerine düşündükçe daha da cazip geliyordu. Alıp tamir eder ve bir yıl içinde de satabilirdi. Ya da lanet olsun belki de, bir sonraki. Kuzeybatı genelinde yüz elliden fazla marketler zincirinin sahibi ve kurucusu, John Jackson kendisi olabilirdi.

Aslında, marketlerle ilgili tek bir şey bile bilmiyordu ama John'un da bildiği söylenemezdi.

Adam, küçük bir kasaba olan Idaho'da, Chevron şirketinde pazarlamacıydı ve şimdi milyonluk serveti vardı. Vince, bir ticaret devi olmayı istemiyordu. Yalnızca takım elbise giyecek bir adam değildi. O, toplantı odaları için yaratılmamıştı. Hiç diplomatik olmadığını da bilecek kadar da iyi tanıyordu kendisini. İşleri hızlıca halledip bitirmeyi severdi. Konuşup ikna etmektense, kapıyı kırıp içeri girmeyi tercih ederdi ama otuz altı yaşındaydı ve vücudu yıllardır kapıları kırmaktan, uçaklardan atlamaktan, bir rodeocu gibi kavgadan kavgaya savrulmaktan, Zodiac botunu sahile çıkarmaktan dolayı oldukça yıpranmıştı.

Zayıf bir sokak lambasının altından geçip, kuzeye döndü. Cehennem gibi geçen bir haftalık BUD/S eğitiminin üstesinden gelmişti ve on yıl boyunca, Coronado'nun dışında SEAL Donanması'mın Team One ekibinde görev yapmıştı. Dünyanın her yerinde görevlendirilmiş ve sonra da yeğenini büyütmeye yardım etmek için Seattle'a yerleşmişti. Bazı zamanlarda, bitmek bilmeyen kum fırtınalarını, iğrenç bataklıkları ve dondurucu soğukları özlemesine neden olacak bir işti bu. Küçük bir marketin üstesinden gelebilirdi ve doğruyu söylemek gerekirse, şu anda hiçbir şey yapmıyordu zaten.

Bir araba ona doğru geldiği için koşuya, kaldırımın kenarından devam etti. Uzun zamandır kendini bu kadar amaçsız hissetmemişti. Babası onu, annesini ve kız kar-

deşini terk edip gittiğinden beri. Yaşlı adam arkasına bile bakmadan, onları terk edip gittiğinde, henüz on yaşındaydı. On yaşındayken, dünyadaki yeriyle ilgili kafası karışmıştı. Annesine yardım etmek için çok küçük, kız kardeşi gibi ağlamak için de fazla büyüktü. Kendini çok çaresiz hissetmişti. Bu hâlâ nefret ettiği bir duyuydu.

O zamanlar, Kuzey Idaho'da Coeur d'Alene Gölü'nde küçük bir evde yaşıyorlardı. Babasının çekip gitmesinin ve annesinin de bunun üstesinden gelememesinin verdiği acıdan kaçabilmek için, ilk yazını büyük bir kısmını dondurucu suda, sualtı dünyasını keşfederek geçirmişti. Her sabah, kız kardeşine kahvaltısını hazırlayıp, annesi kalkana kadar ona göz kulak oldu. Sonra mayosunu giyip, paletlerini ve deniz gözlüklerini alıp kendini dışarı atıyordu. Bir gün önce yüzdüğünden daha uzağa yüzüyor, daha derine dalıyor, nefesini daha uzun tutuyordu. Böylelikle bir amacı oluyordu. Kendini o kadar çaresiz hissetmiyordu. Kontrol altında tutabildiği tek şey buydu.

Sonraki sekiz yıl boyunca o, annesi ve kız kardeşi dört kez daha taşındılar. Bazen aynı eyalette kalsalar da, asla aynı ilçe ve okul bölgesinde kalmıyorlardı.

Vince gittikleri her yerde, okuldan önce gazete dağıtım işi yaptı. Cüssesi ve doğuştan gelen atletik yeteneklerinden dolayı, bir süre futbol oynadı fakat sonra Lakros oynamayı tercih etti. Yazları çalıştı ve boş vakitlerinde kendini suya bıraktı. Yüzüyor, dalıyor ya da Autumn'a boğuluyormuş gibi yaptırıp, güya onu kurtarıp sahile çı-

karıyordu. Kız kardeşi yanında olmadığı zamanlarda da kızları izliyordu.

On altı yaşına geldiği yaz, Oregon, Forest Grove’da yaşıyorlardı ve Vince günlerinin çoğunu, Hagg Gölü’nde geçiriyordu. İlk cinsel deneyimini sahilde, yıldızların ve dolunayın altında yaşamıştı. Kızın adı Heather’dı ve on sekiz yaşındaydı. Yaş farkının bir problem olduğunu düşünen insanlar vardır. Vince onlardan biri değildi. Heather’la tüm gece seks yapmak, Vince için hiç problem değildi.

Orduya katılmak istediğini hep biliyordu ama annesine önce üniversiteyi deneyeceğine dair bir söz vermişti. Denver Üniversitesi’nden Lakros bursu aldı ve iki yıl oynadı. Ama hiçbir zaman oranın, gerçekten olması gerektiği yer olduğunu hissetmedi. Ordunun personel alma ofisinden içeri adımını attığı gün, evine gelmiş gibi hissetti.

Duvarda, arka planında derin mavi okyanusun olduğu, bir geminin güvertesinde, CH-53 helikopterinden halatla sallanan SEAL birliğinin resmini gördüğünde, tüm yaşamının o duvarda olduğunu hissetti.

Bugünlerde, net bir şey yoktu. Amacı yoktu. Huzursuz hissediyordu ki bu iyi bir şey değildi. Huzursuzluk bar kavgalarına ya da daha kötü şeylere yol açıyordu. Bir bar dolusu motorcudan dayak yemekten daha kötü şeyler de vardı. Başarmak için uğraştığın her şeyi yok eden bir patlamadan daha kötü şeyler. Sol kulağındaki duyma kaybından daha kötüler.

O bir SEAL askeri idi. İyi bir savaşçıydı ve kâbuslar görüp, göğsü terden sıırılsıklam olmuş bir şekilde uyanmak yaşadığı her şeyden daha kötüydü.

Ama cehennem dibi Teksas'taki bir market mi ona ihtiyacı olan netliği kazandıracaktı? Gerçekten, küçük bir Teksas kasabasında vakit öldürmek istiyor muydu? İş yerini tamir ederken, bira, benzin ve Wound Hound satmak ona yetecek miydi?

Luraleen'in teklifini kız kardeşi, Autumn'la paylaşacaktı. Kız kardeşinin, Seattle'da başarılı bir organizasyon şirketi vardı ve Luraleen Teyze'nin teklifini kabul etmesiyle mutlaka ilgilenirdi. Autumn'la son konuştuklarında, kendi düğün planlamasıyla ilgili aşırı mutluydu.

O, eski aşâğılık kocasıyla.

Aynı aşâğılık herif, Vince'in, bardaki motorcularla büyük kavgasından sonra, nezarethaneden kefaletle serbest bırakılmasını sağlamış, lanet bir avukatın adını vermişti. Bu da çocuğa borcu olduğu anlamına geliyordu ve Vince, birilerine borçlu olmaktan nefret ederdi.

Vince'in kendince belirlediği birkaç kural vardı ve bunlar çok kesin kurallardı. Zihnini açık olsun ve tüm ekipmanların düzenli çalışsın. Hiçbir arkadaşını geride bırakma ve asla kimseye borçlu kalma.

5

Sadie, kalp şekli verilmiş takın yanında, parlak pembe taftalara bürünmüş nedimeler arasında ikinci sıradaydı. Ahşap ve telden yapılmış tak, güller ve tülle kaplanmıştı. Sadie, straplez elbisesinin üstünü çekiştirmemek için kendini zor tutuyordu. Elbise, provadayken, üzerinde sadece birkaç dakika kaldığı için, göğüslerini bu kadar açıkta bıraktığını fark etmemişti. Düğündeki diğer kızlar bunu çok da umursamıyor gibilerdi ama Sadie hiçbir zaman kısa ve dar şeyleri sevmemişti. Hiç rahat değildi, ayrıca onun yaptığı iş için de çok uygun değildi. Kendisini bu kadar sıkı hiçbir şeye alışık değildi ama yirmilerinin başında olsaydı, pembe tafta elbiseyi sevimli bulacağını biliyordu.

Diğer nedimeler, sevimli görünüyorlardı ancak Sadie, otuz üç yaşındaydı ve kendini oldukça gülünç hissediyordu.

“Bu evliliğe bir itirazı olan varsa şimdi dile getirsin

ya da sonsuza dek sussun,” dedi rahip törenin ortalarına yaklaşırken.

Sadie’nin tam arkasındaki, üç numaralı nedime Becca Ramsey, bir şeyler fısıldadı ve sonra burnunu çekti. Bir gece önce, Becca’nın erkek arkadaşı Slade, onu “Lexa Jane Johnson adlı sürtükle” aldatırken yakalamıştı ve Becca bunu kabullenemiyordu. Sweetheart Palace Düğün Şapeli’ne şişmiş kırmızı gözlerle ve çekip durduğu burnuyla gelmişti. Hepsisi, kuaför koltuklarında oturmuş saçlarını ve makyajlarını yaptırırken Becca, Tally Lynn’in canına tak edene kadar ağlamaya devam etmişti. Tally Lynn, kafasındaki sıcak bigudiler, tek kirpiğine daha yeni yapııştırılmış olan takma kirpik ve cılız omuzlarını saran beyaz “Gelin Benim” bornozuyla ayağa kalkmıştı.

“Günümü *MAHVEDEMEYECEKSİN* Becca Ramsey!” dedi Sadie’nin bile geriye yaslanmasına sebep olan korkutucu bir sesle. Tally Lynn gözlerini kısıp, kusursuz manikürlü parmağını nedimesine uzatırken, pürüzsüz alnında bir damar belirdi. “Bu *BENİM* günüm, senin değil.”

“Herkes, Slade’in önüne gelenle yatacağını bilir. İki yıldır seni aldatıyor. Sen de o şerefsize tahammül ediyorsun, şimdi artık Slade’le ilgili konuşmaya bir son ver. Ve aranızdan, günümü mahvetmeyi düşünen varsa, siz de Becca’yla birlikte çıkıp gidebilirsiniz.” Sonra tekrar yerine oturup, sanki daha şimdi bir dişi şeytana dönüşmemiş gibi, makyöze devam etmesini işaret etti. “Biraz daha göz kalemi lütfen.”

Sadie, çok fazla tanımadığı küçük vahşi kuzeniyle gurur duyarak gülümsedi. Tally, yüzünden mini bir mezu-niyet elbisesi giyip, saçını kabarık Teksas modeli yapma-sına rağmen gülümsedi. Kendinin bir Teksaslı olduğunu düşündüğü zamanlarda bile hiç yaptırmadığı bir saç mo-deliydi bu.

“Gelini öpebilirsiniz,” dedi rahip, damada Tally Lynn’e sarılıp, kollarına yatırmasını işaret ederek. Sadie kalbinde ufak bir sızı hissetti. Bu kıskançlık değildi. Daha çok, bir gün onun da, bir rahibin karşısında durup, onu her zaman seveceğine yemin edecek ve kendisini kollarına yatıracak birini bulmak istediğini hatırlatan bir şeydi.

“Bayanlar ve baylar, Bay ve Bayan Hardy Steagall.”

Sadie, döndü ve gelinle damadı koridordan, bekleme odasına kadar takip etmek için hazırlandı. Belki de bu ufak sızıya biraz da melankoli karışmıştı.

Sadie, takın altından geçip, Rusty’nin koluna girdi. Neden melankolik hissettiğini bilmiyordu. Hayatıyla ilgili bir mutsuzluğu yoktu. Çünkü hayatını *seviyordu*.

“Partiye hazır mısınız?” diye yarım ağızla sordu Rusty, birlikte koridordan yürürken.

“Evet.” Belki bir kadeh şarap işe yarayabilirdi. Melan-kolikliğine sebep belki de Bess Teyze, Jim Amca ve ku-zenini çok mutlu gördüğü içindir. Belki sakız rengindeki elbisesi ve elindeki pembe beyaz çiçek buketidir nedeni. Belki de, hayatın amacının evlenip, çocuk yapmanın do-

ğal olduğu Lovett'ta bulunduğu içindir. Şu anki ruh halinin sebebinden emin değildi fakat kendini fazla *bekâr* ve yalnız hissediyordu. Rusty bile bir süreliğine yanındaydı. Onu ödünç almış gibiydi. Çünkü Rusty'nin kız arkadaşı kalabalığın içinde bir yerlerdeydi. Bildiği kadarıyla Sweetheart Palace'ta, kendisi ve sevgilisinden yeni ayrılan Becca'dan başka bekâr yoktu. Genç erkek avcısı Charlotte Teyze bile kendisine bir sevgili bulabilmişti.

Sadie, fotoğraflar için sıradaki yerini aldı. Fotoğrafçıya gülümsedi ve iyi modunda olmadığını hiç belli etmedi.

Kuzeni için mutluydu. Gerçekten. Ama kendisini erkeksiz bir zavallı gibi hissetmediği eski hayatına dönebilmek için can atıyordu.

Fotoğraflar çekildikten sonra, herkes pembe, beyaz ve altın rengine bürünmüş yemek salonuna geçti. Tally Lynn, Sadie'yi krem rengi elbisesiyle sımsıkı kucakladı. "Gelebilmene çok sevindim." Yüzü, aşk ve önündeki mutlu bir geleceğin planlarıyla ışıldıyordu. "Tanrım, Sadie, sırada senin olduğunu biliyorum."

Kuzeni bunu iyiliğinden ve onu rahatlatmak için söylemişti, Sadie zorla gülerek, tatlı bir "Belki," dedi.

"Sana, teyzelerin yanında yer ayırdım." Güller ve pembe dekoratif mumluklarla bezenmiş yuvarlak bir masayı işaret etti. "Burada olduğun için çok mutlular, böylelikle sohbet etmiş olursunuz."

"Mükemmel." Teyzeler. Sadie, beyaz örtüler ve kris-

tallerle kaplı, üzerlerinde porselen tabaklarda Sezar salatalarının olduğu masaların arasından geçti. Beyaz pamuk şekeri saçları, seksenlik yanaklarında kırmızı allıkları olan, sorgu ekibine doğru, yavaş ve düzenli adımlarla ilerledi. “Merhaba Nelma ve Ivella Teyze.” Elini göğsünün çatalına koyup, hepsini ince ciltlerinden öpebilmek için eğildi.

“İkinizi de tekrar görmek çok güzel.”

“Tanrım, annen gibi görünüyorsun. Nelma, Johanna Mae’nin Miss Teksas’ı kazandığı zamanki haline benzemiyor mu?”

“Ne?”

“Diyorum ki,” Ivella bağırdı, “Sadie, Johanna Mae’ye benzemiyor mu!”

“Tıpatıp.” Nelma hemfikirdi.

“Saçları.” Teyzelerinin karşısına, biraz daha iri olan, tanıdık birinin yanına oturdu.

“Ne üzücü,” dedi Ivella kafasını sallayarak.

Neydi üzücü olan? Saçları mı?

“Zavallı Johanna Mae.”

Ha şu üzücü şey. Sadie keten mendili dizinin üzerine yerleştirdi.

“Kocaman bir kalbi vardı,” diye bağırdı Nelma. Duyuma ile ilgili problemleri olabilirdi ama sesinde hiçbir problem yoktu.

yoksa Halâ Bekâr mısın?

Sadie'nin yaşı ilerledikçe, annesiyle ilgili anıları da solup gidiyordu. Ve bu gerçekten de *"üzücü bir şeydi."*

"Kocaman," Ivella katıldı.

Sadie sağındaki kadına dönüp, sol elini uzattı.

"Merhaba, Ben Sadie Hollowell."

"Sarah Louise Baynard- Consecó."

"Oo, Koca Ahbap'ın kızı mı?"

"Evet."

"Ben Küçük Ahbap'la aynı okula gittim. Neler yapıyor şimdi?" Çatalıyla aldığı marulu yemeye başladı.

"San Antonio'da Mercury Oil'de çalışıyor." Sadie'nin çevresindeki herkes gibi, Sarah Louise'in sesi de kalındı ve "oil" gibi kelimeler, "ole" gibi çıkıyordu ağzından. Sadie de eskiden böyle konuşurdu ama artık öyle değildi. "Evli ve üç çocuğu var."

Üç mü? Sadie'den bir yaş küçüktü. Bir garsona işaret edip, kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurttu. Bardağı masaya tekrar koymadan önce büyük bir yudum aldı.

"Baban nasıl?" diye sordu Nelma yüksek sesle.

"İyi!" Salatasından birkaç lokma daha aldı ve ekledi, "Bu sabah bir atı çiftleştirmek için Laredo'ya gitti."

Ivella çatalını bırakıp, beyaz kaşlarını çattı. "Nasıl olur da sen buradayken, gider?"

Sadie, omuzlarını silkti ve yakasını hatırlayıp, elbisesini çekti.

Babası gün doğmadan önce yola çıkmıştı ve Sadie ona veda bile edememişti. Kendisi Teksas'ı terk etmeden önce, ona hoşça kal demeyi planladığını bilecek kadar iyi tanıyordu babasını. Ama babası dönene kadar, Sadie'yi ikinci plana atmıştı.

Yemek esnasında herkes düğünle ilgili dedikodu yapıyordu. Elbise, gelinle damadın yeminleri ve sondaki öpücük.

“Çok romantik,” dedi Sarah Louise, salata tabakları alınıp, başlangıçlar masaya konurken.

“Charles Ray ile evlendiğimde, ilk öpüşmemiz vaizin karşısında olmuştu,” diye itiraf etti Nelma, Dalhart şehrinde bile duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. “Babam, erkeklerle gezmemize izin vermezdi.”

“Doğru,” diye onayladı Ivella.

Sadie tabağına yakından baktı. Biftek, patates püresi ve kuşkonmaz dalları.

“Eskiden, evlilikten önce yatma diye bir şey yoktu.”

Evlilikten önce yatma diye bir şey olmasaydı, Sadie hâlâ bir bakire olurdu. Bifteğinden bir lokma aldı. Her ne kadar son zamanlarda, çok az hareket olsa da, hâlâ bir bakire olabilirdi. Kalitenin daha önemli olduğu bir dönemdeydi.

Tabii her zaman önemli olmuştu fakat bugünlerde beceriksiz çömezlere hiç tahammülü kalmamıştı.

“Evli misin?” diye sordu Sarah Louise.

Başını sallayıp, yutkundu. “Sen?”

“Evet, ama eşim kasabanın dışında yaşıyor. Dışarı çıktı-
tığında, bir aile kuracağız.”

Dışarı mı? “Orduda mı?”

“San Quentin’de.”

Sadie, asıl soruyu sormak yerine bir lokma daha aldı.
Sarah Louise yine de verdi cevabı.

“Cinayet suçundan hapis yatıyor.”

Sadie’nin şaşkınlığı yüzünden okunmuş olmalı.

“Tamamen masum tabii ki.”

Tabii ki. “Onu... onu gitmeden önce tanıyor muydun?”

“Hayır. Bir mahkûm mektup arkadaşlığı sitesinde ta-
nıştım. On yıldır içerde ve şartlı tahliyesine on yıl kaldı.”

Aman Tanrım. Sadie şu iki şeye hep çok şaşırmıştı,
bir; hapisanedeki bir adamla evlenen bir kadına, iki; bu
sanki hiç problem değilmiş gibi konuşmasına. “Bir adamı
beklemek için uzun bir süre bu.”

“Sadece otuz beş yaşında olmuş olacağım ama daha
uzun bile olsaydı, Ramon için sonsuza dek bekleyebilir-
dim.”

“Ne dedi!” diye sordu Nelma, çatalıyla Sarah Louise’i
göstererek.

zachary jackson

“Sadie’ye evlendiği şu katil adamdan bahsediyor.”

“Tanrı akıl fikir versin.”

Sadie, Sarah Louise’e üzölmüştü. Küçük bir kasabada yaşayıp, “katil adamla” evlenmekle tanınmak zor olmalıydı.

Nelma Teyze öne eğilip, bağırdı, “Erkek arkadaşın var mı Sadie Jo?”

“Hayır.” Sadie, bir kadeh kırmızı şarabı dudaklarına götürüp, bir yudum aldı. Saat yediyi geçmişti ve şu ana kadar bu soruyu savuşturmayı başarmıştı. “Şu anda bir erkeğe ayıracak vaktim yok.”

“Hayal âleminde mi yaşıyorsun? Sen de bir erkeğe ihtiyacı olmadığını düşünen kadınlardan mısın?”

Büyürken de, ne zaman düşünceleri ya da fikirleri sürününkinden farklı olsa, hayalperest olmakla suçlamrdı. “Doğru, bir erkeğe ihtiyacım yok.” Bir erkeği istemek ve ona ihtiyaç duymak arasında fark vardı.

“Ne dedi?” Nelma öğrenmek istedi.

“Sadie’nin bir erkeğe ihtiyacı yokmuş!”

Mükemmel. Artık salondakilerin tümü biliyordu, ama hâlâ teyzelerin hepsi duymamıştı.

Hepsi öyle çöçatanlardı ki hemen birbirlerine bakıp, başlarını salladılar. “Gene Tanner boşta,” dedi Ivella. “Tanrı yolunu açık etsin.”

Gene Tanner mı? Lise boyunca asker tıraşlı olan ve hep kareli gömleğini giyen şu erkek görünüşlü kız mı?

“Hâlâ Lovett’ta mı yaşıyor?” Sadie, Gene’in taşındığına ve bir daha asla geri dönmeyeceğine iddiaya girebilirdi. Kız, Sadie’den bile daha uyumsuzdu.

“Amarillo’da yaşıyor fakat hemen hemen her hafta annesini ziyarete geliyor.”

Sadie durdu ve babasını nadir ziyaret etmesiyle ilgili iğnelemeleri bekledi.

“Ulusal park hizmeti yapıyor ve muhtemelen de bir sağlık raporu vardır.”

Sadie rahatladı. Bu annesinin ailesiydi ve hiçbir zaman Clive Hollowell’ı fazla umursamamışlardı. Johanna Mae’leri için, onu fazla soğuk ve duygusuz bulduklarını hiç saklamamışlardı. “Evlenmek için olan sağlık raporundan mı sence?” diye sordu ukalalık yaparak.

“Bence öyledir.” Daha Nelma sormadan, Ivella eliyle ağzını kapatıp, bağırdı, “Sadie Jo, Gene Tanner’ın evlenmek için sağlık raporu olup olmadığını öğrenmek istiyor!”

“Bir kız, evlenmek için sağlık raporu olan bir lezbiyenden, daha kötüsünü yapabilir,” diye mırıldanıp, patatesinden bir lokma aldı.

“Ne yazık ki sabah gidiyorum.”

Sarah Louise, bir lezbiyenin yanında oturuyor olabileceği düşüncesiyle dehşete kapıldı ama o, kim oluyordu da bunu yargılıyordu? O, on sene daha şartlı tahliyesi bile mümkün olmayan “şu katil adamla” evliydi.

Yemekten sonra, herkes gelinle damadı, balo salonuna doğru takip etti ve böylece Sadie de teyzelerden kaçtı. Odayı ıslıl ıslıl aydınlatan avizelerin altında, yeni evli çift Rascal Flatts'in "I Won't Let Go" şarkısıyla ilk danslarını ediyorlardı. Bu, upuzun bir geleceğin başındaki taze olan aşk için çok güzel bir andı ve Sadie'ye yine kendisini yaşlı hissettirmişti.

Aslında sadece otuz üç yaşındaydı. Geçen bir tepsiden bir kadeh şarap aldı ve pembe beyaz kurdelelerle kaplanmış, kauçuk ağacının yanında durdu. Otuz üç yaşında, yaşlı ve yalnızdı.

Daha sonra, Tally Lynn "All American Girl" şarkısında, Jim Amca'yla dans etti. Gülüp, eğleniyorlardı ve Jim Amca, kızına inkâr edilemez bir sevgiyle ve onaylayan gözlerle bakıyordu. Sadie, babasının kendisine hiç böyle baktığını hatırlamıyordu. Aslında baktığını ama kendisinin hatırlamadığını düşünmeyi tercih etti.

Sadie, Rusty'nin dans teklifini reddetti, çünkü hem elbisenin üzerinden düşmesini istemiyordu, hem de gerçekten kız arkadaşını seviyor gibi görünüyordu.

"Hey, Sadie Jo."

Sadie dönüp, bir çift derin kahverengi göze baktı. Grubun sesini bastırmaya çalışarak, "Flick?" dedi.

Onuncu sınıftaki erkek arkadaşı, Amerikan bayraklı gömleğinin altından, küçük göbeği görünürken, kollarını açtı. "Nasılsın tatlım?"

“İyiyim.” Sadie elini uzattı ama tabii ki onu öyle bir kucakladı ki, Sadie’nin şarabı döküldü. Sadie, Flick Stewart’ın elini kalçasında hissetti ve onunla neden kısa bir süreliğine çıktığını hatırladı. Sürekli eliyle sarkıntılık ederdi. Tanrı’ya şükür, onunla hiç yatmamıştı Sadie. “Neler yapıyorsun?”

“Evlendim, iki çocuğum oldu,” diye cevapladı Sadie’nin kulağına. “Geçen yıl ayrıldım.”

Evlenmiş ve boşanmış mı? Sadie, kendini Flick’in kollarından kurtardı.

“Dans etmek ister misin?” diye seslendi müziği bastırarak.

Tacizci Flick’le mi? Birden, teyzeleriyle vakit geçirmek kulağa mükemmel geldi. “Belki daha sonra. Seni tekrar görmek güzeldi.” Tekrar bekleme salonuna döndü ve Nelma ile Ivella’yı bir masada Bess Teyze’yle konuşurlarken buldu.

Bess, annesinden on yaş küçük olan, en genç kız kardeşi, yani altmışlarının ortasında olmalıydı.

On santimetrelik topukların üzerindeki ayaklarını biraz dinlendirmek için oturdu ve saniyeler içinde, üç teyzesi Sadie’yi yine hayatı ve ilişkisi olmayışıyla ilgili sorguya çekmeye başladılar. Şarabını aldı ve eve gidip, bu dar elbiseden ve ayakkabılardan kurtulmadan önce burada daha ne kadar kalması gerektiğini merak etti. Bavulunu toplayıp, babasının eve gelmesini beklemeden ve yatağa gitmeden önce. Gün doğarken yola çıkmak istiyordu.

“Burada olduğun için çok mutluyum Sadie Jo,” dedi Bess Teyze, üzgün bir gülümseme dudaklarına yerleşirken. “Sanki Johanna Mae’den bir parçaya tekrar kavuşmuşuz gibi.”

En azından, böylelikle konu değişmişti ama Sadie, böyle durumlarda ne demesi gerektiğini hiç bilememişti. Hep bilmesi gerektiğini düşünüyordu ancak bilmiyordu. Sanki annesinin ailesini, kayıpları için nasıl rahatlatması gerektiğini doğuştan bilmesi gerekiyormuş gibiydi ama bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

“Miss Texas’ı kazandığı geceyi hatırlıyorum. Dallas’ta olmuştu ve ‘Tennessee Waltz’i söylemişti tüm yeteneğiyle.”

Ivella başıyla onayladı. “Bir melek gibi söylemişti. Miss Patti Page bile daha iyisini yapamazdı.”

“İşte, burada annemle benim aramdaki benzerlikler sona eriyor. Ben şarkı söyleyemiyorum.”

“Ne! Ne dedi?”

“Müzik yeteneği olmadığını söylüyor! Ah tatlım.”

Bess Teyze gözlerini devirerek, ellerini ağzının kenarlarına götürdü. “İşitme cihazın nerede Nelma?”

“Başucu sehpanın üzerinde! Kulaklarımı çıkardım, böylece lanet gece boyunca, Velma Patterson’ın çenesi düşük köpeği Hector’u dinlemekten kurtuldum ama sonra tekrar takmayı unuttum. O köpekten nefret ediyorum.

Velma köpeğini bilerek havlatıyor çünkü o kadın, bir kutu çingiraklı yılan kadar tehlikeli!”

Teyzeler, işitme cihazları ve canavar köpekler üzerine tartışırken, Sadie’nin şakaklarında bir ağrı başladı: en azından, olmayan aşk hayatından uzaklaşmışlardı. En azından şimdilik.

Beş dakika daha, dedi kendine ve şarabının sonunu kafasına dikti. Çıplak omzunda ılık bir el hissetti ve kafasını kadehinden kaldırdı. Ütülenmiş haki renkte bir pantolondan ve geniş omuzları kaplayan mavi bir frak gömleği fark etti ilk başta. Geniş boynunu çevreleyen yakası açtı ve Sadie ağzındaki şarabı yutabilmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bakışları, köşeli çenesi ve dudaklarından, burnuna, oradan da bir çift açık yeşil göze kaydı.

“Özür dilerim, geciktim.” Derinden gelen yumuşak sesi, tüm konuşmaları kesti.

Sadie, bardağını masaya koyup, ayağa kalktı. Hangisini daha yoğun hissettiğini bilmiyordu. Şaşkınlık mı yoksa rahatlama mı? Vince’in gerçekten düğünde olmasının verdiği şaşkınlık ya da beklenmeyen gelişinin, ailesel işkenceye bir son verecek oluşunun verdiği rahatlama. Üç teyzesi de gözlerini ayırmış, karşılarında duran seksi ve çekici adama bakıyorlardı.

“Gelmeyeceğini sanmıştım.”

“Ben de öyle, ama sanırım, sana hâlâ borçluyken, kasabayı terk etmene izin veremezdim. Ödeşememiş olurduk.” Vince, bakışlarıyla Sadie’yi baştan aşağı süzdü.

Çıplak boynundan, sıkışmış ve taftayla örtülmüş göğüslerine doğru ve sonra da kalçasından, bacaklarına ve ayaklarına doğru. “Ve Bubble Yum sakızı rengindeki elbiseni görmem gerekiyordu.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ne hakkında?” Bakışları, Sadie’nin vücudundan ge-
çip gözlerine ulaştı.

“Elbise hakkında.”

Vince, Sadie’nin sevdiği ve onu heyecanlandıran bir sesle, derinden gelen tatlı bir tonda güldü. “Sanki bir mezuniyet gecesine gidiyormuşsun ve sevgilin yokmuş gibi.”

“Çok komik, gerçekten öyle hissediyorum.”

“Bu bey kim Sadie Jo?”

Sadie, omuzlarının üzerinden, üç teyzesinin ilgi dolu gözlerine baktı. “Bu Vince Haven. Teyzesi Luraleen Jinks’i ziyaret etmek için kasabada.” Sadie, kendilerine bakan üç kadını işaret etti. “Vince, bunlar da benim teyzelerim, Ivella, Nelma ve Bess.”

“Sen Luraleen’in yeğeni misin?” Ivella ayağa kalkmaya çalıştı. “Kendisini görmek için geleceğini söylemişti. Tanıştığımıza sevindim Vince.”

Vince masanın diğer tarafına geçti. “Lütfen kalkmayın hanımefendi.” Hafifçe eğildi ve iyi eğitilmiş bir çocuk gibi, her bir teyze ile tokalaştı. Kirli sakallarını tıraş etmişti, yanakları pürüzsüz ve bronzdu.

“Sadie Jo’nun genç adamı kim?” diye bağırdı Nelma.

“Benim değil. O-”

“Luraleen’in yeğeni, Vince!” diye cevapladı Bess, Nelma’nın sağır kulağının yanında.

“Kadınlardan hoşlandığını söylediğini zannetmiştim! Tanrı akıl fikir versin!”

Sadie gözlerini kapattı. *Beni şimdi öldürün.* Lezbiyen olmanın kötü bir yanı yoktu ama o, karşı cinse ilgi duyan biriydi ve Nelma’nın bağırarak kadınlardan hoşlandığını söylemesi, bağırarak erkeklerden hoşlandığını söylemesi kadar utanç vericiydi.

Bu, Sadie’nin çok çaresiz görünmesine neden olmuştu. Gözlerini açtı ve karşısındaki yabancının, keyiften, kenarları büzülmüş ağzı, yanları kırışmış gözleri ve yakışıklı esmer yüzüne baktı.

“Beni kurtar,” dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

6

Vince, eskiden de hep kadınları kurtarırmış gibi kolunu uzattı ve Sadie de onun koluna girdi. Avuçlarına bir sııcaklık yayılıyor ve nabızı hızlanıyordu. “Sizinle tanışmak güzeldi hanımlar.”

“Memnun olduk, Vince.”

“Geldiğin için teşekkürler.”

“Teksas kadar iri!”

İkisi birlikte, balo salonunun koridorundan geçtiler ve Sadie, “Teyzelerim biraz çatlaktır,” dedi.

“Ben de çatlak teyzeleri biraz bilirim.”

Evet. Biliyordu. “Pekâlâ, bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

“Bana henüz teşekkür etme. Uzun süredir dans etmedim ve nasıl yapıldığını hatırladığımdan da emin değilim.”

“Kesinlikle dans etmek zorunda değiliz.”

Sadie, önce kendi göğüs çatalına sonra da Vince’in yüzüne baktı. Yontulmuş gibi görünen çenesine, esmer tenine ve siyah saçlarına, Vince’in onu en çok çeken yanı, tam bir *erkek* oluşuydu. Tuhaf bir şekilde yakışıklı bir erkek. “Aslında, kollarımı kaldırmaktan korkuyorum.”

“Neden?”

“Elbisemin üzerimden düşmesini istemiyorum.”

Vince gülümsedi ve Sadie’ye yan gözle bir bakış attı. “Düşen her şeyi yakalamaya söz veriyorum.”

Vince’in kolu, Sadie’nin koluna çarptı. Pamuklu kumaş ve sıcaklık tenine değerken, Sadie güldü. “Beni aynı gecede iki kere mi kurtarmış olacaksın?”

“Bu zor olabilir ama bir şekilde başaracağım.” Balo salonuna doğru yürüyüp, kalabalık dans pistinin ortasına doğru gittiler. Parlak kristal avizenin ışıkları altında, Vince, Sadie’nin tek elini tuttu ve büyük avucunu, Sadie’nin bel kıvrımına yerleştirdi. Müzik grubu, Brad Paisley’nin, küçük anılarla ilgili slow bir parçasını çalıyordu ve Sadie diğer elini yavaşça Vince’in sert girinti çıkıntıların olduğu göğsünün üzerine ve oradan da omzuna kaydırды. Her şey hâlâ elbisesinin içindeydi. Vince, kendi iri göğsünün sıcaklığını Sadie’nin hissedeceği fakat birbirlerine değmeyecekleri kadar yakınına çekti onu.

“Ama aynı gece beni iki kere kurtarmak zorunda kalırsan, ödeşmiş olmayız,” dedi Sadie müziği bastırmaya

çalışarak. Vince'in bakışları Sadie'nin dudaklarına kaydı. "Kasabayı terk etmeden önce sana borçlu olurum."

"Bir şeyler düşünebileceğine eminim."

Nasıl? Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Teyzesinin çatlak Luraleen Jinks olduğundan, Washington'lı olduğundan ve büyük bir Ford sürdüğünden başka. "Kamyonunu yıkamayacağım."

Vince pis pis güldü. "Senin için, kamyonumu yıkmaktan daha keyifli bir şeyler düşünebiliriz galiba."

Sadie, bundan farklı bir anlam çıkardı ancak zaten ilk ya da ikinci kez Vince'i gördüğünden beri aklından bu geçmiyor muydu? Otobanın kenarında da bunu düşünmemiş miydi? Arabanın camından bacak arası kabak gibi görünürken de? Konuyu bilerek değiştirdi. "Lovett'la ilgili ne düşünüyorsun şu ana kadar?"

"Gün içinde pek bir şey görmedim." Serin gece havasıyla, pamuk kokuyordu ve konuşurken, nefesi Sadie'nin sol şakağını okşuyordu. "O yüzden bir şey söylemek zor. Geceleri güzel görünüyor."

"Dışarı çıkmıyor musun?" Kasabadaki barlara gitmekten başka, Lovett'ta yapacak pek bir şey yoktu.

"Geceleri koşuyorum."

"İsteyerek mi?" Sadie geri çekilip, yüzüne baktı. "Kimse seni kovalamıyor değil mi?"

"Bu aralar değil." Yumuşak kahkahası, Sadie'nin al-

nına değdi. Keskin renkli ışık, konuşurken Vince'in yanağından geçip, dudağına ulaşıyordu. "Akşamları koşu yapmak beni rahatlatıyor."

Sadie, kendisini rahatlatmak için, bir kadeh şarap ve *Housewives* serisini tercih ederdi, o yüzden hangi hakla yargılıyordu ki? "Cuma günü, yolun kenarında mahsur kalmadan önce, neler yapıyordun?"

"Seyahat ediyordum." Sadie'ye yukardan baktı. "Arkadaşlarımı ziyaret ediyordum."

Kasabada, Sadie'nin baba parası yediğini düşünenler vardı. Ama öyle değildi. Babası bir servete sahipti. Sadie değildi. Ne kadarlık bir servet bilmiyordu fakat az çok bir fikri vardı. "Baba parası mı yiyorsun?" Baba parası yiyen bir adama benzemiyordu ama çok benzin tüketen bir kamyonla bedava seyahat edilemiyordu ve dış görünüş de insanlarla ilgili bir yere kadar fikir veriyordu. Onun hakkında bile olsa.

"Anlamadım?" Vince, bakışlarını ona çevirip, konuşurken dudaklarını izledi. Bu da kabul etmeliydi ki Sadie'ye çok seksi gelmişti. Sadie, sorusunu tekrarladığında, Vince güldü. "Hayır. Birkaç ay önce Seattle'ı henüz terk etmemişken, limanda güvenlik uzmanı olarak çalışıyordum. İşimin bir parçası da, sistemdeki açıklar ve zayıflıkları tespit edip, Ulusal Güvenlik'e rapor etmektir." Başparmağı, kaygan ipeğin üzerinden Sadie'nin beline sürtünyordu. "Yani sıradan güvenlik görevlileri, tamirciler ya da kamyon şoförleri gibi giyinip, konteyner terminallerindeki güvenlik eksikliklerine bakıyordum."

Birilerinin, Amerika'nın limanlarına sahip çıktığını duymak, Sadie'ye güvende hissettirmişti ve bunu ona da söyledi.

Vince dudağının kenarını büktü. "Benim bazı evrakları doldurmam, birilerinin bunu dikkate aldığı ya da bir şeylerin değiştiği anlamına gelmiyor."

Mükemmel.

"Devlet için çalışmak, sana hayal kırıklığını öğretiyor." Beline tekrar sürttü, ileri geri, sanki parmağının ucundaki kaygan kumaşı test ediyor gibiydi. "Bölümü ne olursa olsun. Aynı saçmalık. Farklı şekillerde." Sadie'nin elini kendi göğsünün üzerine getirip, boştaki avucunu beline indirdi. Grup, Trace Adkins'in evdeki tüm ışıkların yandığıyla ilgili başka bir slow şarkısına geçtiğinde, Vince'in dokunuşunun verdiği beklenmeyen zevk, Sadie'nin sırtında ılık bir karıncalanma yarattı.

Vince, Sadie'yi biraz daha yakınına çekip sordu, "Bubble Yum elbisesi giyip, mezuniyet balosu kraliçesi gibi olmadığın zamanlarda, sen geçimini nasıl sağlarsın?" Ilık nefesi, Sadie'nin sağ kulağına değdi ve pantolonunun kıvrımı, çıplak baldırına sürttü.

Belki şaraptan dolayıydı ya da belki de günün yorgunluğuydu, Sadie, Vince'in göğsüne sokuldu. "Emlak işiyle." Sadece birkaç kadeh içmişti, o yüzden muhtemelen şaraptan dolayı değildi. "Bir acentem var." O kadar yorgun da değildi. Kesinlikle, sert, kaslı bir göğse yaslanıp, dinlenmek zorunda kalacak kadar yorgun değildi. Galiba

bir adım geri gitmesi gerekiyordu. Evet, galiba, ama bir çift iri kolun arasında, bir göğse yaslanmış durmak çok güzeldi. Vince'in sıcak eli, karıncalanmayı tüm cildine yayarak, Sadie'nin fermuarına, sonra da aşağı kaydı.

Yüzünü, Sadie'nin saçlarına götürdü. "Güzel kokuyorsun Sadie Jo."

O da güzel kokuyordu ve sanki uyuşturucu çekmiş gibi Vince'in kokusunu içine çekti. "Bana Sadie Jo diyen insanlar, Teksas aksam olanlardır." Vince'in kokusunu, kendine değmesini, göğüs kafesindeki kalbini hızlandırmasını ve ayrıca kendini genç ve canlı hissettirmesini sevmişti. Sırtındaki tek bir dokunuşuyla, ona uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissettirmişti.

Bir yabancıya karşı hissetmemesi gereken şeyleri. "Dünyadaki diğer herkes bana Sadie der." Sadie, elini Vince'in ensesine götürmüştü, parmağını yakasına sürüyordu.

"Sadie Jo bir şeylerin kısaltması mı?"

"Mercedes Johanna." Parmakları, yakasının başına kaydı ve Vince'in boynuna dokundu. Teni sıcaktı, parmaklarının ucunu ısıtıyordu. "Annem öldüğünden beri kimse bana böyle seslenmedi."

"Ne zaman öldü?"

"Yirmi sekiz yıl önce."

Vince bir süre sustu. "Uzun bir süre. Nasıl öldü?"

Uzun süredir annesini zor hatırlıyordu. “Kalp krizi. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece babamın anneme seslenmesini, ambulansın sesini ve bir beyaz çarşafı.”

“Benim annem yaklaşık yedi yıl önce öldü.”

“Üzgünüm.” Dizi, Vince’inkine çarptı. “Senin anıların benimkilerden daha taze.”

Vince birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, sonra ekledi, “O zamanlar Felluce’deydim. Annem öldüğünde kız kardeşim yanıdaydı.”

Sadie’nin, Vince’in yakasında gezinen parmakları durdu. Üzerinden bir süre geçmiş olsa da her gece, Felluce’deki savaşı gösteren haberleri ve resimleri hatırladı.

“Asker miydin?”

“Denizciydim,” diye düzeltti. “SEAL Donanmasında.”

Sadie, kendisine ders veriliyormuş gibi hissetti. “Ne kadar görev yaptın?”

“On yıl.”

“Bir zamanlar bir korucuyla çıkmıştım.” Yaklaşık üç hafta sürmüştü. “Biraz çatlaktı. Sanırım travma sonrası stres bozukluğu sorunu vardı.”

“Birçok iyi adamın başına gelir bu.” Sadie, onun da başına gelip gelmediğini sormayı isteyecek kadar meraklıydı ama bunu yapmayacak kadar da ince düşünceliydi.

Parmakları, Vince’in ensesindeki koyu kısa saçlarına

kaydı. Bu güçlü ve yetenekli adamda bir şey vardı. Sanki bir kız düşüp ayağını kırsa, onu, sırtına alıp, hastaneye kadar yirmi mil boyunca koşarak götürebileceğini bilmek gibi çekici bir şeydi. Ya da, çamur ve çubuklardan alçı yapabileceğini bilmek gibi. “O korucu çocuk, SEAL’ların, Marine Recon’lardan bile daha kibirli olduklarını söylemişti.”

“Bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun,” dedi Vince, kulağının hemen yanında, o karıncalanmayı boynuna ve göğsünün etrafına da yayarak. “İnsanlar kibir ve gerçeği karıştırıyorlar. Başkan Obama, terörle mücadele birimlerine, Bin Ladin’i devirmelerini emrettiğinde, üç tane SEAL birliği sevk etti çünkü biz en iyiyiz.”

Geniş omuzlarını silkeledi. “Bu kibir değil. Gerçek.” Müzik durdu ve Vince, Sadie’nin yüzüne bakabilmek için yeterince geriye çekildi.

“Belki bir içki almalıyız.”

Bir içki farklı şeylere yol açacaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Vince’in yeşil gözlerinin, Sadie’ye bakışından ve vücudunun da ona verdiği karşılıktan bunu anlıyorlardı. Sadie onu tanımıyordu. Ama tanımak istiyordu. İyi hissettirecek, tüm kötü şeyleri öğrenmek istiyordu. Kısa bir süreliğine de olsa ama bundan daha akıllıydı ve sabah yapması gereken bir sürü şey vardı. “Gitmek zorundayım.”

Pembe ve mavi avizenin ışığı, Vince’in burnuyla yanaklarının arasındaydı. “Nereye?”

“Eve.” Fazlaca cazibesi ve testosteronu olan iyi görü-

nümlü yabancılardan korunabileceği evine. “Yarın sabah erkenden gidiyorum ve gitmeden önce babamla birkaç saat zaman geçirmem lazım.”

Sadie, Vince’in düğüne, ona iyilik olsun diye zorla geldiğinden ve şimdi de onu bırakıp gittiğinden bahsetmesini bekledi. “Seni geçireyim.”

“Kuzenimin düğününe geldiğin için tekrar teşekkür ederim,” dedi Sadie, Vince’le birlikte Sweetheart Palace’ın içindeki gelin odasına doğru koridorda yürürken.

“Bu kadar kısa süre için giyinip kuşanmak zorunda kaldığın için kendimi kötü hissettim.”

“Çok da giyinip kuşanmadım ve sana borçluydum,” dedi, tesisin arkalarındaki koridoru, derinden gelen sesleriyle doldurarak.

Birlikte gelin odasına girdiler, koridordan gelen ışık kapıdan süzülüp, kuaför koltuklarına ve boş elbise poşetlerine vuruyordu. Işığın, dikdörtgen şeklinde üzerine vurduğu, sandalyelerin birindeki monta ve küçük seyahat çantasına doğru gitti Sadie. “Bana borçlu değildin Vince.” Montunu alıp, kuaför aynasından Vince’e baktı. Oda-
nın geri kalanını, rengârenk gölgeler içinde bırakan ışık, Sadie’nin boğazından ve Vince’in göğsünden geçiyordu.

Vince, montu ellerinden aldı. “Şimdi ödeştik mi?”

Onun için çok önemliymiş gibi geldiği için, Sadie başıyla onayladı, belki görmemiş olacağını düşünerek, “Evet. Ödeştik,” dedi.

Vince, montunu kaldırıp, Sadie'nin arkasında açtı ve o da önce bir kolunu sonra da diğerini arasından geçirdi. Montunu giyinmesine yardım ederken, Vince'in parmaklarının dış tarafı, Sadie'nin çıplak kollarına ve omuzlarına değdi.

Sadie, saçlarını yakasının altından kurtardı ve omuzlarının üzerinden Vince'e baktı.

Vince'in dudaklarının, hemen altındaki dudaklarıyla, fısıldadı, "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Nefesi, hafifçe Sadie'nin dudaklarına değdi. "Eve gitmek istediğine emin misin?"

Hayır. Çok da emin değildi. Vince'in ılık ve tamamen erkeksi dudakları, kendisinininkileri sarmadan bir saniye önce, eğildiğini hissetti. Öyle erkeksiydi ki, göğüs kafesini yakarak geçip, midesine inen sek bir içkiyi fondip yapmış gibiydi. Vince'in dans pistinde ateşlediği karıncalanmalar, iyice artmıştı, Sadie dudaklarını araladı. Vince'in dili, içeriye uzandı, ateşli, ıslak ve güzeldi. Sadie'nin ayak parmakları, ayakkabısının içinde kıvrıldı, vücudu, Vince'in sert kollarının arasında eriyordu. Vince'in kolları, Sadie'nin belini sardı ve kendisine doğru çekti. Sadie'yi hazzın doruklarına doğru iterken bile sımsıkı sarıyordu. Sadie direnir direnemeyeceğini bile bilmiyordu. Vince, ateşi daha da artırıp, Sadie'ye derin ve ıslak öpücükler vermeden önce Sadie'nin bunu düşünmeye bile şansı olmamıştı. Dilini yakalamaya çalıştı. vücudu ısınıp, erirken, Vince'i daha derinlere çekmek istedi, daha fazla istiyordu. Derinlerde olan dilinden daha fazlasını.

Arzu her yanına dağılıyordu, onu öyle bir hazla sıkıştırıyordu ki, Vince'in elleri, belinden kayıp, göğüslerini avuçlamaya başladığında karşı koymadı. Sıcak elleri, ince taftanın içinden, meme uçlarını sertleştirdi ve boğazından derin bir inleme geldi.

Sadie'nin sırtından bir ürperti yükselirken, Vince'in yüzüne döndü.

Her şey çok çabuk oluyordu. Çok çabuktu ve Sadie'nin tüm dünyası daralmış, Vince'in ateşli dudaklarına, ılık ellerine, göğüslerine dokunmasına ve sertleşen meme uçlarını okşamasına odaklanmıştı. Vince, tutkuyla ve doyumsuz bir özlemle Sadie'yi öpmeye devam ediyordu, o da elini, Vince'in tüm vücudunda gezdiriyordu. Omuzlarında ve göğsünde. Boynunun kenarı ve kısa saçlarında.

Sadie'nin başı büyük dertteydi ama umursamadı. Acıyan teninin üzerindeki, Vince'in ılık elleri onu iyi hissettiriyordu. Dudakları çok lezzetliydi, sıkı ve güçlü sertliğini, Sadie'nin bacak arasına bastırdı.

Ilık avuçlarından birini Sadie'nin serin, çıplak baldırına götürdü ve parmakları, kısa elbisesinin eteğinin altına kayd. Vince'in dudakları, Sadie'nin boynunun yanına indi. "Çok güzelsin Sadie." Boynunun yanında dudaklarını araladı ve elini, baldırlarının arasında hareket ettirdi.

Vince, Sadie'nin külodunun dantelinin ve ipeğinin üzerinden kasıklarını avuçlarken, Sadie zorla nefes aldı. Bu olmamalıydı. Bunun olmasına izin vermemeliydi. Burada değil. Şimdi değil.

“İslanmışsın,” dedi Vince, Sadie’nin boynunu öperken.

Ateşli ve yoğun sıcak sıvı damarlarından akıyordu ve o an için, tüm dünyası Vince’in boynunda gezdirdiği ateşli dudaklarıyla, ufak dantel ve ipek kumaşa bastırıldığı parmaklarından ibaretti.

Sadie inledi ve başı arkaya düştü.

“Bunu sevdin mi?”

“Evet.” Sadie onu durdurmalıydı. Şimdi, geri dönülmez noktaya gelmeden önce. Vince tenini parçalara ayırıyordu, kaygan ve ıslak olduğu yerleri okşuyordu ve...
“Oh, Tanrım.”

“Daha fazla mı?”

“Evet.”

“Bacaklarını, belime dola.”

“Ne?” Sadie hiçbir şey düşünemiyordu. Vince’in haz veren ellerinden başka hiçbir şey.

“Bacaklarını, belime dola, seni kapiya yaslayıp içine gireyim.”

“Ne?” Kapiya yaslanıp, hiçbir şey yapamayacaklarını söylemek için ağzını açtı. Vince durmalıydı. Çok geç olmadan—“Oh, Tanrım,” diye inledi, sıvı bir yangın hücum edip, onu sardığında ve içeriden dışarı doğru onu yakmıştı. “Durma Vince.” Baldırlarında başlayıp, tüm tenine yayıldı. Sıcak ve sonra daha da sıcak, yoğun orgazm dal-

gası içinde çarparken, Sadie'nin başı düştü ve kulakları çinladı. "Lütfen durma."

Sadie, Vince'in haz veren ellerinin arasında, baldırlarını daha da sıkıştırdı. Vücudu saf arzuyla tutuşuyordu, tekrar ve tekrar; son haz damlası da el ve ayak parmaklarından damlayana kadar, tüm teninde dolaştı. Ancak o andan sonra, nerede olduğunu ve daha şimdi nelerin olmasına izin verdiğini yavaşça fark etmeye başladı. "Dur!" Sadie geri adım attı. "Dur!" Vince'in ellerini ve göğsünü itti. Sadie ne yapıyordu? Az önce ne yapmıştı? "Ne yapıyorsun?"

"Tam olarak benden yapmamı istediğin şeyi."

Elbisesinin üstünü çekiştirip, eteğinin ucunu indirdi. Bu kuzeninin düğünüydü. İçeri herhangi biri girebilirdi. "Hayır. Ben bunu istemedim." Tanrı'ya şükür, Vince'in yüzünü göremiyordu, o da kendisinininkini göremiyordu.

"Bana durmamam için yalvardın."

Öyle mi olmuştu? "Oh Tanrım."

"Bunu da birkaç sefer söyledin."

Yanaklarındaki yanma, çınlayan kulaklarına da yayıldı. Montunu elbisesinin üzerine kapattı ve küçük seyahat çantasını aldı. "Bizi kimse gördü mü?"

"Bilmiyorum. Bir dakika önce bunu umursuyor gibi görünmüyordun."

"Oh Tanrım," dedi yine ve odadan hızla çıktı.

Cinsel gerginlik, Vince'in başını ve kasıklarını dövü-

yordu. Gerçekten gidiyor muydu? Henüz Vince tamamlamamışken? “Bekle bir dakika!” diye seslendi, Sadie’nin montunun kuyruğu görüş açısından uzaklaşırken. Teksas’ta bir düğün salonunda, gelin odasında, erekte olmuş bir şekilde dikiliyordu. Lanet olsun, şimdi neler olmuştu? Ona çok az dokunmuştu, daha yeni başlıyorlardı ve o gitmişti.

“Lanet olsun.” Bir nefes verdi ve kendisine, pantolonunun önünde dikilen çadıra baktı. Sadie’nin sorun yaratacağını biliyordu. Sadece, kendisini bu halde bırakacağını tahmin etmemişti. En azından, dans pistinde, Vince’in göğsüne sokulduktan sonra değil. Vince’e seks düşünüyormuş gibi baktıktan sonra da değil. Onların, ne zaman soyunmayı düşündüklerini anlayabilecek kadar çok kadınla birlikte olmuştu ve Sadie de bunu pekâlâ düşünüyordu.

Bir kuaför sandalyesine oturdu, sağa yaslandı ve sonra kafasını arkaya, karanlığa eğdi. Gidemezdi. Henüz değil. Kendine öncülük eden sertliği gidene kadar olmazdı. En son ne zaman bir kızın, elbisesinin altına elinin girdiğini ve kızın onu nefes nefeseyken, yalnız bıraktığını hatırlayamadı. Lisedeyken belki.

Daha öncesinde, grubun sesinden dolayı duyabilmek için Sadie’yi kendine yaklaştırdığında, Sadie ellerinin arasında erimişti ve bu da Vince’e, Seattle’dan ayrıldığından beri seks yapmadığını hatırlatmıştı.

Odaya yalnız başlarına girene kadar, zaten yarı yarıya

sertleşmiş olduğu halde öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Eğer aynaya bakıp, bir parça ışığın, Sadie'nin güzel dudaklarından ve onu heyecanlandıran göğüs çatallından geçtiğini görmeseydi, onu öpmezdi. Yani, bu belki en iyi fikri değildi ama Sadie'de tam olarak karşı koymamıştı ve Vince bir saniyeden kısa bir süre sonra semsert olmuştu.

Öne eğildi ve kollarını dizlerine koydu. Karanlıkta, makosen ayakkabılarının burnuna baktı. Sadie'nin ona seks borcu yoktu ama seks yapmak istemiyorsa, Vince, ellerini göğüslerine kaydırmadan önce, onu durdurmalıydı. Öpüşmenin ve külodunun içine bir erkeğin elini sokmasının nerede biteceğini bilecek kadar büyüktü. *Her iki* insanın da keyif almasıyla bunun biteceğini bilecek kadar büyük. Ve evet, burası belki de soyunmak için en iyi yer değildi ama kasabada oteller vardı. Vince görmüştü. Birini seçmesine izin verebilirdi fakat bunun yerine, Sadie, kuyruğu tutuşmuş bir kedi gibi kaçmayı tercih etti. Onu, sertleşmiş bir şekilde bırakarak. Gergin bir halde. Bir teşekkür bile etmeden.

Işık açıldı ve Bubble Yum elbiseli bir kız içeri girerken, Vince kafasını kaldırdı. Başına tutturulmuş, sarı lüleleri vardı. Birden durdu ve gözlerini ayırdı. Bir eli straplez elbisesinin üzerine gitti ve zorla nefes aldı. "Ne yapıyorsun burada?"

Güzel soru. "Birini bekliyorum." Vince hızlı düşünüp, inandırıcı yalanlar bulmaya alışıkta. Sadece sorgulayan kişileri rahatlatmaya yetecek kadar bilgi verme konusun-

da eğitilmişti. “Ama sanırım, gitmiş olmalı.” Ayrıca konuyu nasıl değiştireceğini de biliyordu, elbisesini işaret etti. “Görüyorum ki sen de düğündensin.”

“Evet. Adım Becca, senin ki?”

“Vince.” Ayağa kalkıp da, küçük Becca’yı korkutma riskini almak istemedi.

“Kimi bekliyordun?”

“Sadie.” İşi yarıda bırakan.

“Onu giderken gördüm.” Vince’in yanındaki sandalyeye oturdu. “Seni ekti mi?”

Becca’nın bilmesini istemese de, hâlâ oturmak zorunda olmasının sebebi buydu.

“Aşk berbat bir şey,” dedi Becca ve sonra Vince’i korkutan gözyaşlarına boğuldu. Becca, o aşâğılık erkek arkadaşı Slade’le ilgili her şeyi Vince’e anlatırken, lûleleri sallanıyordu. Ne kadar zamandır birlikte olduklarını ve gelecekle ilgili planlarını uzun uzun anlattı.

“Her şeyi mahvetti. Beni o sürtük Lexa Jane Johnson’la aldattı!” Becca arkasındaki tezgâhta duran Kleenex mendile uzandı. “Lexa Jane,” diye hıçkırarak ağladı. “Bir yumak saçtan daha gereksiz bir kızdır ve kiralık bir katırdan daha fazla binilmiştir. Neden erkekler böyle kadınları tercih eder?”

Birden Vince’in sertliği yumuşadı, Becca’ya ve sinir krizine neredeyse minnettardı. Neredeyse, ama hiçbir zaman duygusal kadınlara tahammül edebilen bir adamı olmamıştı.

“Neden?” diye sordu tekrar Becca.

Vince bunun cevabı beklenmeyen bir soru olduğunu anladı. Ya da en azından öyle görünüyordu ama Becca sanki bir cevap bekliyormuş gibi sulu gözlerle Vince’e bakıyordu. “Erkekler neden mi kolay kadınları tercih eder?” diye sordu Vince, aynı şeyi düşündüklerinden emin olmak için.

“Evet. Neden erkekler sürtüklerle takılırlar?”

Vince, “sürtük” kelimesini hiçbir zaman sevmemişti. Bu kelimeyle ilgili çok fazla atılıp tutulmuştu ve sürtük lafı, seksi sevdiği için bir kadının pis olduğunu ima ediyordu. Bu her zaman doğru değildi.

“Erkekler neden ister bunu?”

Vince iyi bir yalancı olabilirdi ama ince düşünceli olduğu söylenemezdi.

“Çünkü bazı kadınlar kolay lokmadır ve oyun oynamazlar. Ne istediğini bilirsin ve bu bir akşam yemeği ya da bir film değildir.”

Becca kaşlarını çatı. “Bu her iki insan için de duygusal anlamda sığ değil mi?”

“Evet.” Vince, ellerini sandalyesinin kollarına koyup, kalkmaya hazırlandı. “İşte mesele tam da bu. Duygusal anlamda sığ olan seks. Seks yaparsın ve kimse incinmez.” Vince, tam kalkıyordu ki Becca tekrar histeri krizine boğuldu. Kahretsin. “Pekâlâ, e... Seninle tanışmak güzeldi Becca.” Bu Sadie’nin hatasıydı, iyi ki sabah kasabayı terk ediyordu ve Vince onu bir daha asla görmeyecekti. Gerçekten şu an onu boğazlamak istiyordu.

“Bu hiç olgun bir davranış değil ve çok iğ-iğrenç Vince.”

Bu her iki taraf için de uygun ve yararlıydı Vince’e göre ama Becca’yla seks ve ahlak üzerine bir tartışmaya girmek istemiyordu, ayrıca daha ne kadar bir süre orada oturması gerektiğini merak ediyordu. Otuz saniye? Bir dakika? “Gitmeden sana bir şeyler getireyim mi?”

“Gitme.” Becca yutkundu ve başını salladı. “Konuşacak birilerine ihtiyacım var.”

Ne? Bir kıza mı benziyordu?

Ya da saçmalıklardan bahsetmekten hoşlanan türde bir adama mı? “Neden kız arkadaşlarından birini bulmuyorsun? Eğer istersen ben gidip, birini bulabilirim.” Kapıdan bir kaçabilse, bunun için pek de uğraşmayacaktı elbette.

“Bana sadece, bunun üstesinden gelmem gerektiğini, çünkü Slade’in bir alçak olduğunu herkesin bildiğini söyleyecekler.” Tekrar başını salladı ve burnunu sildi. Sulanmış kırmızı gözlerini kıstı. “İkisinin de başlarının beladan kurtulmamasını ve feci bir kazada gebermelerini istiyorum.”

Vay canına. Bu çok sertti ve ilişki isteyen kadınlara yaklaşmamasının sebebi tam da buydu.

“Sakatlanıp, parçalanmalarını ve Henry Joe amcamın Peterbilt tırıyla üstlerinden geçmeyi istiyorum.”

Vince’in başının arkasına bir ağrı yerleşti ve birden kendisi de bir şey istedi. Ağzının içine silahın namlusunu istiyordu.

Sadie, mutfaktaki ışığa doğru ilerlerken, eski çiftlik evinde, topuklarının *tak-tuk* sesleri yankılanıyordu. Tally Lynn'in düğününde, gelin odasında az önce ne yaptığını düşünmek bile istemiyordu. Hayatında hiç yaşamadığı kadar büyük bir utanç yaşatmak istememişti kendisine ama her şey çok çabuk gelişmişti. Vince, onu öpmüş, ona dokunmuş ve işleri hemen bitivermişti. Neredeyse başlamadan bitmişti.

Onu bir nebze rahatlatan, tek dayanağı, kendisi ve Vince'ten başka hiç kimsenin ne yaptıklarını bilmemesiydi. Odadan çıktıktan sonra, Bess teyzeye ve Jim amcaya hızlıca veda etmişti. Kendisini Vince'le birlikte görmüş olsalardı, bu kontrol altına alınamayan bir Teksas orman yangınından bile çabuk yayılırdı.

Kaçamayacağı kadar çabuk yayılan bir yangın.

Sadie diğer akrabalarına veda etmek için vakit kaybet-

memişti. Vince'le karşılaşmayı göze almak istemedi. Eve gider gitmez, Tally Lynn'e ve diğerlerine, hoş olmayan ayrılışına, bir baş ağrısını, bilek kırılmasını ya da kalp problemini bahane eden, kibar bir not yazacaktı. Sonuncu bahanesi gerçekten çok da uzak değildi. Vince'in her yerinde gezinen büyük, ateşli ellerinin düşüncesi bile, kanını beynine sıçratıp, düpedüz utançtan bayılmasına sebep olabilirdi. Ama eğer bir erkek olsaydı, kendisini bu konuyla ilgili hırpalıyor olmazdı. Muhtemelen "şanslı" olduğunu düşünür ve unutup giderdi.

Teksas'tan ne kadar çabuk uzaklaşırsa, o kadar iyiydi. Görünen o ki, Teksas aklını yitirmesine sebep olmuştu ve aklı, kendisine Vincent Haven'ı tekrar görmemenin koca bir bonus olduğunu söylemeden gitmişti.

Misafir yemek odasından geçip, parlak aydınlatmalı, taş zeminli ve annesinin altmışlarda astığı, sarı papatyalı duvar kâğıdıyla kaplı, mutfığa gitti. Babasını, kahvaltı köşesinde oturmuş, buzlu çayını yavaş yavaş içerken bulmayı umuyordu. Çok geç değildi ve muhtemelen, Laredo'dan dönmüştü fakat babasının yerine, kahvaltı köşesinde, masada önlerindeki eski fincanlarla oturan Parton ikizlerini buldu.

"Bu gece geç kalmışsınız." Sadie ayakkabılarını çıkardı ve eğilip, onları alırken, montunun ucu yerleri süpürdü. Ayakkabısının topuklarını parmağına geçirip, buzdolabına doğru yürüdü. İkisiyle de önceden vedalaşmıştı.

Gerçekten. onu beklemelerine gerek yoktu. Bu güzel bir şeydi ama gereksizdi.

“Ah Sadie, Sonunda eve geldiğine çok sevindim.”

Boş eli, buzdolabının kapağındayken, omzunun üzerinden iki kadına baktı. “Neden?” Telaşlı yüzlerden önce birine, sonra diğerine baktı ve bir önceki saat yaşananların hepsi yok olup gitti.

Daha duygusal olan ikiz, Clara Anne, gözyaşlarına boğuldu.

“Ne?” Sadie onlara doğru döndü. “Babam hâlâ dönmedi mi?”

Carolynn başını salladı. “Hayır tatlım. Laredo’da hastanede.”

“İyi mi?”

Tekrar başını salladı. “O aygır, babanı tekmelemiş ve kaburgalarından birkaçı kırılıp, sol akciğerini delmiş.”

Carolynn dudaklarını büzdü. “O aygırlara bulaşmak için fazla yaşlı.”

Sadie’nin ayakkabıları *pat* diye yere düştü. Bir yanlışlık olmalıydı. Babası kızgın aygırlara karşı hep çok dikkatli olmuştu çünkü ne yapacakları belli olmazdı. Babası eski bir eyer kadar sağlam olsa da neredeyse seksenine gelmişti. Sadie montunu çıkarıp, köşeye doğru ilerledi. “Hayatı boyunca o atların etrafında oldu.” Amerikan atlarını çiftleştirmek, Clive için hep bir hobiden daha fazlası

olmuştu. Bunu, sığır yetiştirmekten daha çok seviyordu ama sığır yetiştirmek daha fazla para getiriyordu. Montunu, sandalyelerden birinin arkasına astı ve Carolyn'nin yanına oturdu. "Her zaman çok dikkatlidir." Birçok kez, tekmelenmiş, üzerine basılmış ve fırlatılmıştı ama hiçbir zaman ciddi bir şekilde yaralanmamıştı. Hastanede birkaç saat geçirip, dikiş attırmaktan daha fazlasını gerektiren bir yara almamıştı. "Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum. Birkaç saat önce Tyrus arayıp, biraz detay verdi. Dizgine bir şeyler olduğunu söyledi. Baban onu ayarlıyormuş ve bir şekilde Maribell'le, Diamond Dan'in arasına girmiş."

Tyrus Pratt, JH harasından sorumlu ustabaşıydı. Amerikan atlarının yanı sıra, çok sayıda çiftlik atı da vardı.

"Neden kimse beni aramadı?"

"Numaran yok." Clara Anne burnunu silip, ekledi, "Burada oturup, eve dönmeni bekledik sadece."

Onlar, kendisini beklerken, o da neredeyse hiç tanımadığı bir adamla kırıştırıyordu. "Tyrus'ın numarası ne?"

Clara Anne, Sadie'ye doğru bir numara uzattı ve üst tarafını işaret etti. "Burada, Laredo'daki hastanenin numarası da var. Tyrus'ın numarası alttaki. Gece bir otelde kalacak."

Sadie ayağa kalktı ve duvarda asılı olan ev telefonunu aldı. Hastaneyi aradı, kendini tanıttı ve babasına ilk müdahaleyi yapan acil servis doktoruna bağlandı. Dok-

tor, “travmatik pnömotorak” ve “torasik kavite” gibi, Clive’in keskin olmayan bir cisimden aldığı darbe sonucu, akciğerinin zarar gördüğü ve ona, bir göğüs tüpü takıldığı manasına gelen, anlaşılmaz bir sürü kelime kullandı. İkisi yerinden oynamış olan dört kaburga çatlağı vardı ve dalağı da zarar görmüştü. Doktorlar, hiçbir yarasının cerrahi müdahale gerektirmeyeceği konusundaki umutlarını temkinli bir şekilde ifade ediyorlardı. Şu anda yoğun bakım ünitesinde, solunum cihazına bağlıydı ve kendi başına nefes alabilene dek uyutulacaktı.

Doktorun en büyük kaygısı, Clive’in yaşı ve zatürre riskiydi.

Sadie’ye, babasını tedavi eden göğüs hastalıkları uzmanı ile bakımını takip eden geriatri doktorunun numarasını verdiler.

Geriatri doktoru. Yoğun bakım ünitesindeki hemşirelere aktarılmadan önce, Sadie hatta bekledi. İhtiyarların bakımı konusunda uzmanlaşmış bir doktor. Babasının hep yaşlı olduğunu düşünmüştü. Kendi yaşındaki kızların babalarından hep daha yaşlı olmuştu. Hep eski kafalı olmuştu. Hep yaşlı ve kendi bildiğini okuyan. Yaşlı ve huysuzdu ama onu hiçbir zaman *ihhtiyar* olarak düşünmemişti. Bir şekilde, “ihhtiyar” kelimesi hiçbir zaman Clive Hollowell’a uygun görünmüyordu. Babasının bir ihtiyar olduğunu düşünmek istemiyordu.

Babasının hemşiresi soruları cevapladı ve seyahat çantasında buldukları tansiyon ilacından başka, sürekli aldığı bir ilaç olup olmadığını sordu.

Sadie, babasının yüksek tansiyonu olduğunu bile bilmiyordu. “Babam tansiyon ilacından başka ilaç kullanıyor mu?” diye sordu ikizlere.

Omuzlarını silkip, başlarını salladılar. Sadie, otuz yıldan daha uzun bir süredir Clive Hollowell’ı tanıyan ikizlerin, sağlıkla ilgili muhtemel konuları bilmemelerine şaşırmadı.

Bu, babasının bahsetmeyeceği bir şeydi.

Hemşire, Sadie’yi, babasının durumunun stabil olduğu ve rahatça dinlendiği konusunda ikna etti. Bir değişiklik olursa arayacaktı. Sadie, doktorun, çağrı karşılama servisine mesajlar bıraktı ve Houston aktarmalı, ilk Laredo uçağına, rezervasyonunu yaptırdı. Sonra da, saat dokuzdaki uçuşundan önce arayacağına söz vererek Parton kardeşleri evlerine gönderdi.

Damarlarına adrenalin pompalanıyor, uzuvlarından yorgunluk akıyordu, koridorun sonundaki yatak odasına giden, arka merdivenlere yürüdü. Sert Hollowell nesillerinin portrelerinin önünden geçti. Çocukken, kasvetli yüzlerin sürekli kendisini kınadığını düşünürdü. Evin içinde koştığında, akşam yemeğini yemediğinde ya da kıyafetlerini yerine yerleştirmek yerine, yatağının altına sıkıştırdığında bunları bildiklerini sanırdı. Ergenliğinde, kendisi ve arkadaşları müziğin sesini biraz fazla açtıklarında, parti sonrası eve gizlice geldiğinde ya da erkeklerle yakınlaştığında, hep o kınamalarını hissetmişti.

Şimdi bir yetişkin olarak da, kasvetli yüzlerin, eksik

bir diřin ya da bakımsız ağızların bir yansıması olduđunu bilmesine rađmen, kuzeninin dűđűnűnden eve gizlice geldiđi için aynı kınamayı hissediyordu.

Teksaş'ı terk edip, geri dűnmediđi için. İhtiyar babasının, yűksek tansiyonu olduđunu ve hangi ilaçları aldıđını bilmediđi için. Terk edip, geri dűnmemesiyle ilgili çok bűyűk bir suçluluk hissediyordu ama en bűyűk suçluluđu, bir gűn sahip olacađı kırk bin beř yűz dekarlık iftliđi sevmediđi için duyuyordu. En azından, sevmesi gerektiđi kadar çok sevmiyordu. Koridordan kendisine dik dik bakan tűm Hollowell'lar gibi deđildi.

Odasına girip, ışığı açtı. Oda, aynen on beř yıl ۆnce, taşındığı gűn bıraktığı gibiydi. Anneannesine ait olan, aynı antika demir yatak. Aynı sarı, beyaz yatak takımı ve aynı antika meře mobilyalar.

Elbisesinin fermuarını açtı ve berjer koltuđun űzerine attı. Sadece sutyeni ve kűloduyla, banyoya dođru gitti. Iřıđı açıp, ayaklı banyo kűvetinin musluđunu çevirdi.

Ecza dolabını açıp, içine bakarken buldu kendini. Sadece eski bir aspirin şişesiyle, bir kutu yara bandı vardı içinde. Reçeteli ilaç şişeleri yoktu.

Sutyeniyle, kűlodunu çıkarıp, beyaz fayansın űzerine bıraktı ve kűvetin içine girdi.

Etrafındaki perdeyi kapattı ve duşu açtı.

Ilık su yűzűne çarptı, gűzlerini kapattı. Tűm gece, kűtűden, daha kűtűye dűnműř, sonra da korkunç bir hal al-

nmıştı. Babası Laredo’da bir hastanedeydi, saçları bir kask kadar sertti ve bir adamın külodunun altına elini sokmasına izin vermişti. Bu üçünden, bu gece uğraşabileceği sadece saçlarıydı. Vince hakkında düşünmek istemiyordu ki zaten babası için endişe etmekten tükendiği için artık bu bir problem değildi.

Saçını şampuanlarken, babasının iyi olmak zorunda olduğunu mırıldandı. Havlusuna sarılıp, babasının banyosundaki ecza dolabına gidene kadar, onun iyi olacağını söyledi kendi kendine. Tek bulabildiği, yarım bir diş macunuyla, bir paket Roloids mide tabletiydi. Yatağa gittiğinde babasının iyileşeceğini söyledi yine kendine. Birkaç saat sonra uyanıp, Arizona’dan ayrılmadan önce hazırladığı küçük çantasını aldı. Babasının yaşına göre daha kuvvetli olduğunu düşündü. Havaalanına giderken, yolda Renee’yi arayıp, son gelişmeleri anlattı. Bir haftalığına oralarda olamayacağını tahmin ediyordu ve asistanına, kendisi yokken nelerin yapılması gerektiğini anlattı.

Amarillo’dan, Houston’a giden uçağa binerken, babasının atların sırtından atıldığı ve beş yüz kiloluk boğalar tarafından hırpalandığı tüm anları düşündü. Sonrasında biraz zor yürümüş olabilirdi fakat hepsinden kurtulmayı başarmıştı.

Houston havaalanında, Laredo uçağının saatinin gelmesini beklerken, babasının her ne olursa olsun hayatta kalmayı başarabilen biri olduğunu düşündü. Bir araba kiraladı ve koordinatları GPS alıcısına girip, Doctor’s

Hastanesine gidene kadar kendisine aynı şeyleri söyleyip durdu. Yoğun bakım servisine çıkan asansöre bindiğinde, doktorların babasının durumunu abarttığına neredeyse inanacaktı. Babasını, bugün hastaneden çıkaracağına kendini inandırmaya çalışıyordu ama odaya girip, onu ağzından borular çıkar vaziyette, yaşlı ve bitkin bir halde görünce, kendisini daha fazla kandıramadı.

“Baba?” Yatağının yanına doğru ilerledi. Yanağında bir morartı ve ağzının kenarında da kurumuş kan izi vardı. Makinelerden bip bip sesleri geliyordu ve solunum cihazı doğal olmayan bir nefes sesi çıkarıyordu. Sadie’nin kalbi sıkıştı ve ciğerlerine zorlukla bir nefes çekti. Gözleri doldu fakat ağlamamayı başardı.

Babasının ona öğrettiği bir şey varsa, o da koca kızların ağlamayacağıydı.

“Dayan,” demişti babası, atının sırtından atılmış, poposunun acısıyla yerde otururken Sadie’ye. Sadie de öyle yapmıştı. En son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu.

Önündeki her şeyi itip, babasının yatağına doğru ilerledi. Babasının soğuk ve kuru elini aldı ellerinin arasına. İşaret parmağına, bir parmak kan oksijen ölçeri tutturulmuştu, bu da parmağının ucunu kıpkırmızı yapmıştı. Babasının eli, dün de bu kadar yaşlı görünüyordu mu? Kemikleri bu kadar belli ve eklemleri bu kadar büyük müydü? Yanakları ve gözleri daha çökmüş görünüyordu, burun delikleri daralmıştı. Sadie yaklaştı. “Baba?”

Makinelerden bip sesi gelmeye devam ediyordu, solu-

num cihazı, göğüs kafesini yukarı ve aşağı hareket ettiriyordu. Gözlerini açmadı.

“Merhaba,” diyerek içeri daldı bir hemşire. “Ben Yolanda.” Önlüğünün üzerinde mutlu gökkuşakları ve gülen güneşler vardı; neşeli kumaşı, odadaki korkunç havanın tam zıttıydı. “Sen Sadie olmalısın. Dün gece konuştuğun hemşire, bu öğleden sonra senin burada olacağını söylemişti.” Aletlerden çıkan raporlara tek tek baktı sonra da serumu kontrol etti.

Sadie, babasının elini, çarşafın üzerine bırakıp, önünden çekildi. “Babam nasıl?”

Yolanda kafasını kaldırıp, serumun üzerindeki etiketi okudu. “Doktoruyla konuştun mu?”

Sadie kafasını salladı ve yatağın ayakucuna doğru gitti. “Aramalarıma ben uçaktayken dönüş yapmışlar.”

“Kendi yaşındaki bir beyefendiden beklenebileceği kadar iyi.” Yatağın diğer tarafına geçip, sondasını kontrol etti. “Bu sabah uyutmaya biraz ara verdik. Çok hırçındı.”

Tabii ki öyledir.

“Tabii bu normal,” dedi hemşire.

“Bu normalse, neden uyutmaya ara verdiniz?” diye sordu Sadie. Ona çok gereksiz gelmişti bu.

“Uyutmaya aralar vermek, çevresine ve duruma alışmasına yardım eder ve suni solunumdan ayrılma sürecine de katkısı olur.”

“Ne zaman suni solunumdan ayrılacak?”

“Bunu söylemek zor. Ne zaman kendi nefes alışverişini dengeleyebileceğine ve yeterli oksijen alabileceğine bağlı.” Yolanda yatağın başını kaldırdı ve birkaç kabloyla tuşu daha kontrol etti. “Doktorlarına burada olduğunu söyleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver.”

Sadie, babasının yatağının yanına bir sandalye alıp, oturdu. Saat beşten sonra, göğüs hastalıkları uzmanı gelip, zaten tamamen bildiği şeyleri söyleyene kadar bekledi.

Clive kaburgalarını kırmıştı, akciğeri delinmiş, dalağı hasar görmüştü ve tedaviye nasıl cevap vereceğini bekleyip, görmeleri gerekiyordu. Duymanın kolay olmadığı şeyler söylemesine rağmen geriatri doktoru daha çok bilgi veriyordu. İhtiyar hastalarla ilgili endişe edilmesi gereken bir dizi farklı konu vardı ve doktor yüksek akut akelektazi, zatürre ve pıhtılaşma risklerinden bahsetti. Altmış yaşın üzerindeki hastalar, genç hastalara oranla, yaralanmalar sebebiyle iki kat daha fazla ölüme yakınlardı.

Sadie elleriyle, yüzünü ovdu. Akut akelektazi, zatürre ve pıhtılaşma hakkında hiçbir şey düşünmeyecekti. “Bu risklere meydan okuduğunu varsayarsak, ne kadar süre hastanede kalması gerekir?”

Doktor, Sadie’ye baktı ve Sadie bu cevaptan hoşlanmayacağını anladı. “Bir mucize olmazsa, babanızın önünde uzun bir iyileşme süreci var.”

Babası yaşlıydı ama çok güçlüydü ve eğer birileri mucizevi bir iyileşme gösterecekse, bu Clive Hollowell'dan başkası değildi.

Sadie hastaneden ayrıldığı o gece, yerel bir alışveriş merkezi buldu. Victoria's Secret'tan iç çamaşırları, Macy's'ten ve Gap'ten de rahat askılı elbiselerle, yoga giysileri aldı.

Hastaneye yakın bir Residence Inn otelinden oda ayırttı ve yeni kıyafetlerini otelin çamaşırvhanesine gönderdi. Maillerini kontrol etti ve bir alıcının, Fountain Hills'teki iki milyon dolardan fazla olan bir mülke verdiği teklifi dikkatlice okudu. Müşterisini, alıcının teklifi üzerine aradı, karşılıklı konuşup, bazı maddeleri sağlamlaştırdı. Yeniden düzenlenen değişiklikleri, alıcının acentesine, internetten faksla yolladı. Laredo'da sıkışıp kalmış olabilirdi ama her şeye hâkimdi. Acenteden haber bekledi ve daha sonra müşterisini tekrar aradı ve teklifi kabul ettiler. Renee satışın geri kalan kısmıyla ilgilenebilirdi, bu yüzden Sadie yatağa girip, sabah sekize kadar deliksiz uyudu.

Yeni kıyafetleri yıkanmıştı ve otel odasının kapısında onu bekliyordu. Duş alıp, bilgisayarında biraz iş yaptı ve doktorlar günün ilk vizitlerini yaptıkları sırada hastaneye gitti. Solunum cihazını çıkardıklarında ve elleriyle ayaklarını bağlayıp, kısa bir süreliğine uykudan uyandırdıklarında oradaydı. Ona, nerede olduğunu ve neler yaşadığını söylediler. Sadie'nin orada olduğunu söylediler.

“Buradayım baba,” dedi Sadie, babası bileğini tutan bağı çekerken.

Vahşi ve şaşkın mavi gözleri, Sadie’nin sesine doğru döndü. Solunum cihazı, ciğerlerine hava gönderirken, sıkıntılı bir inleme geldi boğazından. *Dayan Sadie*. “Geçti. Her şey düzelecek,” diye yalan söyledi Sadie. Onu tekrar uyuturlarken, Sadie, kulağına yaklaşp, “Yarın da geleceğim,” dedi. Sadie kollarını göğsünde birleştirip, odadan dışarı yürüdü. Aynen çocuk olduğu ve tutunacak kimse-
sinin olmadığı zamanlardaki gibi, kendi kendini sımsıkı sardı. Hayatı her parçalanıyormuş gibi olduğunda, tutunacak hiç kimsesinin olmadığında yaptığı gibi. Koridorun sonundaki bulunan pencereye doğru yürüdü ve hiçbir şey görmeksizin, bir otoparka ve palmye ağaçlarına doğru baktı. Vücudu titredi ve kendini biraz daha sıkı. *Dayan Sadie*. Koca kızlar ağlamazdı, bunun çok kolay olduğu zamanlarda bile. Bastırmaktansa, bırakıvermenin çok daha kolay olduğu zamanlarda bile.

Derin bir nefes alıp, verdi, tekrar babasının odasına girdiğinde, rahatça istirahat ettiğini gördü.

Bir sonraki gün de, hemen hemen bir önceki gün gibiydi. Doktorlarla, babasının gelişimi ve bakımıyla ilgili konuştu ve bir önceki gün olduğu gibi, babasını uyandırırken, yatağının yanında durmaya zorladı kendini.

O, babasının kızıydı. İçi parçalansa da, dayanıklıydı.

Kazadan bir hafta sonra, Sadie, komisyoncuyla konuştu ve tüm müşterilerini diğer acentelere kaydırıldı. Ba-

bası için mucizevî bir iyileşme olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Babası, uzun bir iyileşme süreci için hastanedeydi, bu yüzden Sadie de gerçek hayatından uzun bir süre uzak kalacaktı.

Babası, her gün biraz daha uzun süre uyanık kaldı ve suni solunumdan ayırma sürecine başladılar. Kazadan bir buçuk hafta sonra, odaya girdiğinde, solunum cihazı gitmiş yerine nazal oksijen kanülü gelmişti. Babası yatakta uyuyordu. Sadie yatağının yanına giderken, küçük bir rahatlama hissetti.

“Baba?” Babasının üzerine eğildi. Hâlâ monitörlere ve serumla bağlıydı, ilaç da alıyordu. Cildi hâlâ soluk ve bitkindi. “Baba, buradayım.”

Clive’in göz kapakları kırpışarak açıldı. “Sadie?” Sesi bir gıcırta gibi çıkmıştı.

Sadie gülümsedi. “Evet.”

“Neden...” Babası öksürdü, sonra da titreyen elleriyle yanlarını tuttu. “Lanet olsun!” Boğuk sesiyle küfür etti.

“Yüce İsa ve Meryem Ana aşkına! Lanet olası yanlarım yanıyor.”

Gülen gökkuşağı ve güneş üniformalı Yolanda, yine nöbetteydi. “Bay Hollowell, su ister misiniz?”

“İstemem-” Bir öksürük krizine daha girince Sadie korkuyla geri çekildi. “Lanet sudan istemem. Kahretsin!”

Yolanda buna rağmen su doldururken, Sadie’ye döndü. “Bazı hastalar huysuz bir şekilde uyanırlar,” diye uyardı. “Bu sadece stres ve şaşkınlıktan.”

Hayır. Bu sadece Clive Hollowell'in doğal karakteriydi.

Berbat düğün salonundaki anlamsız saçmalıktan sonraki pazartesi günü, Vince, Amarillo'daki bir bankayı arayıp, iki hafta içinde görüşmek üzere, bir iş kredisi memurundan randevu aldı. Yıllar önce, çamaşırhane için para çekmişti ve işleyişin nasıl olduğunu biliyordu. Gerçi bu sefer, eski askerlere verilen VA kredi programını kullanmayacaktı. Bu sefer, yarım milyon dolar limitinden daha fazla nakde ihtiyacı vardı.

Toplantıyla ilgili önceden tahmin yürütüp, ticari denetçinin ve uzmanın isimlerini alıp, ikisiyle de randevu ayarladı. İş planını yazdı ve finansal evraklarını düzenledi.

Bankacılık işlemleri geçmişi, emeklilik birikimleri ve sermaye hesabıyla ilgili her şeyi hazırladı. Benzinliğin son beş yılki finansal kayıtlarını da alıp, kız kardeşini, Seattle'da sahip olduğu deposuna gönderdi, oradan son iki yılın vergi kayıtlarını kendisine göndermesini istedi. Nedense, birkaç kutu kişisel eşyasını da göndermişti kız kardeşi. Eskimiş fotoğraflar, madalyalar, armalar ve takdir belgeleri vardı gönderilenlerin içinde. Wilson'ın annesinin, oğlu gömüldüğü gün, Vince'e verdiği Trident.

Değerlendirme ve denetimle birlikte bankadan içeri girdiği anda, Vince tamamen hazırды. Hayatını yaşamayı sevdiği gibi. Hazırlıklı. Bir Erkek İzci gibi değil. Bir SEAL gibi. Eğer satışa mani olacak bir şey varsa, o da

Luraleen Teyze'nin yarım yamalak kayıt tutuşu yüzünden olurdu. Kazanç ve borç belgeleri tam bir karmaşaydı ama benzinlik, denetimi büyük başarıyla geçmişti. Luraleen'in kayıtları gevşek olsa da çevre kurallarına tamamen uymuştu. Binanın biraz bakıma ihtiyacı vardı ancak benzin tankları sağlamdı. Luraleen'in, değerinden birkaç yüz bin dolar altını teklif ediyor olması gerçeği de, Vince'e, kredinin onaylanacağı konusunda tam güven verdi.

Tabii ki, her zaman, işleyişi geciktiren bilinmeyenler olurdu.

Vince, bilinmeyenlerden, birine borçlu olmaktan bile daha çok nefret ediyordu.

Bankadan haber almayı beklerken, bir market işletmekle ilgili öğrenebildiği kadar çok şey öğrendi. Markete mal getirenlerle ve Luraleen'in iki çalışanı, Patty Schulz ve George "Böcek" Larson'la tanıştı. İkisi de yeterince becerikli görünüyorlardı ama özellikle iş için can atıyor gibi görünmemeleri, Vince'in kafasına takılmıştı. Belki jalapenolu peynirli sosisliler hariç. Eğer benzinliği devralırsa, Patty ve Böcek, taburelerinde oturup, sürekli sigara ve bira içmek yerine, saatte on dolar için daha fazla çalışacaklardı. Vince, başka değişiklikler de yapacaktı. Öncelikle, buraya bir çekiç alacaktı. Bir SEAL birliği üyesi olarak, yerleştirme uzmanıydı ve yıkmayı seviyordu. İkinci olarak, tekrar açılış yaptığında, benzinlik saat on ikide kapanacaktı. Onda ya da Luraleen'in canı ne zaman isterse değil.

Lovett'taki ikinci haftasında, teyzesinin gece vardiyalarını devralıp, iş yerini kapatma sorumluluğunu da almıştı. Ve sonraki birkaç gecede, Lovett'in insanların doğal bir refleks olarak dedikodu yaptıklarını fark etti.

Nefes almaları ve bazı kelimeleri ağızlarını yayarak söylemeleri gibi.

Bir gece, bir Snickers ve kafeinsiz kahve almaya gelen Deeann Gunderson, Jerome Leon'un, eşini, Tamara Perdue'yla aldattığını söylemişti. Deeann, Deeann's Duds'ın sahibiydi ve iki çocuklu, otuzlu yaşlarında dul bir kadındı. Vince'e, bir çubuk şekerden ve dedikodudan daha fazlasıyla ilgilendiğini ayrıca da on beş günde bir, hafta sonu boş olduğunu ima etmişti. Çocuklarına bir baba aramadığı sürece, Vince bu öneriyi kabul edebilirdi. Çocuklara karşı bir şeyi yoktu. Sadece yeni bir koca isteyen, annelere karşıydı.

Vince, Velma Patterson'ın köpeğini birinin ezdiğini, Daisy ve Jack Perrish'in bir kız bebek beklediklerini duydu. Sadie Hollowell'in, Laredo'da hasta babasıyla birlikte olduğunu öğrendi. Herkes, Hollowell'lerle ilgili genel olarak bir şeyler bilip, Sadie ile ilgili ayrıntılı şeyler biliyor gibiydi. Luraleen teyze gibi bazıları, Sadie'nin nankör bir evlat olduğunu düşünüyordu. Diğerleri, babasının ihmalkâr olduğunu, sığırları ve atlarını, kızından daha fazla önemseddiğini düşünüyordu. Fikirleri ne olursa olsun, hepsi konuşmayı seviyordu.

Sanki Vince'in umurundaymış gibi.

Sadece, benzinlerini doldurmaya ihtiyaç duyduklarında duran, ortalama müşterilerin yanı sıra, benzinliğin müdavimleri de vardı. Hemen hemen her gün kola makinesinden kola almak için, benzin ya da bira için uğrayan insanlardı bunlar.

Her gece kola makinesinden kola almak için uğrayan bu müdavimlerden biri Becca Ramsey çıktı. Vince bunu önemsemişti.

“Vince!” diye çığlık attı benzinlikte onu ilk gördüğünde Becca, sanki eski arkadaşlarmış gibi. “Lovett’ta mı kalıyorsun?”

Vince, yalan söyleyerek kurtulup kurtulamayacağını merak etti. “Şimdilik.” Bundan sonra, Becca, Amarillo’daki Milan Institute’tan evine giderken, bir paket sakız, çubuklu şeker ve Rockstar içeceği için geldi. Görünen o ki, genç Becca, güzellik okuluna gidiyordu ve nedense bunu Vince’in umursayacağını düşünmüştü.

“Eğer, bir yaşlı kadına daha perma yapmak zorunda kalırsam,” dedi, sözler ağzından yorgun bir şekilde dökülüyordu, “Yemin ederim, sinirden çıldıracağım!”

“Aha.” Vince enerji içeceğini kasadan geçirdi.

“Slade’i o sürtük Lexa Jane’in kamyonuyla dolaşırken gördüm. Çok rezil, kendi aracını almaya bile parası yetmiyor.”

Birden Vince’in sol gözünde bir batma hissi oluştu. İri-

sine bir çivi batmış gibiydi. Becca, ertesi gün, ilk bombeli saçını kestğini söylemek için durdu. Görünen o ki, bu bir bayan saç stiliydi ve altı yıldır ilk kez, duyma kaybının bir avantajını kullanabileceğini fark etti. Eğer, kusurlu kulağını Becca'ya çevirirse, sesini bir nebze olsun kısılabildi. Ya da söyleyecek sözü kalmaz ve lanet sesini keserdi.

“Ve bitirdiğimde kırılmış gibi de görünmüyordu.” Becca güldü. “Bombeli saç kesemeyen kızların sayısına inanamazsın.”

Böyle bir şans olamazdı. Vince, dünyadaki en iyi ordu tarafından, nasıl kaçacağı ve kurtulacağı konusunda eğitilmişti. Zor durumlardan kurtulabilmişti ama boğazına sarılmadan, Becca'dan kaçıp kurtulmanın yolu yoktu.

“Önümüzdeki hafta doğum günü partim var.”

“Kaç yaşına gireceksin?” diye sordu Vince, Big Hunk çikolatasını kasadan geçirirken. Vince, daha yirmi birine gelmediğini tahmin edebiliyordu. Bazı erkekler, genç, çekici kızları kolay hedef olarak görürlerdi. Fakat Vince onlardan biri değildi. O, gözünün önünde ağlamayan, olgun kadınlardan hoşlanıyordu.

“Yirmi bir.”

Vince, yirmi iki yaşındayken, SYE'yi yeni bitirmiş ve birliğe doğru yola çıkmıştı. Kendine güveni tamdı, testosteron ve yenilmezlik konusunda çok iyiydi. Kibirli ve azimliydı üstelik bunlara destek olacak yeteneklerle de doluydu.

“Gelip, benimle bir şeyler içmelisin.” Becca cüzdanını karıştırıp, bir beşlik verdi.

“Sanmam.”

“Neden? Artık arkadaşız.”

Parayı bozup, karşısındaki aptal kıza baktı. Gerçekten arkadaş olduklarını düşünüyordu. “Ne zamandan beri?”

“Tally Lynn’in düğününde konuştuğumuzdan beri. İhtiyacım olduğunda yanımdaydın Vince.”

Tanrım, o gelin odasında, kendisi için oturduğunu sanıyordu. Oradaydı çünkü Sadie Hollowell yüzünden sertleşmişti ve inmesini bekliyordu.

“Slade’in sığ olduğunu görmeme yardımcı oldun ve ben onsuz daha iyiyim.”

“Öyle mi?” Bunu söylediğini hatırlamıyordu.

Becca gülümsedi. “Ben daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını *hak ediyorum* ve yoluma devam ettim.”

Birden, Vince kendini çok huzursuz hissetti. Sanki gözlerinin arasına birisi silah dayamıştı ve kendisi tamamen silahsız yakalanmış gibiydi.

Kapının üzerindeki çan çalınca karşısındaki büyük kahverengi gözlerden kafasını çevirip, benzinliğin içine giren kadına baktı. Hayatını birden fazla açıdan rahatsız edici hale sokan o kadının yüzüne. Sarı saçları gevşek, dağınık bir atkuyruğu yapılmıştı. Buruşuk bir elbise ve fermuarlı, kapüşonlu bir eşofman üstü giyiyordu. Berbat görünüyordu fakat nedense, Vince’in vücudu ortaokuldaymış ve okulun en tatlı kızı, cinsellik eğitimi dersine giriyormuş gibi tepki veriyordu.

Sadie, benzinliğin kapısını iterek açtı ve çantasını omzuna astı. Aşırı yorgundu. Son iki haftayı, Laredo’da bir hastanede geçirmişti ve daha bir saat önce Amarillo’da uçaktan inmişti. Dallas’ta iki uçuş arasında dört saatlik bir bekleme olmuştu, üstelik sadece yorgun değil, fena halde huysuzdu da. Atkuyruğu bir tarafına düşüyordu ve gözleri kızarmıştı. Berbat görünüyordu ancak bu umurunda bile değildi.

Kızarmış gözleriyle, Becca’ya ve sanki geniş omuzlarının üzerinde, siyah fırtına bulutları varmış gibi asık suratlı olan arkadaki adama baktı. Mükemmel. Vince, hâlâ kasabadaydı. Tally Lynn’in düğününde olanları, umursayacak ya da bundan utanacak enerjisi yoktu. Yarın, beyni dinlenince, ılık dudakları ve ateşli dokunuşlarıyla ilgili aşağılayıcı her bir anıyı hatırlayacaktı.

“Selam, Sadie.” Becca ona doğru ilerledi ve sanki eski arkadaşlarmış gibi, sıkıca sarıldı. “Babanı duydum. Nasıl oldu?”

Becca'nın sarılmasının kendisini iyi hissettirmesine şaşırdı Sadie. "Huysuz." Geri çekilip, genç kadının kahverengi gözlerine baktı. "Sorduğun için teşekkürler." Doktorlar, Amarillo'da bir bakım evine taşınabilmesi için birkaç hafta daha geçmesi gerektiğini, ardından da aylar süren bir rehabilitasyon süreci olacağını söylemişlerdi. "Yakında, Amarillo'da bir rehabilitasyon merkezine taşınacak." Bu yüzden eve gelmişti Sadie. Yöneticilerle konuşup, hangi bakımın babası için en iyisi olduğuna karar verecekti. Öfke problemleri olan, yaşlı, asık suratlı bir çiftlik sahibi için en iyisi hangisiyse ona karar verilecekti.

"Geri dönmeyi planladığını duymuştum. Şimdilik kasabada mısın?" diye sordu Becca.

"Evet, muhtemelen birkaç ay daha." *Aylar* boyunca Lovett'a sıkışıp kalacaktı. Kimsenin, hatta kendisinin bile, onunla ilgilenmesini istemediği, babasıyla ilgilenerek. Sadie kollarını sarkıttı ve Becca'nın yanından geçip, soğutuculara doğru gitti. Zihni, o gece gelinin odasında olanları, geri getirmek için çok yorgun olabilirdi ancak Vince'ten yayılan testosteron, göğüs kafesinde bir türbülans yaratıp, sert bir dalga gibi vücuduna çarparak, olanları hatırlattı.

"Herkes, Tally Lynn'in düğün gecesinde, gelin çiçeği atılmadan neden çıkıp gittiğini merak etti. Şimdi, neden telaşlı olduğunu biliyoruz."

Yorgun ayakları durdu ve omuzlarının üzerinden Vin-

ce'ye baktı. "Biliyor muyuz?" Vince mi söylemişti Becca'ya ya da birileri mi görmüştü onları odada?

Vince tek kelime bile söylemedi. Sadece tek koyu kaşını, alnına doğru kaldırdı.

"Evet. Eğer benim babam rahatsızlansaydı, ben de hiç kimseye veda etmeden, çıkıp giderdim."

Sadie'nin omuzlarına bir rahatlama yayılınca Vince derin ve keyifli bir sesle güldü. Sadie ise, bunu umursamak için fazla yorgundu.

"Pekâlâ, gitmek zorundayım," dedi Becca. "Görüşürüz Sadie."

"Hoşça kal Becca." Büyük bir paket Cheetos alıp, soğutucuya yöneldi. Marketin ön tarafına geldiğinde, Vince ile yalnız kalmışlardı. Giymiş olduğu dar beyaz bir tişört, geniş omuzlarını ve göğsünü sarıyordu; tişörtünün bir ucu bej rengi bir kargo pantolonun içine sıkıştırılmıştı. Arkasında farklı sigara markalarının olduğu bir raf vardı.

Düğün gecesinde de bu kadar seksi görünüyor muydu? Elini, eteğinin altına sokmasına izin verdiğine göre öyleydi tabii ki.

Kolasını ve Cheetos'unu, bir kutu Slim Jims'in yanına, tezgâhın üzerine koydu. O gecedен bahsetmemesini umdu. "Şimdi burada mı çalışıyorsun?"

"Evet." Baştan aşağı Sadie'ye baktı, yeşil gözleri bir anlığına elbisesinin önünde durakladı. "Berbat görünüyorsun."

“Vay.” Ve o da burada, onun ne kadar seksi görüldüğünü düşünüyordu. “Teşekkür ederim.”

Uzun parmakları, yazar kasanın üzerindeki tuşlara bastı. “Sadece, insan içine çıkmadan önce belki de saçlarını taraman gerektiğini söylüyorum.”

Çantasından, cüzdanını çıkardı. “SEAL okulunda, nezaket öğretmediler mi size?”

“Evet, Camp Billy Machen Çölü’nde. Keşifler ve yıkımlar arasında öğretiliyordu.”

“Görünen o ki, sen sınıfta kalmışsın.” Şimdiye kadar sorun yoktu. O gecenin konusunu açmamıştı. Ne kadar kötü görüldüğünden bahsetmeyi tercih ederdi.

“SYE’nin hiçbir kısmında sınıfta kalamazsın yoksa ayvayı yersin.” Vince tutarı hesapladı.

“SYE ne?” Sadie, Vince’in Cheetos’unu bir poşete koyuşunu seyretti.

“SEAL Yeterlilik Eğitimi.”

“Peki, SEAL’lar, tam olarak ne için eğitiliyor?” Çok da ilgilendiğinden değildi fakat bu tehlikesiz bir konuydu.

“Kötü adamları yakalamak için. Dünyayı düzeltmek için.”

“Sanırım sana, yolun kenarındaki bozuk kamyonları düzeltmeyi öğretmemişler. SEAL’ların her durumda MacGyver’lık yapabileceğini sanmıştım.”

“Evet, o gün raptiyelerim ve sakızım yoktu.”

Sadie neredeyse gülüyordu. “Borcum ne kadar?”

Vince, ona bakıp, gülümsedi ancak bu Tally Lynn’in düğün gecesinde gördüğü hoş, memnun eden gülümseme değildi. İyi adam gitmişti. “En azından bir teşekkür.”

Sadie aldıklarını gösterdi. “Bir diyet kola ve Cheetos aldığım için, teşekkür etmemi mi istiyorsun?”

“Kola ve Cheetos için beş dolar altmış sent.”

Sadie bir altılık verdi.

“Fakat hâlâ o gece için borçlusun bana.”

Sadie, çok fazla şey beklediğini düşündü. Vince, konuyu açmak istiyordu. Güzel. “Teşekkür ederim.”

“Biraz geç oldu.”

Vince’in bakışları, Sadie’nin dudaklarına kaydı.

Sadie o gece, Vince’in dudaklarını izleyişini seksi bulmuştu. Bu gece, hiç de öyle hissetmiyordu. “Bugünlerde bir orgazm ne kadar ediyor?”

“O geceki mi?” Kibar olmak üzere yetiştirilmişti. Kendisine ne kadar kaba davranılırsa davranılsın, bir hanımefendi gibi. Gülümseyip, “Tanrı bildiği gibi yapsın,” demek ve uzaklaşmak üzere, ama kibarlık kotasını aşmıştı. Bu iğrenç, kaba adama gülüp geçemezdi artık. “Para üstü kalsın ve anlaşalım.”

Vince'in ağzının kenarı büzüldü. "Tatlım, orgazmın kırk sent olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha iyilerini yaşamıştım." Belki fakat daha hızlısı olmamıştı.

"Hâlâ kırk sentten daha fazla eder. En az iki kere, 'Oh Tanrım!' dedin."

"İyi bir orgazm olsaydı, bunu iki kereden fazla söyledim."

"Sana neredeyse dokunmadan boşaldın." Vince, para üstünü kaldırıp, Sadie'nin avucuna bıraktı. "Bu da, kırk sentten fazla eder."

Sadie elini bozuklukların üzerine kapatıp, kapüşonlu ceketinin cebine sokuşturdu. "Yani bundan, ödeşmemiş olduğumuzu anlıyorum."

Vince'in yeşil gözlerinin üzerindeki göz kapakları kı-sıldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "İntikamım acı olacak."

Kapının çanı çalınca, Sadie çantasını aldı. Tavanı gösterip, "Zil beni kurtardı." dedi.

"Şimdilik."

"Sadie Jo?"

Sadie, kalçasının üzerinde bir çocuğunu taşıyan, arkasından da sırayla iki çocuk daha gelen kadına baktı. Sarı saçlarının iki üç santimetrelilik kahverengi dipleri çıkmıştı ve saçları kafasının üzerinde toplanmıştı. "RayNetta Glenn?"

“Artık RayNetta Colbert’ım. Jimmy Colbert’la evlendim. Jimmy’yi hatırlıyor musun?”

Jimmy Colbert’ı kim unutabilirdi ki? Canı, Elmer’s Glue yapışkanı çekerdi ve kalemtıraştan geriye kalan artıkları, bir kâğıda sarar ve onu içerdi. “Üç çocuğun mu var?”

“İkisi de yolda.” Taşındığı küçük kızı, diğer tarafına aldı. “İkizler eylülde geliyor.”

“Oh, Tanrım!” Sadie’nin ağzı açık kaldı. “Oh, Aman Tanrım!”

“Bu iki ‘Oh, Tanrım’ etti,” dedi Vince, tezgâhın arkasından. “Bu kadına kırk sent borçlusun.”

Sadie duymazlıktan geldi.

“Babanı duydum.” RayNetta, kalçasının üzerindeki çocuğu düzelterek, “Nasıl oldu?”

“Daha iyi.” Söylediği doğrudu ancak hâlâ tam olarak iyi değildi.

“Amarillo’daki bir rehabilitasyon merkezine taşıyacağım onu.”

“Tanrı yardımcısı olsun.” RayNetta’nın arkasındaki iki küçük erkek çocuğu, annelerinin etrafından koşup, şeker raflarına doğru gittiler. “Sadece bir tane,” diye seslendi arkalarından. “Sen evli misin?”

İşte yine o soru. “Hayır.” Ve RayNetta sormadan önce. “Hiç evlenmedim ve hiç çocuğum yok,” dedi. Poşeti eline aldı. “Seni görmek güzeldi.”

“Evet. Bir ara buluşup, sohbet etmeliyiz.”

“Bir süre kasabada olacağım.” Omuzlarının üzerinden baktı. Vince, ellerini kalçasına götürmüştü, Sadie’nin bakışları, göğüs kaslarına, köşeli çenesine ve yeşil gözlerine kaydı. “Hoşça kal Vince.”

“Görüşürüz Sadie.” Bu vedadan çok bir uyarı gibiydi.

Sadie, gülümsememek için dudağını ısırdı. Korkması ya da endişelenmesi gerekiyor diye düşündü. Vince kesinlikle çok iri ve çok güçlüydü fakat Sadie hiçbir tehdit hissetmiyordu. Eğer “ödeşmek” için güç kullanmak isteseydi, bunu Tally Lynn’in düğününde yapardı.

Saab’mm durduğu yere, gecenin derin gölgelerine doğru ilerledi. Laredo’ya gitmeden önce sadece birkaç günlüğüne kasabada olacaktı, bu yüzden Vince’le bir daha karşılaşmayacağını düşündü.

Özellikle de eğer benzinlikten uzak durursa.

Diğer kadınların canı çikolata çekerken, Sadie’ninki Cheetos çekerdi ve çiftliğe giden on beş dakikalık yolda, paketi yırtıp açmış ve direksiyona yağ lekesi bırakmamak için dikkat ederek, yemeye başlamıştı. iPod’unu çalıştırıp, arabayı My Chemical Romance’in şarkılarıyla doldurdu. İlk albümlerinden beri Sadie onların hastasıydı, avaz avaz “Bulletproof Heart” şarkısını söyledi. Sanki hayatı berbat bir hal almamış gibi söyledi. Sanki bir kuş kadar özgürmüş gibi.

Arabayı karanlık çiftlik evinin karşısında durdururken,

tekerlerin altında taşlar çıtırdadı. Eve geldiğini kimseye söylememişti. Kimsenin kendisini beklemesini istemiyordu. Erkenden yatağa gitmek istiyordu.

Evde tek bir ışık bile yanmıyordu, Sadie dikkatlice oturma odasına gidip, ışığı açtı. Karmakarışık geyik boy-nuzundan yapılmış dev avize, sığır derisi mobilyaları ve devasa taş şömineyi aydınlattı. Anne ve babasıyla olan çerçeveli fotoğrafları farklı masalarda duruyordu. Annesinin yirmi sekiz yıl önceki ölümünden beri yeri değişmeyen o aynı fotoğraflar.

Şöminenin üzerinde babasının en büyük başarısı ve en büyük aşkı olan, Gök Kırçıl atı, Admiral'ın fotoğrafı asılıydı. Clive'm gururu ve neşesiydi fakat sadece beş yıl sonra, kolik rahatsızlığından ölmüştü. Atın öldüğü gün, babasını fark edilir bir şekilde üzgün gördüğü tek gündü. İnsanların yanında gözyaşı dökmemiş olsa da yalnız kaldığında bir bebek gibi ağladığını hayal etmişti Sadie.

Mutfığa doğru gidip, bir bardak buz aldı ve yukarı çıktı. Atalarının portrelerinin yanından geçip, odasına gitti. Yatağının yanındaki sehpa bir masa lambası duruyordu, onu açtı. Işık, yatağın üzerine yayıldı, benzinlikten aldığı poşeti, sarı beyaz yatak takımının üzerine attı.

Odasıyla ilgili her şey, tanıdık bir şekilde samimi geliyordu ona. Aynı saat, aynı çiçekli şapkalı masa lambasının yanında, sehpa duruyordu. Doğduğunda yapılan, annesi ve kendisinin resmi, seneler boyunca biriktirdiği, çok karışık parfüm numunelerinin içinde olduğu teneke

kutunun yanındaki şifonyerde duruyordu. Aynı voleybol topu ve 4-H kulübünün kurdeleleri, kazandığı ikincilik kuşaklarının ve taçların üzerinde durduğu rafın yanındaki mantar panoya gelişigüzel takılı duruyordu.

Çok tanıdıktı fakat evi değildi. Şu an için evi, Phoenix'teydi.

Çarşının altındaki, İspanyol esintileri olan evi, inanılmaz indirimli bir fiyata almıştı. Mortgage ödemesi, o kadar da yüklü değildi ve hesabında, bir süreliğine ödemelerin devam etmesi için yeterli parası vardı.

Komisyon işinde, en iyi parayı kazanan kişiydi ve komisyonların yüzde altmış beşini alıyordu. Şirket, her zaman onlarla çalışacağını garanti etmişti Sadie'ye ancak o, çok uzun süre uzak kalıp da, tazminatının yarı yarıya düşmesini istemiyordu. Bu, yüzde on beşlik artış için çok uğraşmıştı.

Problem şuydu ki, ne zaman Arizona'ya dönebileceğini bilmiyordu. Dört hafta? Altı? Normal hayatına dönmenden önce iki ay kadar bir süre geçer miydi bilmiyordu. Bildiği tek gerçek şey, alışageldiği hayatının onu beklemesi için elinden geleni yapacağıydı.

Bozulmadan. Mümkün olduğunca.

Ertesi sabah, Amarillo'daki Evangelical Samaritan Rehabilitasyon Merkezi'nin yöneticisiyle tanıştı. Babasının ihtiyacı olan uygun rehabilitasyon ve bakımı vermekte yeterli oldukları konusunda, Sadie'yi ikna ettiler.

Sadie'yi zor hastalara alışık olduklarına da ikna ettiler. Clive Hollowell kadar zor olanlarına bile.

Onlarla konuştuktan bir hafta sonra, Clive, Lovett'ın elli mil güneydoğusuna, Amarillo'ya geldi ve artık evine, altmış mil daha yakındı. Sadie, babasının taşınmasına sevineceğini düşünmüştü.

“Burada ne yapıyorsun?”

Bir erkek hemşire babasını, arkasında oksijen tüpü asılı olan, tekerlekli sandalyeyle odasına getirdiğinde, Sadie, dergisinden başını kaldırdı. Babası yirmi dört saattir, Evangelical Samaritan'daydı ve öncekinden daha bitkin görünüyordu. Açıkçası daha mutlu görünmüyordu fakat yeni tıraş olmuştu ve saçları banyodan yeni çıktığı için ıslaktı. “Başka nerede olabilirim baba?” Tanrım, neden her gün, onun huzurunu kaçırmak zorundaydık ki? Bir kereliğine, orada olmasına sevinemez miydi? Sadece ona bakıp, “Burada olmana sevindim Sadie,” diyemez miydi? Neden her zaman, Sadie'nin gitmesi için dakikaları sayıyormuş gibi davranıyordu?

“Bugünlerde hangi cehennemde yaşıyorsan orada.”

Nerede yaşadığını biliyordu. “Phoenix,” diye hatırlattı yine de. “Sana daha fazla çorap getirdim.” Birkaç mil uzaklıktaki Target mağazasının poşetini kaldırdı.

“Tabanlarında kaydırmaz tüyleri olan türlerinden.”

“Paranı boşa harcamışsın. Tüylü çorapları sevmem.” Hemşire ayakucundaki tabureyi itti, Clive, Sadie'nin Laredo'da aldığı, kırmızı ekoseli kaydırmaz çoraplarıyla kaplı, uzun, kemikli ayaklarını koydu. Hemşire, sandal-

yeden kalkmasına yardım etti. “Kahretsin!” Bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturdu. “Lanet olsun!”

Küçükken, babasının sesi, Sadie’yi odadan kaçırırdı. Ama şimdi, yatağının yanına gitti. “Senin için ne yapabilirim baba? Evden ihtiyacın olan bir şey var mı? Mailler? Faturalar? Raporlar?”

“Dickie Briscoe geliyor,” diye yanıtladı çiftlik idarecisini kastederek. “Snooks da onunla birlikte geliyor.”

Sadie reddedilmişti. “Senin için yapabileceğim bir şey yok mu?”

Babasının mavi gözleri, onunkilerle kesişti. “Beni buradan çıkar. Eve gitmek istiyorum.”

Henüz eve gitmek için fazlasıyla bakıma ihtiyacı vardı. Sadie’nin Arizona’ya dönmesi için de. “Yapamam.”

“O halde, benim için yapabileceğin hiçbir şey yok.” Babası, Sadie’nin arkasına bakıp, gülümsedi. “Snooks, kahretsin, daha erken gelmeliydin.”

Sadie, dönüp, ustabaşına baktı. Tüm hayatı boyunca tanıdığı onu ve o da babası gibi gerçek bir kovboydu. Wrangler marka, sedefli çıtçıtli iş gömleği ile inek pisliği ve tozla kaplı botları giymişti. Sertti ve Teksas rüzgârıyla, güneşinden ve bir de günde bir paket sigara alışkanlığından saçları ağarmıştı.

“Selam Snooks.” Sadie, ona doğru giderken kollarını açtı.

“İşte benim kızım.” Snooks’un beş erkek çocuğu vardı, altmışlarının ortalarındaydı ve Clive gibi, o da yaşını gösteriyordu. Ama Clive’in tersine, Snooks göbekliydi ve espri anlayışı vardı.

“Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun,” diye yalan söyledi Sadie. Snooks, çoğunlukla, kanarya otuna ve toza olan alerjisinden dolayı, özel bir günde bile hiç yakışıklı olamamıştı. Alerjisi yüzünden, gözleri korkunç bir kırmızıya dönerdi. “Oğulların nasıl?”

“İyiler. Sekiz tane torunum oldu.”

“Ulu Tanrım!” Gerçekten, Lovett’ta yirmi beş yaşını geçip de, çocuğu olmayan tek kişi kendisiydi. O ve Sarah Louise Baynard-Conseco, ama bu sadece Bay Conseco’nun, San Quentin’in misafiri olmasından dolayıydı.

“Benim bir tane bile yok,” diye homurdandı Clive, Sadie’nin arkasından.

Acaba babası bu yüzden mi sürekli huysuzdu?

Altı çocuk doğurmadığı için mi? Peki Sadie yirmi yaşındayken, bahanesi neydi? “Daha önce hiç torunlardan bahsetmemiştin.”

“Bahsetmem gerektiğini düşünmemiştim.”

“Pekâlâ, ben çıkayım da, siz sohbet edin,” dedi ve kaçtı Sadie.

Öğleden sonrasını, arabasını servise götürmek gibi heyecan verici şeylerle geçirdi. İyi sayılabilecek bir kuaför bulacak kadar şanslıydı ve tekrar gelip, çıkan diplerini

düzeltilmek için randevu aldı. Clive'ı kontrol etmek için, hastaneye döndü ve sonra eve gitti. Çiftçilerle beraber akşam yemeğini yedi ve onlara babasının gelişiminden bahsetti.

Yatağına uzanarak televizyon izledi. Kendi hayatından bile daha beter olan insanların olduğu, sersem Reality Programlarına baktı. Böylelikle, kendi berbat hayatını düşünmek zorunda kalmıyordu.

Tavan vantilatörünün attığı her tur, serin gece havasını, Vince'in çıplak göğsüne üflüyordu. Yavaş ve sakin nefesler doldurdu ciğerlerini. Luraleen'in yetmişlerden kalan çiftlik evi benzeri evinin misafir odasında, süslü çift kişilik yatakta uyuyordu fakat kapalı gözlerinin arkasında, Vince yine Irak'taydı. C-130 Hercules uçağının dev kargo bölümüne, birliğe gerekli son aletleri istifliyordu yine.

Hafif saldırı teçhizatıyla donanmış, haki rengi pantolonunu, Oakley marka asker botlarını giymişti, kendisini ağdan yapılmış hamağına attı. Bahreyn'deki Amerikan Hava Üssü'ne katılması emredilmeden birkaç saat önce, Bağdat'ta kapıları çalıp, terörist liderlerini yakalıyordu. Ne kadar fazla yakalarlarsa, önlerine o kadar fazlası çıkıyor gibiydi. El Kaide, Taliban, Sünni, Şii ya da nefret ve fanatizmle dolu olan, kaç tane masum sivil ayaklarına dolaşırsa dolaşsın, Amerikan askerlerini öldürmeye kararlı, yarım düzine diğer isyancı gruplar.

“Haven, seni çirkin it herif. Ne işin var burada? Mastürbasyon mu yapıyorsun?”

Vince, bu sesi tanıyınca gözlerini araladı. Karşısındaki fileli sandalyeye yerleşmeye çalışan, kel bir SEAL'a doğru çevirdi başını. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, seni pis herif, ama ben işimi çoktan gördüm."

Wilson başını salladı. "Evet, bu sabahki cephane yığını işini duydum."

Vince irkilmişti. Üç SEAL'la birlikte, isyancıların cephanelerinin indirilmesini güvenceye alıp, imha etmek için gönderilmişti. Patlayıcı madde imha uzmanını beklemeye vakit olmamıştı, cephane azdı ya da onlara öyle gelmişti.

Kendi patlayıcılarını yerleştirip, binayı tekrar tekrar patlatmışlardı. Birkaç dakika boyunca, moloz, toz ve enkaz yağmıştı. "Çalıştırdığımız İngiliz'i küçümsemiş olabiliriz." Binayı patlatıp, patlama daha çok büyüyene ve korunmak için siper alana kadar, aslında, çamur ve betondan yapılmış binanın altındaki, el bombası ve diğer bombalarla dolu olan gizli odayı bilmiyorlardı. Kimse bu yanlışlıktan bahsetmek istemiyordu. Geri dönebilmeleri ve kimsenin yaralanmamış olması, mucize gibiydi.

Wilson güldü. "Orada beynimizi uçurmaya yetecek kadar bomba var." Bir teğmendi, fena halde zekiydi ve film replikleri konusunda bir numaraydı. Vince, Pete'i bir süredir görmüyordu ve dostunu görmek güzeldi.

"Hurra!" BUD/S eğitiminden beraber geçmişlerdi, dalgaların içinde neredeyse boğuluyorlardı ve Eğitmen Dougherty'den birlikte fırça yemişlerdi. Her ikisinin üniformasına Tridents armaları takılırken, Wilson yanında

duruyordu ve Pete, lise aşkıyla evlendiğinde, ona destek olmuştu. Evlilikleri beşinci yıl dönümüne kadar bile sürmemişti; o zamanlar Vince, dostunun efkâr dağıtmasına da yardımcı olmuştu.

Boşanma, askeri hayatın bir gerçeğiydi ve operasyon SEAL'ları da bu gerçeğin istisnası değildi.

Yükleme rampası kalkınca pilot, uçağın kargo bölümünü çelik tıkrıtları ve beygir gücü sesiyle doldurup, tüm konuşmaları susturdu, turbo motorlu yük uçağını çalıştırdı.

Vince, Umman Körfezi'nin üzerinde bir yerlerde uyuyakaldı. Birkaç yıl boyunca, uyuyacağı son sorunsuz uykuydu bu. Hercules uçakları, Bagram Hava Üssüne indikleri an, hayatı, farklı ve tahmin edilemeyecek açılardan, sonsuza dek değişecekti.

Hayatı şimdi farklı da olsa gördüğü rüya hep aynıydı. Hindukuş Dağları'nda, kendisi ve birlikte rutin bir görevde olduğu çocuklarla başladı. Sonra rüya değişti, Vince, kendisini her türlü Taliban kavgasından kurtaracak kadar yeterli ateş gücüyle donanmış bir şekilde, saklanmak için tırmanıyordu. Başı dönüyor ve çınıyor, midesi bulanıp, gözünün morluğu görüşünü kapatıyor, en iyi arkadaşına göğüs masajı yapıp, Pete'in ciğerlerine hava üflerken, Wilson'ın üzerine diz çökmüş olarak sona eriyordu. Amerikan Hava Kuvvetleri'nin başka şeyle karıştırılmayacak olan uğultusu, pervanenin haykırışı, gürültüsü ve tozu, kum fırtınasına

çevirmesi. Ordu, Hindukuş Dağları'nın, bayırlarını ve yarıklarını, havaya uçurduğunda, zemin titredi.

Vince, kalp masajı ve suni solunum yapıp, Pete'in gözlerindeki ışığın soluşunu izlerken, kan eline bulaştı.

Vince uyandı, Hindukuş cehenneminin yaşandığı o gün olduğu gibi, kalp atışlarını beyninde hissediyordu. Ayağa kalktı, kafası karışmıştı, gözlerini ayırmış bir şekilde, boğulurcasına nefesler alıyordu. Neredeydi?

Bir odada. Hafif bir sokak lambası yanıyordu uzakta ve yumruğuna, dantel perdeler dolanmıştı.

"İyi misin Vince? Yumruk sesleri duydum."

Ağzını açtı ama zorlukla bir hırıltı çıktı. Yutkundu. "Evet." Titreyen ellerini isteyerek açtı ve perde yere düştü, ince çubuk, metalik bir ses çıkardı.

"Bu neydi?"

"Hiçbir şey. Her şey yolunda."

"Birisi pencereye mi tırmanıyor? Eğer öyleyse, kıza söyle de ön kapıyı kullansın."

Bu da teyzesinin odasına pat diye dalmamasının açıklamasıydı.

"Benden başka kimse yok burada. İyi geceler Luraleen Teyze."

"Pekâlâ, iyi geceler o zaman."

Vince, elleriyle yüzünü ovdu ve küçük, süslü yatağında oturdu. Bir süredir bu rüyayı görmemişti. Birkaç yıl-

dır. Ordudaki psikiyatr bir seferinde, belli şeylerin travma sonrası stresi ortaya çıkaracağını söylemişti. Değişiklik ve belirsizlik bunlardan önde gelen ikisiydi.

Vince bir SEAL'dı. Travma sonrası stres bozukluğu yoktu. Gergin, kaygılı ya da depresif değildi. Tekrar eden bir kâbusu vardı.

Bir tane. Hepsi bu.

O psikiyatr, Vince'e duygularını kapattığını da söylemişti. Ve tekrar hissetmeye başladığında, iyileşeceğini. "İyileşmek için hissetmek" bu psikiyatrin en meşhur sözüydü.

Boşver gitsin. Vince'in iyileşmeye ihtiyacı yoktu. O, zaten gayet iyiydi.

9

Her yıl, nisan ayının ikinci cumartesi günü sabah saat dokuzda, Founder's Day geçit töreniyle birlikte, Lovett Founder's Day başlardı. O yılın, Diamondback Kraliçesi, peçete ve tuvalet kâğıdından yapılmış dev bir çingıraklı yılanın üzerine binerdi. Çatal dili, sabah havasına hafifçe vururken, büyük kafası ve taş yerleştirilmiş gözleri, kalabalığa bakardı. Kraliçe, yılanın sarmalanmış vücudunun üzerinde oturup, sanki Pasadena'daki Colorado Bulvarı'nda geçiş yapan, Rose Kraliçesi'ymiş gibi, herkese büyük bir şevkle el sallardı.

Bu yıl, geçit törenine, Main'e doğru giden, Parrish Amerikan Klasikleri araba tamircileri tarafından dekore edilmiş, 1960 model bir Chevrolet F-10 öncülük ediyordu. Geçidi, arkadan ikinci bir yenilenmiş araba takip ediyordu. Yirmi üç yaşındaki Nathan Parrish, tamamen yenilenmiş 1973 model Camaro'yu sürüyordu; büyük V-8, 383 motoru sabah havasını öyle bir yumrukluyor ve Di-

amondback'i öyle bir titreştiriyordu ki, Twelfth Street'in oralarda, yılanın dili düştü.

Dans grubu, payetleri ve püskülleriyle dans ederken, geçidin hemen arkasında düzenli adımlarla yürüyen ve gazı yutan, Lovett Lisesi bandosu, "Yellow Rose of Texas"ı çalıyordu.

Geçit töreninden sonra, Main Street araç trafiğine kapatıldı. Bijuteriden, saç kurdelesine, kırmızıbiber marmelatından, çaydanlık örgüsüne kadar her şeyi bulunduran satıcıların stantları, sokağın iki tarafına da yerleşti. Bira alanı ve yiyecek stantları, Main'in bir blok ilerisindeki Wilson'da kurulmuştu ve Odessa'ya kadar, tıklım tıklım insan doluydu.

Lovett Tarih Kurumu üyeleri, dönem kostümleri giymişlerdi. Öğlene kadar, hava on yedi dereceye çıkmıştı; beşe kadarsa, sıcaklık yirmi iki dereceyi bulmuştu ve kurum üyeleri biraz terlemiş görünüyorlardı. Albertson park alanında, ressamlar ve sokak dançıları gün boyunca performans sergilediler. O gece, park alanının bir tarafında bilardo turnuvası gerçekleşirken, diğer tarafında da, yerel favorilerden olan, Tom and the Armadillos grubu çalacaktı.

Akşam saat yedide, Sadie, Saab'ını Deeann's Duds'm karşısındaki boş bir yere park etti ve sokağın devamındaki satıcılara gitti. Başka ne yapacaktı? Eve gidip, duvarlara mı bakacaktı?

Gözleri kızarana kadar, Youtube'da mı dolaşacaktı? Tanrım, kaç tane konuşan köpek videosu ya da ergen şakası videosu izleyebilirdi?

Rehabilitasyon merkezinin dışında da bir hayata ihtiyacı vardı. Babası, ona J.H. Granted'da sorumluluk vermeyi hep reddediyordu, şu anda otlatma raporlarını ve hayvan takip verilerini analiz edemezdi fakat üniversitede yeterince ders almıştı ve eğer birisi ona vakit ayırıp gösterirse, grafikleri rahatlıkla okuyabilirdi.

Yatağını düzeltmek ve kendi bulaşıklarını yıkamaktan başka yapacağı bir şeyler daha olmalıydı. Yapılması kolay bir şeyler. Kendisini ağır sorumluluk altına sokmayan, onu meşgul edecek bir şeyler. Kırk bin beş yüz dekarlık çiftliğe, bin baştan fazla sığır ve bir hara cins ata bakma sorumluluğu. İki düzineden fazla çalışanı saymıyordu bile. Kız olduğu için, babası hiçbir zaman ona işi öğretmemişti. On sekiz yıl JH'te yaşarken öğrendiği belli başlı şeylerin ötesinde, pek bir şey bilmiyordu. Babası öldüğünde ne yapardı bilmiyordu. Son zamanlarda, bununla ilgili çok düşünüyordu ve sadece sorumluluk düşüncesi bile onu huzursuz ediyor, arabasına atlayıp, kasabadan toz olup gitmek gibi güçlü bir dürtü kaplıyordu içini.

Daha erken saatte babasını ziyaret ettikten sonra, eve gidip, kot pantolon, mavi bir bluz ve arkasında Buda olan, Lucky marka fermuarlı eşofman üstünü giymişti. Beyaz kovboy çizmelerini ve lisede giydiği beyaz, geniş kenarlı Stetson fötr şapkasını arayıp buldu. Çizmeler biraz dardı

ve sanki ayakları yarım numara büyümüş gibiydi fakat şapka daha bir gün önce giyilmiş gibi, başına uymuştu. Eski, sipariş üzerine yapılmış olan, önüne JH işlenmiş, arkasında da “SADIE JO” kabartması olan kemerini buldu. Biraz sertleşmişti ama neyseki hâlâ bedenine uyuyordu.

Arizona’da yaşayabilirdi ama o, bir Teksaslıydı ve Founder’s Day şakaya gelmezdi. “Giyinmek” için yapılan bir etkinlikti. Yiyecek satıcılarına doğru yürürken, öyle giyindiği için memnundu. Şapkaların boyutuna, kemer tokalarına, kabartılmış saçlara ve dar Wrangler’lara bakılırsa, herkes bu özel günün hakkını vermişti.

Yiyecek standından, bir tane hardallı hot dog’la, bir şişe Lone Star aldı.

“Baban nasıl?” diye sordu Tony Franko, Sadie’ye birasını verirken.

Tony’yi bir yerlerden tanıyordu. Nereden olduğuna tam emin değildi. Çevresindeki, kendinin onları, onların da kendini tanıyarak büyüdüğü, hemen hemen herkes gibi. “Daha iyi. Teşekkürler Tony.” Babasını Laredo’dan taşıyalı bir hafta olmuştu.

Main’den aşağı doğru yürürken, babasını soran, iyi niyetli insanlar tarafından birkaç kez durduruldu. İncik boncuk tezgâhında, Parton ikizlerine, iki tane mercan boncuk bilezik almasına neden olacak kadar durdu.

“Baban nasıl?” dedi kadın, Sadie’nin parasını alırken.

“Daha iyi. Sorduğunuzu söyledim.” Bilezikleri cebine sokup, çanak çömlek ve balmumu stantlarının yanından geçti. Taştan oyulmuş, küçük armadillolara ve mısır koçanlarına bakarken, ayakkabılarının tozunu sildi ve sırtında bir el hissetti.

“Dooley ve ben babanın durumuna çok üzüldük Sadie Jo. Nasıl oldu?”

Omzunun üzerinden, çocukluğundan hatırladığı kadına baktı. Dooley? Dooley? Veteriner Dooley Hanes. “Daha iyi Bayan Hanes. Dooley nasıl?”

“Oh tatlım, Dooley beş yıl önce öldü. Testis kanseri oldu. Doktorlar teşhis edene kadar, ilerlemişti.” Kafasını salladı, büyük, gri kafası titredi. “Çok amansız acılar çekti. Tanrı yanında olsun.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Sadie, içkisinden bir yudum alıp, Bayan Hanes’in, Dooley’nin ölümünden beri, başından geçen tüm talihsizlikleri sırayla anlatmasını dinledi.

Birden, evde oturup, köpek videoları izlemek çok da fena bir fikir değilmiş gibi geldi. Köpek videoları ya da kafasına inecek bir çekiç bile, cennet gibi geldi kulağına.

“Sadie Jo Hollowell? Kasabada olduğunu duydum.” Sadie döndü ve koyu kahverengi gözlerle, koca bir gülümsemenin kapladığı yüze baktı.

“Winnie Bellamy?” Birinci sınıfta, Winnie’nin arkasında oturuyordu ve onunla birlikte mezun olmuştu. En

iyi arkadaşı değildi ama aynı grupta takılıyorlardı. Winnie'nin her zaman uzun koyu saçları olmuştu ve anlaşılan o ki, içindeki Teksaslıya boyun eğmiş ve saçlarını sarıya boyatıp, önüne bombe yaptırmıştı.

“Artık, Winnie Stokes’um.” Sadie’yi göğsüne doğru çekti. “Lloyd Stokes’la evlendim. Okulda, bizden birkaç sınıf üstteydi. Erkek kardeşi, Cain bizim yaşıımızdaydı.” Elleri indirdi. “Evli misin?”

“Hayır.”

“Cain bekâr ve iyi bir av.”

“Eğer o kadar iyi bir avsa, neden ağabeyi yerine onunla evlenmedin?”

“Şu anda iyi bir av.” Winnie soruyu geçiştirdi.

“O ve Lloyd bilardo turnuvasındalar. Ben de oraya gidiyorum. Sen de gelip, bir merhaba demelisin.”

Teklifi, Bayan Hanes’ten, köpek videolarından ya da kafaya inen bir çekiçten daha iyi geliyordu kulağa. “Affedersiniz Bayan Hanes,” dedi, o ve Winnie, birkaç blok uzaktaki Albertson park alanına doğru giderken.

Dev güneş, kasabanın batısında alçalırken, sonsuz Teksas gökyüzünü, turuncu ve mor renklerle boyuyordu. Marketin park yerinin bir ucunda, beşerli iki sıra bilardo masası, Noel ışıklarının altına yerleştirilmişti. Her bir masanın, etrafındaki boşluğu aralarında firma logolu şapkaların da olduğu, kovboy şapkaları dolduruyordu. Sade-

ce bir adam, geceye kostümsüz katılmaya cesaret etmişti.

Beyaz Noel ışıklarının altında, omzunun birini, direk-
lere yaslamıştı. Sıradan, bej rengi pantolon, üzerinde hiç-
bir bayrak baskısı ya da işlemesi olmayan, düz bir siyah
tişört giymişti ve başında bir şey yoktu. Görünen oydu
ki, adam, günün ciddiyetini bilmiyordu ve tövbekârla-
rın arasındaki bir günahkâr gibi kendini belli ediyordu.
Bir elinde bیلardo istekasını tutuyordu ve kafası, çevre-
sinde toplanmış üç kadını dikkatle dinlerken, bir tarafa
çevrilmişti. İkisi hasır kovboy şapkaları takmıştı; diğeri
ise, uzun kızıl saçlarını, Küçük Denizkızı gibi büyük bir
bombeyle kabartmıştı.

Bir elinde, bir isteka tutuyordu ve masaya eğilirken,
saçı, dar kotunun içindeki poposunun üzerinde uçuşuyor-
du.

“Sadie Jo Hollowell!” diye bağırdı birileri.

Vince’in bakışları, karşısındaki kadından, Sadie’ye
döndü ve ona kilitlendi. Sadie, kocaman bir kucaklamay-
la ayakları yerden kesilmeden hemen önce arkasına döne-
ne kadar, Vince birkaç saniye daha onu izledi.

“Cord?” Cordell Parton, Sadie’den üç yaş küçüktü ve
ara sıra, teyzeleriyle beraber, JH’teki ufak tefek işleri ya-
pardı.

“Seni görmek çok güzel, kızım.” Onu daha da yukarı
kaldırınca Sadie’nin şapkası yere düştü.

On beş yıl önce gördüğünden beri iyice irilemiş-

ti C'ord. Şişman değildi. Sadece sıkışmıştı ve Sadie'yi sımsıkı sardı. "Vay canına, C'ord. Nefes alamıyorum." Daha şimdi "Vay canına" mı demişti? Eğer dikkat etmeseydi, "Tüm gece ağladım, mendil getir," diyebilirdi. Belki de şapkasından dolayıydı. Tıpkı bir Teksaslı gibi konuşuyordu.

"Özür dilerim." C'ord, tekrar yere bıraktı Sadie'yi ve Stetson şapkasını almak için yere eğildi. "Baban nasıl?"

"İyileşiyor."

"Teyzelerim, Laredo'da babanla çok fazla vakit geçirdiğini söylediler."

"Geçen hafta Amarillo'ya taşındı." Vince, yandaki masanın üzerine eğilip, bir atış yaparken, Sadie'nin gözleri, C'ord'un omuzlarının üzerinden, Vince'in kalçasına indi. *Vay canına, çok seksiydi.* Kalçasını izleyen, diğer üç kadına da bakılacak olursa, bunu düşünen bir tek kendisi değildi. Bu sıradan kargo pantolonların bile güzel görünmesini sağlıyordu.

"Gel de, Lloyd ve Cain'e merhaba de," dedi Winnie. Sadie'nin koluna girerek.

"Seni görmek harikaydı C'ord. Bir ara çiftliğe gel de, birlikte bira içelim. Sohbet ederiz."

"Bana uyar." C'ord şapkasını tekrar başına itti. Sadie uzaklaşırken, arkasından seslendi, "Hâlâ pazar vaazı kadar güzelsin. Senden hep hoşlandım, biliyorsun."

Evet. Biliyordun. Gülümsedi ve yan gözle Vince'e baktı. Bir atış için daha hazırlanıp, arkasındaki kadınlardan birinin kendisine söylediği bir şeylere güldü. Hangisinin kız arkadaşı olduğunu merak etti Sadie, çünkü sonuçta bir aydan fazla zamandır kasabadaydı. Lovett'ta bu, biriyle tanışmak, evlenmek ve aile kurmak için yeterince uzun bir zamandı.

"Hey. Bu Sadie Jo Hollowell," dedi Cain Stokes, Sadie ile Winnie masaya doğru ilerlerken. Eğildi ve beyaz topu hizaladı, Sadie ona bakmak için bir şans buldu. Onun iyi bir av olup olmadığını bilmiyordu ama kesinlikle liseden beri çok gelişmişti. Daha uzun ve daha incedi. Bir yerlerden, mavi gözlerini haylazlıkla dolduran, büyüleyici bir bakış edinmişti. Bacak arasını saran dar bir Wrangler'la, Founder's Day için nasıl giyinmesi gerektiğini de biliyordu. Gerçi Sadie, bunu bilip bilmemesini çok da umursamıyordu.

"Hey, Cain," dedi Sadie ve sonra da Cain'in ağabeyine döndü. "Nasıl gidiyor Lloyd?"

"Sorun yok." Lloyd kardeşi kadar yakışıklı değildi ama koca olmak için daha uygundu. Sadie, bunu eşine bakışlarından anlayabiliyordu.

"Kasabaya döndüğünü duydum." Hızlıca sarıldı Sadie'ye. "Baban nasıl?"

"İyi, iyileşiyor."

Bilardo masasını işaret etti. "Kim kazanıyor?"

“Cain.” Lloyd birasını dudaklarına götürdü. “Tam bir üçkâğıtçı.”

Birçok açıdan. Cain masanın diğer tarafına gelip, ağabeyinkinden biraz daha uzun süren bir şekilde sarıldı Sadie’ye. “Güzel görünüyorsun Sadie Jo.”

“Teşekkürler.”

Winnie, masanın diğer tarafına geçen Lloyd’u takip edip bir sonraki olası atışını izledi. Tam olarak nereye ve ne hızla vurması gerektiğini söyledi Lloyd’a. “Sen gelene kadar, iyi oynuyordum,” diye şikâyet etti Lloyd.

“Bugünlerde nerelerde takılıyorsun?” diye sordu Cain.

“Phoenix’te.”

Kolunu, Sadie’nin omuzlarına sardı. “Lloyd’un kışına tekme bastıktan sonra benimle oynamak ister misin?”

“Kazanmama izin verecek misin?”

“Hayır, ama kışıma tekme basarsan, herkese senin kazanmana izin verdiğimi söyleyeceğim.”

Sadie gülüp başını salladı. Teksas’taydı. Buralarda flört etmek, iletişim kurmanın bir başka yoluydu. Vince, masadan kalkarken, ona baktı. Başka bir zaman, başka bir gün, Cain’in flörtüne biraz karşılık verebilirdi. Bu gece istemiyordu. Bunun yeşil gözlü SEAL’la bir ilgisi yoktu. Bugün havasında değildi ve Cain’in aklına bir şeyler getirmek istemiyordu. “Belki başka zaman,” dedi ve

kollarının altından çıktı. Masaları çevreleyen kalabalığın arasında, Vince'ten üç metre uzaktaydı.

Sesinin derin tınısını algılayacak ve üç kadının, ona cevap veren kahkahalarından kim olduklarını tanıyacak kadar yakındı.

Uyumlu hasır şapkaları takan ikisi, Young kız kardeşlerdi. İkiz değillerdi ama öyle denilebilmesi için yeterince benziyorlardı. Sadie, bilyardo oynayan kızıl saçlıyı da tanıdı. Deeann Gunderson. Üç kadın da, Sadie'nin yaşma yakınları ama Amarillo'da büyümüşlerdi. Zarafet okuluna onlarla birlikte gitmişti. Onlar yetenekleri sayesinde geçmişlerdi. Sadie ise, soyadı sayesinde geçmişti ve Young kızları bunu belirtmekten hiç geri durmamışlardı.

"Albertson's'ın içindeki kadınlar tuvaletine gidiyorum. Şu Porta Potties kabin tuvaletlerinden nefret ediyorum," dedi Winnie ve park alanının karşısındaki bir sıra, mavi taşınabilir ek binaları işaret etti. "Şimdilik burada mısın?"

"Sanırım."

Sadie, Winnie'nin masaların arasından ve kıyafet zorunluluğuna tam uyan, sıska bir gencin yanından geçişini izledi. Genç, büyük siyah bir Stetson ve arkasında dev yıldızı olan, Teksas bayraklı bir tişört giymişti.

Lloyd'un önünden bir adım geri çekildi ve birine çarptı. "Affedersiniz," dedi ve omuzlarının üzerinden bakıp, Jane Young'ın ela gözlerini gördü.

“Sadie Jo Hollowell,” dedi Jane, sesli harfleri uzatarak. “Çok uzun zaman oldu.”

Uzun zaman olmuştu ve Sadie, kimsenin onların karşısında, iğrenç gençlik anılarını saklayabileceğine inanmıyordu. Tanrı biliyordu ya, kendisi de her zaman çok da sevimli olmamıştı. “Merhaba Jane ve Pammy.” Kız kardeşlere sarıldı ve sonra onlarla birlikte duran üçüncü kadına döndü. “Nasılsın Deeann?”

“Şikâyet edecek bir şeyim yok.” Deeann güldü, gülüşü içten geliyordu. “Ama ben yine de bulurum bir şeyler. Baban nasıl?”

“İyi, iyileşiyor. Sorduğun için teşekkürler.” İstekasının ucuna, küçük mavi tebeşir küpünü süren, Vince’e çevirdi dikkatini. “Bakıyorum, arkadaş ediniyorsun.” Vince’i benzinlikte görelî neredeyse iki hafta olmuştu. Kendisine berbat görüldüğünü ve ona borçlu olduğunu söylemesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Vince’e, orgazmının sadece kırk sent ettiğini söylediğinden beri iki hafta.

“Sadie.”

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?”

Jane’e bir bakış atıp, bakışlarını Vince’e çevirdi.

“Evet. Kamyonuyla başı dertteydi ve ben de onu kasabaya kadar getirdim.” Vince’i tanıdığı diğer yönlerden bahsetmek istemediği için, konuyu değiştirdi. “Jane, Pammy, Deeann ve ben Ms. Naomi Zarafet Okulu’na bir-

likte gittik.” dedi Vince’ e. “Teksas selamı vermekte ben-
den daha iyilerdi.”

Vince dört kadına baktı. “O nasıl bir şey?”

Jane ve Pammy güldü. “Komik.”

“Teksas selamı, sahneye ilk çıktığında, diz bükerek
yapılan reverans,” diye açıkladı Deeann, istekasını, Pam-
my’ye verirken. Birkaç metre uzakta boş bir yere gitti,
sonra kollarını yanlara uzattı ve sonra yavaşça neredeyse
alın yere değene kadar, bir kuğu gibi eğildi.

Sadie, bakışlarını, Deeann’ in uçuşan kızıl saçlarından,
Deeann’ i tek kaşını kaldırarak izleyen Vince’ e çevirdi.
Vince, tebeşiri masanın köşesine koyup, diğer tarafa gitti.
İri vücudunu masanın üzerine eğip, vuruş için hiza aldı.
Noel ışıkları, koyu saçlarını ve siyah tişörtünü aydınlatır-
ken, uzun isteka, parmak eklemlerinin arasından kaydı.
Vince’ in Deeann’ den etkilenip, etkilenmediğini anlaya-
mamıştı.

Deeann tekrar onlara katılıp, istekasını aldı. “Hâlâ se-
lam verebiliyorum.”

“Vay, ben on yedi yaşımdayken bile bu kadar esnek
değildim. Çok etkileyici.”

“Cotton Cotillion Balosu’nda, elbisenin kuyruğuna ta-
kıldığını ve gülden yapılan tacının düştüğünü hatırlıyor
musun?” diye hatırlattı Sadie’ye Pammy, sanki unuta-
bilirmiş gibi. Bundan sonra, hiçbir şekilde, saçlarını bir
tacın altına sıkıştırıp, iğnelemek ya da spreylemekle uğ-

raşmamıştı. Saçlarını dümdüz bırakmıştı ki bu da, taç felaketinden daha büyük bir skandala sebep olmuştu.

“Bu çok korkunçtu.” İki kız kardeş güldü, yıllar önce yaptıkları gibi ve Sadie, geçen on yıl içinde pek de değişmediklerini düşündü. Bu kadınların bilmediği, Sadie’nin umursamadığıydı. Artık, Sadie’ye kendini kötü hissettirecek güçleri yoktu.

“Ama ne olursa olsun hep çok tatlıydın,” dedi Deeann, gerçekten Sadie’yi iyi hissettirmeye çalışarak.

“Teşekkürler Deeann,” dedi ve bu iyiliğine karşılık vermeyi düşündü. “Arabamı senin mağazanın karşısına park ettim. Gerçekten iyi şeylerin var gibi görünüyor. Kasabadan ayrılmadan önce uğramalıyım.”

“Umarım gelirsin. Kendi takılarımı yapıyorum. Lovett’ta kalmak ister ve çiftlikte yaşamak istemezsen, haber ver. Emlak satışı da yapıyorum.”

Bu Sadie’de merak uyandırdı, “Ben de Phoenix’te emlakçılık yapıyorum. Buralarda piyasa nasıl?” diye sordu.

“Zengin olmuyorum ama yavaş yavaş geliyor. Birçok açıktan satışa aracılık ediyorum.”

Açıktan satışlar, acentelerin en çok övündükleri satışlar değildi. “Ben de.” Sadie, Deeann’ın bu yönünü sevdi.

“Tanrım! İşinizden konuşup, bizi sıkacak mısınız?” diye sordu Pammy.

Sadie saatine göz atıp gitmesi gereken bir yer varmış

gibi davrandı. Kız kardeşlerin ne söylediklerinin umurunda olmaması, onlarla takılmak istediği anlamına gelmiyordu. “Kesinlikle sizleri görmek çok güzeldi.” Tanrım, daha şimdi ağzını yayarak mı konuşmuştu? Bu konuşmadan kurtulması yıllarını almıştı. Bir diğer atışı hizalayan, Vince’e baktı. “İyi geceler Vince.”

Vince, altı numaralı topu, kenardaki deliğe gönderip, doğruldu. “Görüşürüz Sadie,” dedi, Sadie’den daha fazla oyunuyla ilgilenererek.

Lloyd ve Cain’e de veda edip, bira satıcısına doğru gitti. Yukarıda, başının üzerindeki gökyüzüne, koyu mavi ve turuncu renkler, yol yol dağılmıştı. JH çalışanlarıyla ve eski çalışanlarla karşılaştı; satıcıya gidene kadar, hava tamamen karardı ve Tom and the Armadillos, park alanının bir ucunda sahne aldı.

Yorgundu yine de eve gitmek istemiyordu. Her zaman yalnız kalmaktan çekinmezdi. İnsanlarla dolu bir çiftlikte büyümüşü ve hep yalnız olmuştu. Fakat son zamanlarda, ya hastane odasında yalnız oluyordu ya da huysuz babasını dinliyordu.

O, Sadie Jo Hollowell’dı. Çoğu insan onun adını biliyordu. Clive’in kızı olduğunu biliyorlardı fakat onu tanımıyorlardı. Hayatı boyunca, insanlar, babasına karşı neler hissettiklerine bağlı olarak, Sadie’yi ya sevmişler ya da ondan nefret etmişlerdi.

Lone Star şişesinden bir yudum aldı ve dönerken, neredeyse dev bir göğse çarpacaktı. Bu belirgin kasları ve geniş pazıları hemen tanıdı. Vince, düşmemesi için, Sadie'yi kollarından tuttu.

“Kaç tane içtin?” diye sordu.

“Yeterince değil.” Vince'in köşeli çenesi ve dudaklarından, kendisine doğrudan bakan gözlerine çevirdi bakışlarını. “Bu ikinci.” Sadie etrafa baktı. “Arkadaşların nerede?”

“Ne arkadaşı?”

“Young kardeşler ve Deeann.”

“Bilmem.” Ellerini kolundan indirip, Sadie'nin elinden birasını aldı.

Büyük bir yudum alıp, geri verdi. “Seninkiler nerede?”

“Arkadaşlarım mı?” Sadie, biraz daha küçük bir yudum alıp, geri verdi. “Bir süre önce tuvalete gittiğinden beri Winnie'yi görmedim.”

“O değil. Kasıklarını sıkıştıran dar bir Wrangler giymiş kovboy.”

Ne? “Oh, Cain. Bilmiyorum. Kasıkları için mi endişelendin?”

“Daha çok rahatsız oldum.”

Sadie pis pis güldü. “Neden bilardo oynamıyorsun?” Satıcının çadırının altından birkaç metre uzaklaştılar.

“On beş yaşında, cılız, Teksas bayraklı tişört giyen biri tarafından turnuvadan elendim.”

Sadie, başını geriye yatırıp, Vince’e baktı. Işık yüzünün yarısını aydınlatıp, diğer yarısına gölge ediyordu. “Koca beceriksiz bir SEAL’sın sen. Dersini vermen gerekmez miydi?”

Vince pis pis güldü, alçakgönüllü, erkeksi ve tamamen kendinden emin bir şekilde. “Sivilceli bir çocuğa yeniliyorsam, sanırım bugün ders verme günüm değil.”

“Şu koca şapkalı, sünepe çocuğu mu kastediyorsun?”

“Galiba evet.”

“Gerçekten mi? Ona mı yenildin?”

“Sivilcelerin seni aldatmasına izin verme. Tam bir ustaydı.”

“Bu utanç verici.” Sadie bir yudum aldı ve şişeyi Vince’e verdi. “İstekadan daha uzun değildi.”

“Genelde ellerimi kullanmakta daha iyiyimdir.” Gözleri, Sadie’nin gözlerine kaydı ve şişeyi dudaklarına götürdü. “Ama sen bunu zaten biliyorsun.”

Evet, biliyordu. “Hey, Sadie Jo. Baban nasıl?” diye seslendi birileri.

“İyi. Teşekkürler,” diye seslendi Sadie. Ellerini, ceketinin cebine koyup, satıcıdan ve *Free Bird*’ün uyarlamasını söyleyen Tom and the Armadillos’tan uzaklaştı. Vince’le ilk karşılaştığında, onun kasabada çok uzun süre

kalmayacağı fikrine kapılmıştı. “Hâlâ teyzen için mi çalışıyorsun?”

“Hayır. Kendi işimi yapıyorum.”

Şişeyi verdi ve Sadie bir yudum aldı.

“Luraleen, benzinliği bana sattı,” dedi Vince.

Sadie’nin ağzındaki bira genzine kaçtı. Öksürüp, konuşmaya çalışıp, tükürükler saçarken, Vince, elinin kenarıyla sırtına vuruyordu. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim. Evrakları dün imzaladım.”

Vince, neredeyse bitmek üzere olan şişeyi aldı, içti ve arkasındaki çöpe attı.

Sadie, kolunun tersiyle burnunu ve ağzını sildi. “Tebrikler,” dedi.

“Nasılsın?”

Sadie gözlerini kırptı. “Daha iyiyim. Sadece bira genzime kaçtı.”

Vince, Sadie’nin çenesinin altına elini koydu ve yüzünü ışığa doğru kaldırdı. “Babanı duydum. Nasıl üstesinden geliyorsun?”

Neredeyse hiç tanımadığı o adamın gözlerine baktı ve onun kendi hatırını soran ilk kişi olduğunu fark etti. Gerçekten kendi hatırını soran. “İyiyim.” Sadie’nin bakışları, göğsüne kaydı ve midesi bir tuhaf oldu. Belki birayı hızlı içtiği içindi.

Vince, Sadie'nin yüzünü biraz daha yana çevirdi. "Yorgun görünüyorsun."

"Seni son gördüğümde, berbat göründüğümü söylemiştin."

Vince, ağzının ucuyla gülümsedi. "Sana biraz kızmış olabilirim."

Sadie'nin bakışları Vince'e döndü. "Şimdi değil misin?"

"O kadar değil." Başparmağını Sadie'nin yanağına sürttü. "Şapkanı çıkar Sadie."

Saç randevusu birkaç gün sonraydı ve bu şapka da koyu saç diplerini çok güzel örtüyordu.

"Köklerim çok kötü."

"Benim de. Luraleen'le tanıştın."

Sadie güldü. "Saçımdan bahsediyorum."

"Biliyorum. Çıkar onu."

"Neden?"

"Gözlerini görmek istiyorum." Vince, şapkayı başından alıp Sadie'ye verdi. "Tüm gece beni rahatsız etti bu. Çenenle konuşmak istemiyorum."

Çoğunlukla, sanki ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmıştı ve hâlâ neden kendisiyle konuştuğunu merak ediyordu Sadie. "Deeann'in ve Young kardeşlerin çok da rahatsız edici olmadıklarına eminim."

“O kadınlar bir erkek arkadaş arıyor.”

“Sen bununla ilgilenmiyor musun?”

Vince, sahnenin yanındaki kalabalığa baktı. “Ben pek de ilişki adamı değilim.”

Şaşırtıcı. Çoğu adam, bir kızı birkaç kez yatağa atmadan önce bunu kabul etmezdi. “Sen ne tür bir adamsın?” Ve eğer önceden kabul ederlerse, hayatlarında çok fazla sorun olduğu veya korkunç bir şıllığın geçmişte onları incittiği ve bu nedenle bağlanamadıkları gibi lanet bir cevap verirlerdi.

Vince, iri omuzlarını silkti. “Sıkılan türde bir adamım. Seksten başka her şey için birlikteymiş gibi davranmayan türde biri.”

“Bu çok dürüstçe sanırım.” Sadie ürkmüş bir şekilde güldü. “Bağlılıkla ilgili sorunların mı var?”

“Hayır.”

“Kaç ilişkin oldu?”

“Bu konuda iyi olmadığımı anlayacak kadar çok.”

Sadie, neden diye sorması gerektiğini düşündü ama bu gerçekten onu ilgilendirmiyordu. Kendisinin geçmişteki ilişkilerinin de Vince’i ilgilendirmediği gibi. “Sadece seks istiyorsun. Akşam yemeği değil? Ya da film? Sohbet?”

“Sohbeti severim... seks sırasında.”

Sadie, yüzüne baktı, çenesinin güçlü kenarları ve yanaklarına. Koyu teni ve daha koyu saçları ve açık yeşil gözleri. Eğer ağırlıkla erkeksi olmasaydı, sevimli olduğu bile düşünülebilirdi. Vince, Sadie'nin kasabadayken vakitini geçirmek için tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi görünüyordu. Bomboş televizyondan ve videolardan daha iyiydi. Babasının iyice iyileşmesi ve kendisinin gidebilmesi için, geçirmesi gereken bir ya da iki ayı daha olduğunu düşündü. Hiçbir duygunun şekillenmesi için yeterli bir süre değil gibiydi. Saatine baktı. Onu biraz geçmişti ve eve yalnız gitme düşüncesi, göğüs kafesine oturmuş bir ağırlık gibiydi. "Sonraki birkaç saatte ne yapıyorsun?"

Vince, ona baktı. "Senin aklında ne var?"

Sadie bir yetişkindi. Gerçekten çok uzun zamandır iyi bir seks yapmamıştı.

Vince'in bu işi becereceğini, deneyimleyip görmüştü. Bu kesindi. "Muhtemelen daha sonra pişman olacağımız kötü kararlar. İlgilenir misin?"

"Değişir."

Ağırlık midesine indi. "Neye göre?" Onu ret mi edecekti?

"İki şeye." Vince bir parmağını kaldırdı. "Hiç bağ olmamasına dayanabilirsen." İkinci parmağı da ilkinе katıldı. "Kuzeninin düğününde yaptığın gibi, beni sertleşmiş bir şekilde tek başıma bırakıp gitmeyeceksen."

Sadie rahatlayarak gülümsedi. Kuralları koyarken,

ödeşmek için, kendisi de birkaç tane ekledi. Vince'in ödeşmeye nasıl önem verdiğini biliyordu. "Bağlılığa tahammül edemem. Sen de öyle olduğuna emin ol." Sadie, son ilişkisini düşündü. Bir adamın çantada keklik gibi görünmesi, her zaman işi bitirebileceği anlamına gelmiyordu. "Eğer soyunursam, buna değmesini sağlamalısın."

"Tatlım, sanırım şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki sen *giyinikken* bile buna değmesini sağlayabilirim. Sadece, *benim* için değmesini sağlayabilecek misin, ona emin ol."

Vince, kapının bir tarafı açıldığında, tam da elini büyük meşeden yapılan kapıları tıklatmak için kaldırmıştı. Arkadan gelen ışık, Sadie'nin altın rengi saçını aydınlatıyordu, bu sayede sonunda Sadie'nin yüzünü görebilmişti. Ya o aptal şapka ya da akşamın gölgeleri, tüm gece Sadie'nin gözlerini Vince'ten saklamıştı. Vücudunun diğer kısımlarının yanı sıra gözlerini de seviyordu.

“Kaybolmuş olabileceğini düşündüm.” Sanki koşuyormuş gibi soluklanıyordu Sadie. Ceketini ve çizmelerini çıkarmış, Vince'in sevdiği gözlerinin rengine uyan mavi bir bluz giymişti.

“Ben kaybolmam.” Vince, benzinlikte, bir paket kondom alıp, kapıları arkasından kilitlemesine yetecek kadar vakit geçirmişti. Geniş girişe doğru girip, etrafa baktı. Sığır derileri, geyik boynuzları ve eski paralardan hızlı bir izlenim edindi.

“Başka kimse var mı burada?” Babasının hastanede olduğunu biliyordu ama bu evin boş olduğu anlamına gelmiyordu.

“Sadece ben varım.”

“Bir kız için büyük bir ev.”

“Evet.” Sadie, Vince’i kapalı kapıya doğru itince o da buna izin verdi. “Sana bir borcum olduğuna inanıyorum.” Ellerini Vince’in göğsüne doğru kaydırdı. Vince’in testis bezleri, testislerinin etrafında saten bir çanta gibi gerilmişti. “Kuzenimin düğününde, gelin odasındaiken, kaçtım ve sana teşekkür etmedim.” Sadie vücudunu, Vince’e doğru bastırdı ve boynunun kenarını öptü. “Aslında daha terbiyeli büyütüldüm.” Sadie, Vince’in tişörtünün ucunu kaldırdı. “Güzel kokuyorsun. Teşekkür ederim.”

Vince, kötü kokmadığı için mi yoksa orgazm için mi teşekkür ettiğini anlamadı. Elleri tişörtünü çekiştirirken, bunun bir önemi yoktu zaten. “Benim için zevkti.”

“Zarafet okulunda, insanları memnun etmek için eğitildim. Bu, neredeyse bir numaralı kuraldı.” Tişörtü yukarı doğru iterken, tırnaklarıyla, karnını ve göğsünü hafifçe tırmalıyordu. “Memnun musun Vince?”

Vince nefesini içine çekti. Hayatı boyunca, birçok kadın onu soymuştu. Soyunmak isteyen ve ona dokunan kadınları bulmakta sorunu yoktu ama Sadie’nin elleri, tahrik ediciydi.

Vince bunu sevmişti. “Evet. Eğer şu Teksas selamını yaparsan daha memnun olurum. ıplakken. Kasıklarımın üzerinde.”

Sadie, Vince’in boynunun sağında güldü ve yumuşak nefesinin sıcaklığı, Vince’in göğsüne yayıldı. “Deeann, Teksas selamını gösterirken de mi bunu düşünüyordun?” Sadie, Vince’in tişörtünü başından çekti ve yere attı.

“Onu değil. Seni düşünüyordum.”

Sadie bir adım geri attı ve nefes aldı. Bakışları, Vince’in göğsünde ve karnının alt kısmında duraksadı, Vince’in ii arzuyla dolmuştu. “Aman Tanrım. Kalemle çizilmiş gibisin.” Ilık avucunu, Vince’in ılık belinin üzerine koydu ve nefes alma sırası Vince’teydi. “Sanki birileri tüm güzellikleri bilgisayarla sana eklemiş ve seni bir doğum günü kartının üzerine yerleştirmiş gibi.”

Vince, ellerini Sadie’nin başının yanlarına koyup, kendi yüzüne doğru yaklaştırdı. “Henüz güzellikleri görmedin.”

“Güzelliklerini istiyorum Vince.”

Vince, dudaklarını Sadie’ninkinin üzerinde araladı ve onu öptü. “Ben de senin güzelliklerini istiyorum,” diye ekledi. Ve daha fazla öptü. Kan basıncını yükseltip, tenini ısıtan ve dudak dudağa verilen ateşli öpücükler. Vince’i sertleştirip, arzuyla sızlatan, ıslak ve derin öpücükler.

Daha fazlasını istemesine neden olan uzun ve derin öpücükler. Sadie’nin tadı çok güzeldi. Uzun, derin ve ısı-

lak seks gibi. Sadie parmaklarını Vince'in göğüs kaslarında, avuçlarını da çıplak karnında gezdirdi. Daha sonra kemerinden tutup, başparmaklarını karnının alt kısımlarına sürttü. Oraya dokunuyordu. Oraya sürüyordu. Hafif dokunuşlar, Vince'i deli ediyordu ve taş gibi sertleştiriyordu.

Sadie geri çekilip Vince'e baktı; Sadie'nin gözleri, aynı anda hem parlak maviydi hem de uyuşmuş gibiydi. "Çok yakışıklısın Vince. Seni yalayıp yutmak istiyorum." Boynunun çukurunu öptü. "Her seferinde ağız sulandıran bir ısırık alarak."

Ve Vince de bu iyiliğe karşılık vermek istedi. Her seferinde Sadie'nin ağız sulandıran noktalarından bir ısırık alarak. Eğer, Sadie'nin elleri pantolonunun derinliklerine dalmıyor olsaydı, bunu ona söyleyebilirdi ama nefes almakta güçlük çekiyordu. Sadie'nin bluzunun ucuna uzandı ama Sadie, bileklerini tuttu ve avuçlarını kapıya bastırdı. "Tahtayı tut Vince. Seninkini kastetmiyorum."

Vince'in gülüşü boğulmuş gibi çıktı. "Ne planlıyorsun?" Esirliğe fazla gelemiyordu.

"İzle. Göreceksin."

Vince öyle yaptı. Sadie'nin, pantolonunu çözmesini ve baldırlarından aşağı kaydırmasını izledi. Vince, gri dar bir boxer giymişti, Sadie, elini ona doğru bastırdı.

Yumuşak pamuğa ve ereksiyonunun sert ucuna. Sadie, ateşli ağzını Vince'in her yerinde gezdirdi. Onzun-

da, göğsünde. Sonra önünde diz çöktü ve karnını yaladı. Vince'in boğazından bir inleme geldi ve parmaklarını Sadie'nin saçlarında gezdirmeye isteğine engel olmaya çalıştı. Yüzünü daha derinlere itme isteğine.

Sadie, Vince'in iç çamaşırını aşağı çekerken, tahrik edici parmakları Vince'in tenine sürtünce, penisi yay gibi dışarı fırladı. Erekte olmuş penisinin sıcak ucu, Sadie'nin yanağına sürttü. "Çok hoş Vince."

"Hayal kırıklığına uğramadın mı?" diye sordu cevabı bilmesine rağmen. Bir porno yıldızı değildi ama işi bitirmek için yeterince deneyim yaşamıştı.

"Henüz değil." Sadie ellerinin arasına aldı ve Vince'e baktı. "İşimi bitirdiğimde, bana borçlu olacaksın."

"Kırk sent mi?" Sadie, yumuşak elleriyle okşadı ve Vince eğer kendini bıraksaydı o anda boşalabilirdi. Ama kendini bundan daha fazla kontrol edebilirdi.

"En azından bir seks." Penisinin ucunu öptü, sonra da bir Popsicle dondurmasıymış gibi yaladı. Vince, tam da kaygan dilinin iškencesine dayanamayacağını düşünürken, Sadie, sıcak ve ıslak ağzını açıp, onu içeri aldı. Şiddetle emdi ve elini penisinin dibine doğru kaydırdı.

Vince, dizlerini kilitledi ve başı arkadaki kapıya doğru düştü. *Tanrım, durmasına izin verme*, diye düşündü Vince, parmaklarını, Sadie'nin saçlarına götürmemek için kapıya sürterken. *Konuşmak için bile durmasına izin ver-*

me. Seks sırasında yapılan argo konuşmalardan rahatsız olmazdı. Çoğu zaman bunu severdi ama oral seks gibi bir anı, hiçbir şey mahvetmemeliydi.

Yıllar süren eğitimle, nefes alışverişini sabitlemişti. Sadie, köküne kadar somurduğunda, Vince'in de nefes alışverişi hızlanıyordu. Sadie, elleriyle ve ıslak, kadifemsi ağzıyla gidip geliyordu ve Vince, hazzı uzatmaya çalışıyordu. Sürsün diye uğraşıyordu ama Sadie, kütle merkezinden, azgın bir orgazmı harekete geçirmişti. Vince'in damarlarından, vücuduna yayılan ve Sadie'nin ağzına ulaşan. Vince derin ve uzun uzun inledi ve Sadie kendisiyle sonuna kadar kaldığı için, bir şeyler demeyi başardı. Sonra, Sadie, Vince'i tekrar giydirip kollarına atladı.

“Bir seks eder mi?”

“Bir buçuk seks eder.” Vince, ellerini Sadie'nin sırtında dolaştırdı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Ellerini, omuzlarında ve göğsünde dolaştırırken, boynunun kenarını öptü. Vince'in tam duymadığı bir şeyler söyledi.

“Anlamadım?”

Sadie geri çekilip, gülümsedi. “Bira ister misin?”

Tanrım. Oral seks ve bira. Çoğu erkek bunu hayallerin gerçek olması olarak düşünürdü ama Vince çoğu erkek değildi. Onun daha çok hoşuna giden bir şey vardı. Tişörtünü Sadie'nin başından geçirdi ve dudaklarını onun

dudaklarına götürdü. Oral seksi sevmiştii. Meniyle dolan yüzünü sevmiştii ama bu sadece ön sevişmeydi. Asıl işe doğru giden keyifli bir bölümdü.

Vince, cinsel ilişkiyi severdi. Her pozisyonu. Cinsel ilişki de karşılıklı özveriyi. Bir kadının içine sertçe girmeyi ve onun pürüzsüz güzelliğini. Bir kadının bacaklarının arasına girmekten keyif alan bir adamdı. “Hayır. Biradan daha güzel bir şey var aklımda.” Elini, Sadie’nin sutyeninin kopçasına kaydırđı.

Sadie geri çekilip, Vince’in hâlâ arzuyla uyuşuk ama tamamen tetikte olan yeşil gözlerine baktı. “Yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacın yok mu?” Tanıdığı tüm erkeklerin yeniden toparlanmaya ihtiyacı olurdu.

“Hayır, yeniden yapabilirim.” Sutyeninin askılarını kollarından kaydırđı ve yana attı. Sadie, eve hızla gelmiş ve iç çamaşırlarını değıştirmişti. Seksi bir şeyleri yoktu ama en azından uyumlu olsunlar istemişti. Beyaz sutyeni- ne uyması için, beyaz bir külot giyivermişti. Vince bunu fark etmiş gibi görünmüyordu, Sadie’nin çıplak memelerini, ılık göğsüne yerleştirdi. “Senin yeniden toparlanmak için vakte ihtiyacın var mı?”

Meme uçları gerildi ve Vince, iki avucuyla, Sadie’nin arkasını tuttu.

Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, Sadie’yi kaldırdı ve bacaklarını beline sardı. Sadie’nin bacaklarının arasında sıcak, sıvı haz birikmişti. Daha Vince’in sertleşmiş peni-

sini pantolonundan çıkarmadan önce birikmişti. “Yeniden yapabilirim.”

Vince, girişten, karanlık oturma odasına doğru, onunla birlikte gitti ve Sadie’yi yere bıraktı. Boynundan öptü ve onu soymayı bitirdi. Ağzıyla, Sadie’nin boynunun yumuşak bir yerini somururken, büyük, ılık elleri, tüm vücuduna dokunuyordu. O gün, gelinin odasında olduğu gibi, Sadie kendisinin hızlı gittiğini hissetti. Bu sefer, Vince’i büyük büyükannesinin kanepesine doğru itti. “Kondom,” diye elini kaldırdı Sadie.

“Bir tercihin var mı?” Vince, avucuna üç tane koydu. Kırmızı, yeşil ya da mavi.

“Gözlerinle uysun,” dedi ve yeşili seçti Sadie.

“Penisimin, gözlerimle uymasını mı istiyorsun?”

Sadie diğerlerini koltuğun üzerine attı ve Vince’in soyunmasını izledi. “Modayı takip ettiğimi söyleyebilirsin.” Vince, botlarını ve çoraplarını çıkardı; pantolonuyla iç çamaşırını, iri ve güçlü baldırlarından aşağı itti. Bronz vücudunda, bir gram yağı ya da bir santimetre gevşek derisi yoktu. Tamamen soyunduğunda, Sadie, Vince’i oturma kadar göğsünden itti.

Sadie’nin hayatının en romantik seksi değildi belki ama kendisi romantizmle de pek ilgilenmiyordu.

“Acelen ne?”

Vince’in dizlerine, bacaklarını açıp oturdu ve Vince’in

sertleşen penisinin ipek gibi olan başı, en çok ihtiyacı olan yerine sürttü. Sadie'nin vücudundaki her bir hücre titredi ve daha ileri gidip, ateşli ve çıplak penisinin tam üzerine oturmamak için kendini zor tuttu. "Yeniden yapabileceğini söylemiştin." Vince kesinlikle yeniden yapabilecek gibi görünüyordu.

"Öyleyim."

"O halde ben yapmak istiyorum." Sadie, kondomun paketini yırtıp açtı, uzun ve kalm penisine birlikte geçirdiler.

Vince, bir elini, Sadie'nin yüzüne koyup, içine girerken, gözlerine baktı. Birkaç hamlede oldu ve Vince'in sesi "Daracak," derken, kısık ve cızırtılı geliyordu.

"Mmm." Sadie'nin başı geriye düştü ve Vince'in omuzlarına tutundu. Sıcaklık, her yerine yayılıyordu, birbirlerine değdikleri o özel yerden başlayarak.

"Orada iyi hissediyorsun." Vince elini, Sadie'nin memelerinden, yanlarına ve dudaklarına kaydırdı. "Güzel de görünüyorsun."

"Evet Vince." Vince, Sadie'yi kaldırdı ve geriye doğru itti. "Bu güzel."

"Boşa mı soyunmuşsun?"

"Hayır." Tanrım, tüm gece konuşacak mıydı?

Hiçbir şey, konuşmaktan daha hızlı bir şekilde mahvedemezdi seksi. Özellikle de eğer bir adam, saçma bir

şey söyleyip de, konsantrasyonunu bozarsa. Ve bazen, gün içinde olanların aklına gelmemesi için çok uzun süre konsantre olması gerekirdi.

Sadie, kalçasını sallayıp, ateşli bir sürtünme yarattı. Vince'in boğazından derin bir inleme geldi ve içeri, dışarı kaydı. İriydi, güçlüydü ve derine giriyordu. Görünen o ki, o adamlardan biri olmayacaktı ve Sadie, kendisine yaptıklarına konsantre olmak zorunda kalmayacaktı. O an gelmişti. Sadie tükenmişti. Babasının değerli aygırlarından birine binermiş gibi, Vince'e binerken, ev yansa fark etmezdi. Hızla, uzun ve sert, tekrar tekrar, sonsuza kadar, ta ki aceleciliği, zihnini karıştıran, azgın ve ateşli bir orgazma dönene kadar. Sevişme, kontrolden çıkmış bir şekilde devam ediyordu, Sadie'yi yönetiyordu. Vince tekrar tekrar içine girerken. Sadie gevşemeye başladığında, Vince, Sadie'nin baldırlarına bastırıp, büyük, güçlü elleriyle onu orada tuttu.

"Hurra," diye inledi Vince boğazının derinliklerinden. Sadie, öne doğru eğilip, hafifçe Vince'in omzunu ısırdı. Bazı insanlar orgazm olunca sessizleşirlerdi.

Bazıları S... 'li kelimeyi söylerken, bazıları da Tanrı'ya şükrederdi. Daha önce hiç "hurra"yı duymamıştı.

Sadie gevrek bir kruvasanı dilimleyip, mutfak tezgâhının üzerindeki kesme tahtasına koydu. "Sandviçinde avokado ister misin?"

"İyi olur." Vince birkaç dilim marulun sularını silkeleyip, tezgâha, tahtanın yanına koydu.

Sadie, tişörtünü ve külodunu giymişti. Vince de kargo pantolonunu. Egzersizlerinden sonra karınları acıkmıştı. “Erkek yemekleri, dışarda yemekhanededir,” dedi Sadie, kruvasanın üzerine mayonez dökerken. “Carolynn, adamları asla kruvasanla beslemez.”

“Carolynn kim?” Bir tane kâğıt havlu koparıp, ellerini kuruttu.

“Carolynn çiftliğin aşçısı.” Kruvasanları hindi, marul ve avokadoyla doldurdu. “Tüm işçiler için günde iki öğün yemek pişirir. Büyük, dev bir kahvaltı ile büyük bir akşam yemeği. Kız kardeşi Clara Anne buradaki ve işçi barakasındaki ev işlerini yapar.” Sadie buzdolabına gidip, kapağını açtı. Serin hava, çıplak baldırlarına değdi ve eğilip, dereotlu salatalık turşusunu, bir kavanoz biber turşusunu ve dilimlenmiş peyniri aldı.

Döndüğünden beri, kız kardeşler, buzdolabını ve kileri, onun için sandviç malzemeleriyle dolu tutuyorlardı. “Sanırım kız kardeşler, yaklaşık otuz yıldır buradalar.” Kapağını kapatıp, döndü.

Vince, odanın ortasında dikiliyordu, başı bir yana yatmış şekilde gözleriyle Sadie’nin poposunu izliyordu.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Bir şey yaparken yakalanmış ama pişman değilmiş gibi pis pis güldü. “İşçi barakalarında kaç tane adam kalıyor?”

Sadie omuzlarını silkti ve yavaşça peyniri Vince’e attı.

Vince yakaladı ve onu tezgâha doğru takip etti. “Gerçekten bilmiyorum.” Sadie, kavanozları tezgâhın üzerine koydu ve başının üzerinden annesinin porselen tabaklarını aldı. “Ben büyürken muhtemelen on beş tane vardı. Şimdi sanırım, JH’te çalışanların çoğu kasabada yaşıyor.” Sandviçleri Swiss peyniri ve biber turşusu ile doldurdu. “Babamın adamlarından biri bizi görür de, patronun kızıyla oynadığın için kışına tekme basar diye mi korkuyorsun?”

Vince pis pis güldü, Sadie omuzlarının üzerinden ona baktı, iri, çıplak ve sertti. “Hayır. Sadece burada yalnız kalmak, bir kadın için ne kadar güvenli onu merak ettim.”

“Bir şeyler mi yapacaksın?”

“Zaten yaptığım şeyden başka mı?”

Sadie güldü. “Yaptığın şeyi sevdim. Sevmeyeceğim bir şey yapmandan korkmalı mıyım?”

“Seni sokmak istediğim birkaç pozisyon var ama garanti veririm onları da seveceksin.”

“Her ihtimale karşı şok tabancama ihtiyacım var mı?”

Vince, tek kaşını kaldırdı ve peyniri tezgâha bıraktı. “Geçen sefer şok tabancan varmış gibi davrandığında, sana inanmamıştım.”

Sadie güldü ama kileri işaret ederken, hiçbir şeyi kabullenir gibi görünmüyordu. “Biraz cips getir lütfen.” Kruvasanı ve bir turşuyu, mavi bir Wedgwood porsele-

ninin üzerine koydu. Vince döndüğünde, Sadie Lay's'leri bir tabağa yerleştirdi. "Su, bira ya da buzlu çay?"

"Su."

Sadie bir bardak çay ve filtrelenmiş su doldurdu ve birlikte tabaklarla, bardakları misafir yemek odasına taşıdılar. Sadie masaya annesinin en güzel keten servis altlıklarını ve mendillerini yerleştirdi. "Burada gerçekten Noel ve Şükran Günü haricinde yemek yemeyiz."

"Çok keyifli."

Sadie, maun rengi mobilyalara ve ipek kalm perdelerle baktı.

Misafir her zaman, yemek odasında iyi porselenlerle yemek yedi. Bu, annesinin kesin kuralıydı. Ağzın kapalı yemek yemek ve "aksilikleri" göstermek gibi.

Vince bir tane cips aldı. "Sen nerede yersin?"

Sadie, mendilini dizinin üzerine yerleştirdi. "Büyürken, her zaman yemekhanede ya da mutfaktaki küçük kahvaltı köşesinde yedim." Sandviçinden bir ısırık alıp, yuttu. "Tek çocuğum ve annem öldükten sonra, sadece babam ve ben olduk." İçeceğinden bir yudum aldı. "Bizim de yemekhanede yememiz, Carolynn'in bir oraya bir buraya gidip gelmemesi için daha mantıklıydı."

"Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?" Vince kruvasanından büyük bir ısırık aldı.

"Beş."

"Mmm." Bir ısırık daha alıp, çiğnedi. "Bu gerçekten

güzel Sadie,” dedi Vince, yuttuktan sonra. “Kruvasan yiyen bir adam değildir genelde.”

“Teşekkürler. Sandviç kolay oluyor. Yedi çeşit yemekler zor.”

Vince, suyuna uzandı ve ağzının önünde durdurdu. “Yedi çeşit yemek pişirebiliyor musun?”

“Uzun zaman oldu ama evet. Davranış, zarafet ve hayatım boyunca aldığım daha bir sürü dersin yanı sıra, birkaç yemek dersi de aldım.”

Sadie hafif, gevrek sandviçinden bir ısırık aldı. Hindi, avokado ve biber turşusu mükemmel bir lezzetler bütünüydü. “Annem mükemmel bir aşçıydı ve davranış konusunda da çok titizdi. Çok hatırlamasam da. Babam beni, annemin nasıl yetiştireceğini düşünüyorsa, öyle yetiştirmeye çalıştı. Tabii ki genellikle unuttu.”

Vince bir yudum alıp, bardağını masaya bıraktı. “Annene benziyor musun?”

“O Miss Texas’tı ve Miss America’yı kazanmaya da çok yaklaşmıştı.” Sadie ağzına tuzlu cipsten bir tane sokuşturup, çıtır çıtır çiğnedi. Lay’s’i bu yüzden seviyordu: tuzlu çıtırtı. Tabii ki Cheetos gelmiş geçmiş en iyi atıştırma malıktı. “Annem gerçekten güzeldi ve şarkı söyleyebilirdi.”

“Sen söyleyebilir misin?”

“Sadece insanları sinir etmek istediğimde.”

Vince gülümsedi. “O halde ona benziyor olmalısın.” İki ısırik daha aldı.

Bu bir iltifat mıydı? Gerçekten kızaracak mıydı? “Bilmiyorum. İnsanlar benzediğimi söylüyor ama ben babamın gözlerini almışım.” Sadie de bir ısırik alıp, çiğnedi.

“Sen de güzellik kraliçesi oldun mu?”

Sadie başını salladı ve çayına uzandı.

“Birkaç kuşağım ve kupam var ama hayır. Yürüyüp aynı anda da el sallamakta zorlandım.”

Sadie bir yudum aldı. “Kraliçelik zor iş.”

Vince güldü.

“Evet öyle,” diye gülümsedi Sadie. “Aynı anda, şarkı söylemeye, dans etmeye, ışıldamaya ve parıldamaya çalışman gerekiyor. Sen bir SEAL olmanın zor olduğunu düşünüyor musun? Teröristlerin çetin ceviz olduğunu mu düşünüyorsun? Yarışmada yapılan yürüyüşe kıyasla çocuk oyuncağı. Bazı yarışan anneler çok acımasız olurlar.” Sadie’nin davranış kitaplarının bir yerlerinde, kendisiyle ilgili çok fazla konuşmakla ilgili kural olmalıydı. Bunun yanı sıra, Vince hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. “Neden SEAL Donanması’na katıldın?”

“Bir şeyleri havaya uçurup, Sam Amca için silahları ateşlemek kulağıma eğlenceli gelmişti.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Vince ağzına birkaç tane cips sokuşturup, suyuna uzandı. Pek konuşan bir tip olmadığı besbelliydi. En azından kendisi hakkında. Bu sorun değildi. Sadie’nin iyi bir emlakçı olmasının bir nedeni de, insanlara kendisiyle her konuyu konuşabilmeleri için yeterli güveni verebilmesiydi. Bazen, öğrenmeyi pek de umursamayacağı konular olurdu. Vücut fonksiyonları ve tuhaf davranışlar gibi. “SEAL’ların çok fazla yüzmesi gerekmiyor mu?”

“Evet.” Vince suyundan bir yudum alıp, “Biz dalgalarda eğitim alırdık ama şu anki çatışmalarda, birlikler vakitlerinin çoğunu karada geçiriyor,” dedi.

“Ben mükemmel bir yüzücü değilim. Sahilden dalgaları izlemeyi tercih ederim.”

“Ben suyu severim. Çocukken, yazlarımın çoğunu bir yerlerde gölde geçirirdim.” Kruvasanından son lokmasını aldı. “Ama kumdan nefret ederim.”

“Göllerin ve okyanusların yanında çok fazla kum olur Vince.”

Vince ağzının kenarıyla gülümsedi. “Orta Doğu’da da. Kum ve toz fırtınaları.” Sandviçinin son lokmasını ağzına sokuşturdu.

“Arapça öğrenmek zorunda kaldın mı?”

Vince başını salladı ve yutkundu. “Oradan buradan birkaç kelime öğrendim.”

“Bu iletişim kurmanı zorlaştırmadı mı?”

“Konuşmak için orada değildim.”

Burada da konuşmak için bulunmuyordu, bu yüzden de kendisi hakkında çok fazla sır vermiyordu. Bu sorun değildi. İri kasları ve yakışıklı yüzünden, Sadie’ye bakan sarsıcı yeşil gözleriyle, Vince’i izlemek güzeldi. İyi görünen erkeklerle birlikte olmuştu. Hiçbiri Vince kadar iyi değildi. Ama bütün bu iyilik bir ön koşulla gelmişti. Bir kadına vücudundan başka bir şey vermeyi reddediyordu. Bu Sadie için sorun değildi çünkü bu onun almak için anlaştığı şeydi.

Ve bu gerçekten de Sadie’nin istediği şeydi.

“Burada yaşayabilecekken neden Phoenix’te yaşıyorsun?” diye sordu Vince.

Belli ki, Vince’le ilgili konuşma sona ermişti. “Çiftçiliğin kulağa romantik geldiğini biliyorum, vahşi batı filmlerindeki evcilleştirme işleri gibi ama çok çalışmak ve soyutlanmak gerekiyor. Çok çalışmak benim için sorun değil ancak en yakın komşuna yirmi mil uzakta büyümek kasvetli olabiliyor. Özellikle de eğer tek çocuksan. Tam olarak bisikletime atlayıp, bir arkadaşımın evine bile gidemedim.” Sadie bir ısırık alıp çiğnedi. Hiçbir zaman en yakın arkadaşı olmamıştı. Mahallede arkadaşlarıyla hiç koşturmamıştı. Hep yetişkinlerle ya da 4-H kulübü için yetiştirdiği danalar ya da koyunlarla takılıyordu. “Eğer sığır sürmekten ve inek pisliğine basmaktan hoşlanıyorsan, o zaman sanırım yalnızlık buna değer.” Yalnızlık mı

demişti? Kendisinin yalnız olduğunu düşünmese de çokken kimsesiz olduğunu sanıyordu.

Vince, mendilini boş tabağının üzerine koydu. “Hepsi bir gün senin olmayacak mı?”

O eski korku duygusu, midesine bir top gibi oturunca, artık aç olmadığını düşündü. “Neden böyle düşündün?”

“İnsanlar konuşuyorlar; bir markette çalışmak, barmanlık gibi bir şey.”

Vince tek omzunu silkti. “Sadece o kadar içki ve bahşiş yok.”

İnsanlar konuşmayı severdi, özellikle de Lovett’ta. “Evet, ama ben bir kızım.”

Vince sandalyesine tekrar oturup, kollarını çıplak göğsünün önünde kavuşturdu. Bakışları, Sadie’nin gözlerinden, çenesine, boynuna ve bluzunun önüne indi. Gülümseyip, tekrar gözlerine baktı. “Bu çok açık.”

“Babam bir erkek istedi.” Sadie çayından bir yudum aldı. “JH’i bana bırakmayı, benim kırk bin beş yüz dekarlık bir çiftliği istediğimden daha fazla istemiyor ama ben tek çocuğum. Başka kimse yok.”

“O halde istemediğin bir çiftliği miras olarak alacaksın.”

Sadie omuzları silkti. JH’le ilgili hisleri karışık. Aynı anda hem seviyor hem nefret ediyordu. Mavi gözleri gibi bir parçasıydı onun. “Babamın aklında ne olduğunu bilmiyorum. Bana söylemedi ve ben de sormadım.”

“Ve bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?”

“Babamı tanımıyorsun,” dedi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

Vince başını hafifçe sola çevirdi, Sadie bunu bazen yaptığını ve kendisinin dudaklarını izlediğini fark etmişti.

“Baban kaç yaşında?”

“Yetmiş sekiz.” Niyeydi bu sorular? Sadie’nin hayatıyla bu kadar ilgileniyor olamazdı. O tek gecelik bir ilişkiydi. Daha fazlası değil. Sadie tabağını öne doğru itti.

“Yemeğin bitti mi?”

“Evet.”

Vince gülümsedi. “Yeniden yapmak ister misin?”

Ah. Sadie yemeğini bitirene kadar sadece sorularla vakit öldürüyordu. Saate baktı. Saat gece biri biraz geçmişti. Parton kardeşler beş saat daha gelmezlerdi. Hayır, en romantik seks değildi fakat harikaydı. Vince romantik bir adam değildi, Sadie’de romantizm aramıyordu. Vince, tek gecelikti ve Sadie’ye bir süredir alamadığını vermişti.

Hoşça bir vakit. “Hurra.”

11

“İçindeki bu coşkunun sebebi ne?”

Sadie dönüp, burnunda oksijen kanülü, kafasının üzerinde gözlükleri ve ayaklarında mor kaydırmaz çorapları olan babasına baktı. Vince’i öğrenmiş miydi? Birileri. Vince’in kamyonunun sabaha karşı üçte gittiğini görüp, ispiyonlamış mıydı? “Ne?”

“Cıvıldıyorsun.”

Sarı papatyalarla dolu lavaboya döndü. “İnsanlar cıvılamaz.”

“Cıvılayacak bir şeyleri yoksa tabii.”

Sadie, gülmemek için yanağının iç tarafını ısırdı. Sabab’ıyla, Teksas’a doğru yola çıktığı sabah hissettiğinden daha rahatlamış gibiydi. JH’e geldiğinden beri ilk kez, geceyi şeyi düşünerek geçirmişti... aslında hiçbir şeyi.

Sadece hazzı hissetmişti. Televizyon izlemekten, ba-

bası ve geleceği için endişelenmekten başka bir şeyler yaparak. Bu da cıvıdanacak bir şeydi.

Çiçeklerin sapından birkaç santimetre kesip, bir vazoya yerleştirdi. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı baba?”

“Hiçbir şey yok.”

“Çiftlikteki bazı sorumlulukları üstlenebilirim.” Bir süreliğine. Babası eve dönene kadar. “Bana muhasebe programını gösterebilirsin ve ben de maaş çizelgelerini düzenleyebilirim.” Nasıl yapılacağını gösterirlerse tabii, bu çok da zor olmazdı.

“Wanda bunların hepsini yapıyor. Wanda’nın işini sen alırsan, evine ekmek götüremez.”

Ah. Wanda’yı tanımıyordu. “Yakında, buzağıları aşılayıp, etiketliyor olacaksın. Sana bunda yardım edebilirim.” En az sevdiği işlerden biriymiş bu, ama Sadie’ye, aksi babasıyla rehabilitasyon merkezinde vakit geçirmekten başka bir şeyler yapma şansı verebilirdi.

“Ayak bağı olursun.”

Bu doğruydı ama babası yalan söyleyip, duygularını incitmeyebilirdi. Bir dakika. O Clive Hollowell’dı, hayır bunu yapamazdı. “Bu papatyaların seni neşelendirebileceğini düşünmüştüm,” dedi Sadie ve çabalamaktan vazgeçti. Papatyalar, annesinin en sevdiği çiçeklerdi.

“Eve gitmek beni neşelendirecek.” Babası öksürdü ve yanlarını tuttu. “Kahretsin!”

Sadie, omuzlarının üzerinden babasına baktı fakat yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Babasının kaburgaları çok yavaş iyileşiyordu. Hâlâ acı çekse de ağrı kesici almayı reddetmişti.

“Neden bir şeyler almıyorsun?” diye sordu Sadie, vazoyu suyla doldururken.

Babasının ağrı nöbeti bir süre daha sürdü. “Lanet bir bağımlı olmak istemiyorum,” dedi öksürüklerinin arasından, boğuk bir sesle.

Yetmiş sekiz yaşındaydı ve bağımlı olacak gibi değildi ama olur ya bağımlı olsa bile ne olurdu ki? Hayatının geri kalanım ağrısız ve mutlu geçirirdi. Bu kendisi için de hoş bir değişiklik olurdu. “Baba, acı içinde yaşamak zorunda değilsin,” diye hatırlattı Sadie ve suyu kapattı. Odanın diğer tarafına yürüyüp, vazoyu babasının başucundaki masaya koydu. “Annemin en sevdiği çiçekler. Odana biraz renk katarlar diye düşündüm.”

“Annen beyaz papatyaları severdi.”

Sadie sarı papatyalara baktı. “Ah.”

“Beyaz papatyalar ve mavi gökyüzü. Bir sedef çiçeği kadar güzel olmadığı tek bir anı bile görmedim. Sabahlar da buna dâhil.”

Sadie, ertesi gün boyatacağı, dibi gelmiş saçlarını düşündü. Saçını atkuyruğu yapmış ve kirpiklerine birkaç kat rimel sürmüştü. Hepsi buydu.

“Şeker gibi tatlı ve herkese karşı nazik.”

“Sanırım ben onun gibi değilim.”

“Hayır. Sen onun gibi değilsin.” Babası, Sadie’ye baktı. “Hiçbir zaman onun gibi olmadın. Annen bunu sen daha bebekken ve her şeye inat ederken biliyordu.”

Hayır, babası asla Sadie’nin duygularını incitmemek için yalan söylemezdi. “Denedim baba.”

“Biliyorum ama içinde yok.” Babası, yatağının yanındaki gazeteyi alıp, başındaki gözlüğü, burnunun üzerine çekti.

Belki Sadie, hastanelerde ya da hayvan barınaklarında gönüllülük yapmamıştı. Belki hasta ve yaşlı hanımlara çorba pişirmemişti ancak çok uğraşmış ve kendi kendine ayakta kalmıştı. “Biliyor musun baba, yeterince iyi olmadığımı hissettiğim tek yer burası. Biliyorum bu seni şaşırtacak fakat benim zeki ve yetenekli bir kadın olduğumu düşünen insanlar da var.”

“Kimse hiçbir zaman sana zeki ve yetenekli olmadığını söylemedi.” Babası gazetesini açtı.

“Kendini zorlama. Eğer kendini başka bir yerde daha iyi hissediyorsan, git ve hayatını yaşa Sadie Jo.”

Bunu o da istiyordu. Tam da bunu yapmak geçiyordu aklından. Arabasına atlayıp, Lovett’ı, Teksas’ı, babasını, anıları ve hayal kırıklıklarını arkasında bırakmak.

Elbette bunu yapmadı. Hastaneden ayrılıp, boş eve doğru yola çıkmadan önce bir saat daha kaldı.

Bir önceki gece iyi vakit geçirmişti. Tek gecelik ilişkilerde özgürlük vardı. Doyumsuz olma, duygular ya da tekrar arayıp aramayacağı konusunda veya bir ilişki kurmaya eşlik eden herhangi bir şey için endişe etmeme özgürlüğü. Rahatlamış bir şekilde, yüzünde bir gülümsemeyle uyanıp, oturup telefon beklememe özgürlüğü.

Sadie, eve giderken, Lovett'tan geçiyordu ve benzinliğe uğramak geçti aklından. Her zaman bir diyet kolayla, bir paket Cheetos'u kullanabilirdi. O gece bir şey yapmıyordu. Belki Vince de yapmıyordu ama benzinlikte, abur cubur bahanesiyle durmaktansa, eve gidip, televizyonda ya da YouTube'da, gözleri kızarana kadar şaka videolarını izlemeyi tercih ederdi.

Vince, veda öpücüğünü verip, son kez teşekkür ederken, bir kez daha gelmeyeceğini biliyordu.

Ah, Vince'in de iyi vakit geçirdiğini biliyordu ancak bir daha görüşmeyi talep etmemişti ya da telefonunu bile almamıştı. Sadie, buna kızmıyordu. Üzgün değildi, tamam belki biraz üzgündü çünkü geceyi sıkılarak geçirmektense, soyunarak geçirmeyi tercih ederdi ama şu an buna üzülemezdi. Vince, ona bunun sadece seksle ilgili olduğunu söylemişti. Vince başka şeyler yapmakta özgürdü, tıpkı onun gibi fakat Sadie'nin yapacağı hiçbir şey yoktu. Evine dönmek, Sadie'ye, doğup büyüdüğü kasabada hiçbir derin arkadaşlık kurmadığını acı bir şekilde

göstermişti. Numaralarını bilse bile, öğle yemeğine çağırabileceğini hissettiği hiç kimse yoktu. Döndüğünden beri, en çok konuştuğu kişi, Vince'ti ve Sadie'yi eğlendirmek onun görevi değildi. Bu güzel olabilecek olmasına rağmen. Delirmeden önce, yapacak bir şeyler bulmak zorundaydı.

Ertesi gün sabah, Amarillo'da hastane ziyaretinden sonra, arabayla, üç blok güneydeki Lily Belle Salon and Spa'ya gitti. Kuaför ve spa'nın sahibi, Lily Darlington'ın sandalyesine oturup, biraz rahatladı. Boğazından, dizlerine kadar, siyah naylon bir pelerinle, bir kuaförde oturmalı uzun bir süre olmuştu.

Perma solüsyonuyla karışan, şampuan ve bitki aromalı mumların kokusu, bir süreliğine Sadie'ye hayatını unutturdu.

Sadie, Lily'yi seçmişti çünkü kadının saçları gerçekten güzeldi. Kalın, sağlıklı ve sarının birkaç tonuyla ışıklandırılmış, gölgeli saçları vardı. Onun gibi, Lily'de sarışın ve mavi gözlüydü ve Sadie'nin saçını folyolamaya başladığında, karamel saç rengi ve gök mavisi gözlerden başka da ortak noktaları olduğunu fark ettiler. Lily, Lovett'ta büyümüştü. Ondan beş yıl önce, Lovett Lisesi'nden mezun olmuştu ve bazı ortak tanıdıkları vardı. Ve tabii ki Lily, JH'i ve Hollowell'ları tanıyordu.

"Annem, geçen yıl emekli olana kadar, Wild Coyote Diner'da çalıştı," dedi Lily, Sadie'nin ince saç tellerini

boyarken. “Ve eniştem de Parrish Amerikan Klasikleri’nin sahibi.”

Sadie, Parrish kardeşleri elbette duymuştu ve yaptıkları işi biliyordu. “Eskiden, hep Wild Coyote’de yedim. Tek dilimlik kurabiyelerini ve pikan cevizli tartlarını çok severdim.” Karşısındaki kuaför aynasından, Lily’nin bir folyoyu saçına sarışını izledi. “Annenin adı ne?”

“Louella Brooks.”

“Tabii ki hatırlıyorum onu.” Louella, Wild Coyote kadar çok tanınıyordu. “Her zaman herkesle ilgili tonlarca hikâyesi olurdu.” Lovett’taki herkes gibi ama Louella’yı diğerlerinden farklı kılan, bir hikâyenin ortasında durur, diğer bir masadan sipariş alır ve sonra tekrar döner, tek bir heceyi bile kaçırmadan devam edebilirdi.

“Evet. Bu, tam da benim annem.” Masanın üzerindeki zil çaldı ve Lily, Sadie’nin saçından başını kaldırıp, aynadan gelene baktı. “Ah hayır.” Taşıyan kişinin görünmesini engelleyen, dev bir kırmızı gül buketi getirilmişti. “Yine mi?” Kurye, çiçekleri tezgâha bıraktı ve masadaki kızlardan birine imza attırdı.

“Bunlar sana mı?”

“Korkarım evet.”

Birilerinin bu güllere birkaç yüz dolar para dökmüş olduğu belliydi. “Bu çok tatlı.”

“Hayır değil. Benim için çok genç,” dedi Lily, boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yayılırken.

Sadie daha iyi yetiştirilmiş olmasına rağmen burnunu sokmak zorundaydı. Çünkü Lily'nin yaptığı çok kabaydı. "Kaç yaşında?"

Lily bir tutam saçı ayırdı. "Otuz yaşında."

"Bu sadece sekiz yaş ediyor. Değil mi?"

"Evet, ama bir genç avcısı olmak istemiyorum."

"Genç avcısı gibi görünmüyorsun."

"Teşekkür ederim." Lily, ayırdığı tutamın altına bir folyo ilştirip, ekledi, "Neredeyse yirmi beş gibi görünüyor."

"Bence, genç avcısı olman ya da ahlaksız bir ilişki olarak düşünülmesi için, oğlun kadar genç olması gerekiyor."

"Pekâlâ, sekiz yaş genç bir adamla çıkmak istemiyorum." Lily, tasların birindeki, boyadan biraz aldı. "Ama çok seksi."

Sadie gülümsedi. "Onu sadece vücudu için kullan."

"Bunu denedim. Daha fazlasını istiyorum." Lily iç çekti. "On yaşında bir oğlum var ve kendi işimi yapmaya çalışıyorum. Sadece huzurlu, sakın bir hayat istiyorum ve Tucker çok karmaşık."

"Nasıl?"

"Ordudaymış ve çok şey görmüş. Eskiden içine kapalı olduğunu ama artık değiştiğini söylüyor." Lily, Sa-

die'nin saçlarını boyadı. "Ama artık içine kapanık olmadığını söyleyen bir adam için, kendisiyle ilgili pek de bir şey paylaşmıyor."

Sadie, Vince'i düşündü. "Ve bu da seni korkutuyor mu?"

Lily omuzlarını silkti. "Bu, yaşı ve de eski eşimle yaşadığım facia."

"Eski eşin bir alçak mıydı?"

Lily, aynadan Sadie'ye bir bakış attı. "Tam bir piç kurusuydu."

Bu da bir alçaktan çok daha kötü anlamına geliyordu.

Boyamayı sürdürdüğü bir saat daha geçtikten sonra, Lily, Sadie'nin saçına temiz bir başlık koydu ve onu saç kurutma makinesinin altına oturttu. Sadie mesajları ve maillerine bakmak için cep telefonunu kontrol edince ıvır zıvırdan başka bir şey olmadığını gördü. Önceden, gün içinde, sadece birkaç tanesi arkadaşlarından, geneli ise işle ilgili olan elli ya da daha fazla mesaj alırdı. Ortadan kaybolmuş gibiydi. Gezegenden yok olmuş gibi.

İşi bittiğinde, saçları güzel görünüyordu. Denver'da, Phoenix'te ya da Los Angeles'ta gittiği her kuaförde olduğu kadar güzeldi. Ama Sadie, Teksas'taydı ve Lily, Sadie'nin omuzlarına gelen, düz saçlarının ucundan biraz aldıktan sonra, fön çekimini biraz abartınca, hafif bir bombayla kalakaldı.

Mükemmel görünen saçlarıyla eve gitme fikri çok üzücüydü, bu nedenle, vitrinde gördüğü askılı elbiselere bakmak için, Deeann's Duds'a uğradı. İçeri adımını attığında, kapının üzerinde bir zil çaldı ve pembe, altın rengi ve sıgır derisinin etkisini hemen hissetti.

"Şuna bak!" Deeann, tezgâhın diğer tarafına geldi ve Sadie'ye sarıldı. "Böcek kulağı kadar sevimli."

Sadie bu ifadeyi hiç anlayamamıştı. Çünkü ne böcekler ne de kulakları sevimliydi. "Teşekkür ederim. Lily Belle Salon and Spa'da dip boyası yaptırdım sadece."

"Çatlak Lily Darlington mı yaptı bunu?"

Sadie, geri çekilip, Deeann'ın kahverengi gözlerine baktı. "Lily çatlak mı?" Sadie'ye pek de öyle gelmemişti.

"Ah." Deeann elini salladı. "Hayır. Sadece insanlar eskiden onu böyle çağırırlardı. Özellikle de, şu kadın düşkününü Ronnie Darlington'dan boşandığında. Benden birkaç yaş büyük ama onun gerçekten tatlı olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Ve sen de zarafet okulunda her zaman en hoş kızdın. Ve tatlıydın da."

"Sen tatlı değil misin?" diye sordu Deeann.

Babası öyle düşünmüyordu. "Bana sevimli bir şeyler göster. Kıyafetlerimin çoğu, Phoenix'te dolabımda kaldı ve aynı askılı elbiselerini, koşu giysilerini giymekten sıkılıyorum."

Deeann ellerini birbirine vurdu. “Otuz dört beden misin?”

Kim oluyordu da itiraz edecekti ki? “Kesinlikle.” Mağaza geniş olmaktan ziyade oldukça dardı, raflar ve bölmeler, etekten, şorta, bluzdan, askılı elbise ve mezuniyet elbiselerine kadar her şeyle dopdoluydu.

Birkaç sevimli şey vardı ama çoğunlukla Deeann’s Duds çok da Sadie’nin tarzı değildi. Çok fazla “süslülerdi.” Bu da boncuklar, metal zimbalar ve dantel demek oluyordu.

“Takılarını beğendim.” Gerçekten beğenmişti.

“Faturaları ödememe yardımcı oluyor.” Deeann, kaşıktan yaptığı kol saatine baktı. “Kasabalı kızlardan bir kaçı, mezuniyet elbisesi bakmaya gelecek. Umarım, bir şeyler bulurlar da, Amarillo’ya gitmezler.” Deeann başını sallayınca uzun kızıl saçları sırtına sürttü. “Eski eşim, çocukların nafakasını bir yıldır ödemiyor ve paraya ihtiyacım var.”

Sadie, tezgâhın üzerine üç bluz, iki şort ve beş çift küpe koydu. “Son sınıfta elbisem Jessica McClintock’tu. Maviydi ve üst kısmında yapay elmaslar vardı.” Deeann içini çekti. “Mükemmel görünüyordum. Maalesef, sevgili Rowdy Dell’in kafasına, bir tekila şişesi gelmişti ve her yerim kan olmuştu.”

“Tanrım. Dikiş atılması gerekmiş miydi?” Deeann kıyafetleri kasadan geçirdi.

“Evet. Birkaç tane.” Deeann kıkırdadı. “Sanırım, onun başı yerine elbisem için daha fazla endişelenmem korkunç.”

Deeann gülmemek için dudaklarını ısırdı. “Tam da öyle değil tatlım. Yaralı bir baş iyileşir. Yapay elmas zımbalı, kanlı bir Jessica McClintock’u düzeltemezsin. Rowdy elbiseni berbat ettiği için özür diledi mi?”

“Belli ki iyi yetiştirilmemişti.” Sadie kıkırdadı. “Cehennemden gelen mezuniyet gecesi idi.”

“İddiaya girerim benimki kadar kötü değildir.” Deeann, Sadie’ye kıyafetlerini poşete koyup verdi. “Mezuniyet gecesinde hamile kaldım ve üç ay sonra evlenerek işleri iyice kötüleştirdim. Şimdi bu mağazayı işletiyor, takı satıyorum ve ikinci bir iş olarak da, oğullarımı ve kendimi geçindirebilmek için emlak işi yapıyorum. Bunların hepsi, Ricky Gunderson’ın kamyonunun arkasına gizlice girdiğim için.”

Deeann kesinlikle çok çalışkandı. Sadie bunu sevmişti. “Sana yardım edebilir miyim?” Teksas’ta emlak satmak için lisansı yoktu elbette ama, Deeann ile birlikte bir ev gösterebilirdi. Anlaşmayı bitirmeden önce, Deeann’e bazı ipuçları verirdi. Phoenix’teki komisyoncusu, genellikle en çok satış yapan acentesiydi.

“Benimle birlikte mezuniyet elbiseleri satabilirsin.”

“Ne?” Sadie, emlakçılığı yani evleri gösterip, iyi taraflarını övmeyi düşünüyordu.

“Çok kolay. O kızlar, mağazadaki her elbiseyi denemek isteyecekler. Kesinlikle bir çift ele daha ihtiyacım olur.”

Bir mezuniyet kıyafeti almasının ya da ergenlerle birlikte olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Kuzeninın düğünündeki yirmilikler yeterince sinir bozucuydu. “Bilmiyorum.”

“Birkaç saatten daha uzun sürmez.”

“Birkaç saat mi?”

Vince, çekici, başının üzerine kaldırıp, tezgâha indirdi. Parçalanmış tahtaların sesi ve bükülen çivilerin gıcirtısı havayı dolduruyordu ve bir şeylerin üzerinde tüm gücünü kullanmak ona iyi geliyordu. Sloganı her zaman, “Bazen, bir sineği çekiçle öldürmek gayet doğrudur” olmuştu. Bu sözün, ait olduğuna inanılan kişi Büyük Holdridge isimli bir deniz askeri idi. Vince denizcileri severdi. Birliklerin sert metanetlerini ve haykırışlarını seviyordu.

Tabii ki, SEAL’lar biraz farklı eğitiliyorlardı. Bir düşmanı öldürebilmenin kolay olduğu eğitimdi bu ancak, bir cesetten bilgi almak daha zordu. Vince, düşman savaşçıları canlı bir şekilde ele geçirmenin, görev için ne kadar hayati olduğunu bilmek ve büyük patlamaları sevmek arasındaki ince çizgiyi kavramıştı. Ve bazen bir mesajı iletmek ve yerine ulaştırmak için bir çekiçten daha iyisi olamazdı.

Şakaklarından boncuk boncuk akan terleri, tişörtünün omzuna sildi.

Başının üst tarafındaki bir dolaba vurup, onu duvardan çıkardı. Dün gece rüyasında yine Wilson'ı görmüştü. Bu sefer rüya, arkadaşının yaşamını sonlandıran silahlı çatışmadan önce başlamıştı. Rüyasında yine sarp dağlarda ve kireçtaşı mağaralarındaydı. O ve Wilson, RPG tanksavar roket rampalarının deposunun, AK-47 şarjörlerinin, Rus yapımı el bombalarının, Stinger mermilerinin ve bazılarının Usame Bin Ladin'e ait olduğunu iddia ettiği Kuran'ın yanında duruyorlardı. Vince hep bundan şüphe etmişti fakat yine de güzel bir hikâyeydi.

Harekât emri, dört SEAL'ın içeri sokulmasını ve mağaralara, on bir-on iki kilometre mesafe kadar yükleriyle gitmelerini söylüyordu. Sahil güvenlik, yarıklarda ve çatlaklarda gizlenen, düşman tetikçilerini izlemek için sağ ve sol kanatlarını kapladı. Saldırı, arazi ve sıcaklık sebebiyle, beklenenden daha uzun sürdü. Yarı yolda, uçuş ceketlerini çıkardılar ama yine de şişe suları, MRE hazır yiyecekleri, H-gear hücum yelekleri, çeşitli silahlar, savaş zırhı ve miğferleri hâlâ onlarlaydı.

Hedefe yaklaştıklarında, dikkatlerini ilk çeken, pilotların bölgeyi yumuşatmak için attıkları bombaların, hedeflerinin yüzde seksenini yok ettiği oldu.

Ekip, girişi gözetlemek için çıktı ve bir eve ya da gemiye girermiş gibi mağaralara girdi. Silahlarının üzerindeki ışıklar, mağaranın derinliklerinde kayboldu.

“Her köşede küçük sürprizler,” dedi Wilson, bir mağaranın ağzını kuşattıklarında. Hiç kimse sormadan da ekledi, “Willy Wonka. Orijinal film. Johnny Depp’in yeniden çevirdiği içine edilmiş hali değil.”

“Hangisini yesem karar veremiyorum. Burada bir sürü Gobstoppers şekeri var.” Vince, silahının ışığıyla Stinger kutularını aydınlattı. “Birileri bizimle savaş oyunu oynamayı planlamış.”

Wilson güldü. O kesik kesik derinden gelen *ha ha ha* sesi Vince’in yüzüne hep bir gülümseme yaymıştı. Arkadaşını düşündüğünde, bu gülüşü özlüyordu.

Vince, çekici, eski zamanların hatırına saklamaya karar verdiği, Luraleen’in eski masasının üzerine bıraktı ve parçalanan tahta ve tezgâh parçalarını topladı. Wilson’ı düşünmek genelde onu gülümsetiyordu. Onu rüyasında görmekse, bebek gibi titremesine ve duvarlara çarpmasına neden oluyordu.

Ofisten dışarı yürüyüp, daha önce bir tuğlayla kırdığı arka kapıdan geçti.

Çöp konteynerine doğru bir metre kadar yürüyüp, çöpleri içine attı. Yıkıp, sökmenin bir ya da iki hafta, yenilemenin de üç-dört hafta süreceğini hesap etti.

Arka tarafta kırmızı bir Volkswagen dururken, parlaklığını yitiren akşam güneşi, Teksas’ın bulutsuz gökyüzünde alçalıyordu. Bir ter damlası şakaklarından akınca Vince kolunu kaldırıp, omzuyla kuruttu. Becca, Vosvos’unun motorunu durdurdu ve ön camından Vince’e el salladı.

“Yüce İsa kurtar beni.” Açıklanamaz bir nedenden dolayı. Becca evine giderken, hâlâ haftada birkaç kez uğruyordu. Vince, “dostluklarım” teşvik edecek hiçbir şey yapmamıştı.

“Selam Vince,” diye seslendi ona doğru yürürken.

“Selam Becca.” Vince binaya doğru döndü ve sonra durup, arkasına baktı. “Saçını kestirmişsin.”

“Okuldaki kızlardan biri yaptı.”

Vince sol tarafını gösterdi. “Bir tarafı daha uzun görünüyor.”

“Öyle olması gerekiyor.” Parmaklarını saçından geçirdi. “Beğendin mi?”

Vince yalan söyleyebileceğini düşündü ancak bu Becca’nın etrafında dolaşmasını teşvik edebilirdi. “Hayır.”

Üzülüp, gitmek yerine Becca gülümsedi. “Senin sevdiğim yönün bu işte Vince. Kötü bir şeyi güzellikle anlatmaya çalışmıyorsun.”

Bir nedeni vardı. Güzellikle anlatmaya çalışması, istemediği ilişkileri teşvik ediyordu. “Bu saçından dolayı çıldırmadın mı?” Bunu duysalardı tanıdığı tüm kadınlar küplere binerdi.

“Hayır. Yarın düzelttireceğim. Saç kesimine ihtiyacın var mı? Saç makasında giderek ustalaşıyorum.”

Ustalaşıyor mu? “Yok hayır. Kafamın asimetrik olmasını istemiyorum.”

Becca yeniden güldü. “Senin üzerinde iki numarayı kullanırım çünkü Mohikan saç tıraşını severmişsin gibi görünüyor.”

Vince, Sadie’yi düşündü ve bu, onun evinden ayrıldığından beri ilk düşüncüsü değildi. O zamandan beri günde birkaç kez düşünmeye başlamıştı onu. Eğer yıkım işleri olmasaydı, Vince, onu bu kadar çok düşünmesi konusunda endişe edebilirdi.

“Bir konuda tavsiyene ihtiyacım var.”

“Benim mi? Neden?” Vince, kız kardeşine de tavsiye verirdi ama o, abisini hiç dinlemezdi. Becca akrabası bile değildi, bu yüzden niye Vince’in başı ağrımalıydı ki?

Becca, elini Vince’in alnına koydu.

“Çünkü seni önemsiyorum ve senin de beni önemsendiğini düşünüyorum. Sana güveniyorum.”

Ah hayır. Kötü bir his, Vince’in ensesinde bir ağırlık olduğunu düşünmesine neden oldu. Durumu ustalıkla idare etmesi ve hassas bir çıkarımda bulunması gereken o zamanlardan biriydi bu. “Becca, ben otuz altı yaşındayım.” Onun için çok yaşlıydı.

“Ah, daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm.”

Daha yaşlı mı? Ne? Yaşlı görünmüyordu.

“Ve eğer babam hayatta olsaydı, sanırım o da beni senin yaptığın gibi dinlerdi. Sanırım, senin yaptığın gibi o da bana iyi tavsiyelerde bulunurdu.”

“Beni... *baban* gibi mi görüyorsun?” *Bu da nesi?*

Becca, ona bakıp, gözlerini devirdi. “Hayır. Hayır Vince. Daha çok bir ağabey gibi. Evet bir ağabey.”

Tabii ki. Yaşlı hissettiği tek an, soğuk hava, kemiklerine işleyip, ellerini kastediği zamandı. Soğuğun Vince’i hiç etkilemediği zamanlar olmuştu fakat o kesinlikle *yaşlı* değildi.

Becca’nın Vosvos’unun arkasına, Sadie’nin Saab’ı durunca Vince, Becca’nın babası olduğunu unuttu. Arabasının ışıkları söndü ve kapısı açıldı. Turuncu güneş, güneş gözlüğünden ve saçından altın rengi kıvılcımlar saçıyordu. Tamamen altın rengiydi, parlak ve güzel.

“Biraz süper kurşunsuz almak için durdum. Naber?” diye sordu.

“Bir süreliğine kapalıyım,” diye yanıt verdi Vince.

Sadie, arabasının kapısını kapattı ve ona doğru yürüdü, zarafet okulunda öğrendiği, adımlarının ve göğüslerinin hafifçe sektiği o düzgün yürüyüşle. Ağzının kenarına yerleşen gülümsemesiyle. Birkaç gece önce, onun üzerinde kullandığı ağız. Tekrar kullanmasından, Vince’in rahatsız olmayacağı, ateşli, ıslak ağız. Vince’in daha önce üzerinde gördüğü beyaz bir elbise giyiyordu. Vince’in, Sadie’nin üzerinden çıkarmaktan rahatsız olmayacağı bir elbise.

“Selam Becca.”

“Selam Sadie Jo.”

İkisi de gerçek Teksaslılar gibi sarıldılar birbirlerine. “Saçın güzel görünüyor,” dedi Becca, geri çekilirken.

“Teşekkür ederim. Sadece dip boyası yaptırdım bugün.” Sadie, bakışlarını Becca’nın saçlarında gezdirdi. “Senin saçın... tatlım.” Sadie, Vince’e baktı. “Aynı anda hem kısa hem uzun. Çok akıllıca.”

“Teşekkür ederim. Güzellik okulundayım ve birbirimiz üzerinde pratik yapıyoruz. Daha iyi olduğumda, saçını boyamama izin vermelisin.”

Bu gerçekleştiğinde, Sadie oralarda olmayacağından, “Mükemmel,” dedi.

Becca, anahtarlarını cebinden çıkardı ve Vince’e baktı.

“Yarın uğrayıp bir merhaba derim.”

“Mükemmel.”

Sadie dönüp, Becca’nın Volkswagen’ına yerleşip, arabayı sürmesini izledi. “Merhaba demek için ne sıklıkla uğruyor?”

“Okuldan eve giderken haftada birkaç kere.”

“Pekâlâ, bu saç kesimi sadece trajik.” Sadie, güneş gözlüklerinden, Vince’e baktı. “Bence, Becca sana vurulmuş.”

“Hayır, öyle değil.”

“Evet, öyle.”

“Hayır gerçekten. İnan bana.”

“Bizim Teksas’ta dediğimiz gibi. ‘Sana abayı yakmış.’”

Vince başını salladı. “Bana öyle bakması var ki sanki ben onun...” Vince lafını bitiremiyormuş gibi durdu.

“Kardeşi gibi mi?”

“Babası gibi.”

“Ciddi misin?” Birkaç saniye boyunca konuşmadılar, Sadie, Vince’e baktı ve kıkır kıkır gülmeye başladı. “Bu çok çılgınca.” Haklı olduğunu kanıtlamaya çalışırcasına, kıkırdaması, kahkahalara döndü.

“O kadar da komik değil.” Vince, ellerini kargo pantolonunun ceplerine soktu.

“Ben sadece otuz altı yaşındayım. Yirmi bir yaşında bir kızım olması neredeyse imkânsız.”

Sadie, tek elini göğsüne vurup, derin bir nefes aldı. “Teknik olarak bu mümkün yaşlı adam,” diyebildi, tekrar kahkahalara boğulmadan önce.

“Bitti mi?”

Sadie kafasını salladı.

Vince, gülmemek için kaşlarını çattı ve ona sert bir bakış attı. Eskiden cihatçıların katılmış kalbinde ve aklında korku uyandıran o bakışlarından. Ama işe yaramadı ve bu yüzden, susturabilmek için onu öptü. Gülümseyen dudaklarını, Sadie’nin kahkahalarını sustursun diye bastırdı.

“İçeri gel de benimle bir bira iç,” dedi dudaklarının karşısında.

“Sıkıldın mı?”

“Şu an değil.”

12

Sadie güneş gözlüklerini başının üzerine itti ve aydınlık ofisin yanından koridoru geçip, benzinliğin ön tarafına giderken, Vince'le arasına bir metre mesafe bırakarak arkasından takip etti. Bakışları, Vince'in kahverengi tişörtünün içindeki geniş omuzlarından, arkasına, düşük belli haki rengi pantolounun bel kısmına kaydı. Terli gibi görünüyordu. Seksi, terli ve tamamen yatağa atılabilir.

“Bu kahverengi tişört ve kargo pantolon bir tür üniforma mı?”

“Hayır. Sadece kum fırtınasında temiz kalması kolay.”

Sadie, bunun kum fırtınalarına yatkın bir çölde yaşayan biri için anlamlı olduğunu düşündü. “Ne kadar süre kapalı kalacaksın?” diye sordu Sadie, marketin içine doğru yürürlerken. Işıklar kapalıydı ve içerisi, gölgeler ve soğutma ünitesinin sürekli uğultusuyla doluydu.

Çabuk bozulabilir gıdaların rafları boştu ancak soğutucular hâlâ tıka basa doluydu.

“Eğer öngöremediğim bir şeylerle karşılaşmazsam iki ay boyunca, buranın dışına, boya yapıp, yer döşemesini yenileyeceğim ve yeni tezgâhlar koyacağım.” Vince, büyük soğutucunun kapağını açtı. “Malzemelerin birçoğu oldukça yeni.” İki tane Coronas bira aldı. “Hot dog ızgarası hariç. O şey gitmeli. Luraleen onun ‘emektar’ olduğunu söylüyor.” Vince soğutucunun kapağını kapatıp, şişelerin kapaklarını çevirip açtı. “Ben de onun dosyalanmayı bekleyen bir dava olduğunu söylüyorum.”

Marketin kesinlikle tamirata ihtiyacı vardı. Neredeyse yirmi yıldır aynı görünüyordu. “Tamiratları kim yapıyor?” Sadie, Vince’in kendisine uzattığı şişeyi aldı. “Kimi tutman gerektiğini söyleyemem ama kimin fazla mesai yapabileceğini söyleyebilirim.”

“Tamirat yapan adamları mı seyrediyorsun?”

“Sen mi tamirat yapıyorsun?”

“Evet, ben tamirat yapıyorum. Gelip, fayansları döşememe yardım edecek birkaç arkadaş tutacağım.”

Sadie, Vince’in kokusunu içine çekecek kadar yakınındaydı. Erkek kokusu ve temiz ter kokuyordu. Marketin grimsi ışıkları, kirli sakalını daha uzun gösteriyordu.

Sadie, üniversitedeyken, mozaik dersi almıştı. “Fayans döşemekte iyi misindir?”

Vince pis pis güldü, dişleri rengarenk ışıkların içinde parlıyordu, şişeyi dudaklarına götürdü. “Başka şeyleri döşemekte iyi olduğum gibi.”

Muhtemelen, Vince'in döşemekte iyi olduğu diğer şeylerden bahsetmemeleri gerekiyordu. "Luraleen neler yapıyor bugünlerde?"

Vince bir yudum alıp, yuttu. "Şu anda Vegas'ta, ona burası için verdiğim parayı harcıyor." Vince birasını indirdi. "Aynı anda kumar makinesi ve ucuz viski."

"Yüksek bahis oynamaz mı?"

"Evindeki kadife kanepeler yetmişlerden kalma ve tüm müziği kasetlerde."

Sadie güldü. "Conway Twitty ve Loretta Lynn mi?"

"Evet." Vince, Sadie'nin ellerini, ılık, sert ve haşın ellerinin arasına aldı. "Şu anda, onun için evine göz kulak oluyorum ama geri döndüğünde yaşamak için bir yere ihtiyacım olacak. Eğer o ve Alvin, yatak odasında sevişirken bir tane daha 'aldatma' şarkısı duymak zorunda kalırsam, bıçağı kafama saplayacağım." Vince, koridordan ofise doğru giderken, Sadie'yi arkasından çekti. Çiviler ve birkaç tahta kıymığı yere saçılmıştı ve eskiden dolapların asılı olduğu duvardaki boya farklı bir renkti.

Zeytin renkli bir mutfak tezgâhı, eski, yontulmuş bir lavabo ve bir tane daha dolap odayı hâlâ işgal ediyordu. Bir koruyucu gözlük, eski ahşap masanın üzerinde duruyordu; bir çekiç de masanın ayağına yaslanmıştı.

"Alvin Bandy mi?" Sadie odanın ortasında durunca elini Vince'ten kurtardı. "Onu tanıyorum. Pala bıyıklı, koca kulaklı ve kısa boylu adam."

Rachel Gibson

“Evet o.”

“Aman Tanrım. Ben küçükken, bir süre JH’te çalışmıştı.” Sadie bir yudum bira alıp, yutkundu. “Pek yaşlı değildir. Muhtemelen kırklarındadır. Luraleen’in yaşı ne?”

“Sanırım altmış sekiz yaşında.”

Ve Lily Darlington *kendisinin* bir genç avcısı olduğundan endişe ediyordu. “Vay canına. Kadınların umutsuz olabileceklerini biliyordum.” Sadie başını salladı ve Sarah-Louise Baynard-Conseco’yu düşündü. “Ama erkeklerin de gerçekten umutsuz olduklarını bilmiyordum. Lanet olsun. Bu çok iğrenç.” Sadie birden durdu. “Ah. Özür dilerim. Luraleen senin teyzen.”

Vince tek kaşını kaldırdı. “Bu onun tek erkek arkadaşı değil.”

Sadie nefesini tuttu.

“Sadece en genç erkek arkadaşı. Birkaç tane daha var.”

Tanrım. “Birkaç tane mi?” Sadie masanın kenarına oturdu. “Benim neredeyse bir yıldır erkek arkadaşım yok ve Luraleen’in *birkaç* tane var. Buna ne dersin?”

Vince geniş omuzlarından birini silkti. “Belki senin standartların vardır.”

Sadie kıkırdadı. “Son erkek arkadaşımı tanısan büyük ihtimalle bunu söylemezdin.”

“Zavallı mıydı?”

“Sıkıcıydı.” Sadie omuzlarını silkti. “Sen de Luraleen Teyzen gibi misin? Aynı anda birkaç kadını mı sıraya diziyorsun?”

“Hayır. Ben kimseyi sıraya dizmiyorum.”

Sadie ona inandı. Founder’s Day’in olduğu gece, Vince ona ilişkilerde iyi olmadığını söylemişti. “Hiç ciddi bir kız arkadaşın oldu mu? Hiç nişanlandın mı?”

“Hayır.” Vince bir yudum aldı.

Konu kapandı. Sadie, nedenini sorabileceğini düşündü ama Vince cevap verecek havada değil gibi görünüyordu. “Luraleen, annenin mi babanın mı kardeşi?” diye sordu onun yerine.

“Annemin fakat birbirlerine hiç benzemiyorlar.” Vince, kalçasını hâlâ ortada duran bir tezgâha yasladı. “Annem çok dindardı. Özellikle babam gittikten sonra.”

En azından babası Sadie’yi terk etmemişti. “Baban ne zaman gitti?”

“On yaşındaydım.” Vince bir yudum aldı ve sonra birasını yanına indirdi. “Kız kardeşim beş yaşındaydı.”

“Babanla hâlâ konuşuyor musun?”

Vince, cevap vermeyecekmiş gibi, şiseyi hafifçe baldırına vurdu. “Onunla birkaç ay önce konuştum. Birden iletişime geçti ve yirmi altı yıldan sonra beni görmek istedi,” demeden önce, Vince’in bakışları Sadie’nin yüzünde dolaştı.

“Onunla buluştun mu?”

Vince başı ile onayladı. “Kuzey Kaliforniya’da yaşıyor. Sanırım son eşi onu terk etmiş ve çocuklarını almış, bu yüzden o da birden, bir oğlu daha olduğunu hatırlamış.” Vince birayla kendini işaret etti. “O da benim.”

Diğer geceye kıyasla, Vince’in birden çenesi açılmıştı.

“Onunla buluştum ve problemlerini dinledim. O anda, affetmeyi falan düşünüyordum fakat yaklaşık bir saat sonra yeterince dinlemiş olduğumu düşünüp oradan ayrıldım.”

“Sadece bir saat mi?” Yıllardan sonra çok da uzun bir süre gibi değildi.

“Eğer kız kardeşimi ya da yeğenimi sormuş olsaydı, ona daha uzun süre verebilirdim.” Vince çenesini sıkıp açık yeşil gözlerini kıstı; Sadie, onun içindeki savaşıya bir bakış attı.

Göğsünde makineli tüfeği ve omzunda mermi ram-palarıyla bir SEAL donanmasındandı. “Ne tür bir pislik kendi lanet olası kızını ve torununu sormaz?” Vince şişesini kaldırdı. “Canı cehenneme.”

Bunu duyan Sadie de sorunları olduğunu sanıyordu.

Vince, birasını indirince köpükler şişenin üzerine doğru yükseldi. “Eski bir arkadaşım bir keresinde bana bir insanın yola devam edip, kendini affedebilmesi için, affediciliğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Eğer yaşlı adam Conner’ı sorsaydı, ona bir şans verebilirdim. Eskiden olduğumdan daha iyi biriyim.”

Sadie gülmemek için yanağının içini ısırdı.

“Ne?”

“Hiçbir şey. Conner yeğenin mi?”

“Evet. Altı yaşına yeni girdi. Gerçekten çok komik ve akıllı. Beni ve kamyonumu çizdiği bir resim yolladı. Resim yapmaya çok meraklı.”

Ve Vince onu özlemişti. Bunu söylemesine gerek yoktu. Gözlerindeki ve sesindeki üzüntü bunu söylüyordu. “Kız kardeşin, babanın seni aradığını biliyor mu?”

Vince başını salladı. “Ve bunu ona hiçbir zaman söylemeyeceğim.” Vince komik olmayan bir şekilde güldü. “İronik olan da şu ki, eğer babam kız kardeşimin kiminle evleniyor olduğunu bilse, bir kızı olduğunu hemen hatırlardı.”

“Kiminle evleniyor?” Prens William kapılmıştı ama Harry hâlâ boştaydı.

“Aşâğılık eski kocası, Sam Leclair ile tekrar evleniyor.”

İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu.

“Seattle’da hokey oyuncusu.”

Sadie, şişenin ağzını hafifçe çenesine dokundurdu. “Hmm.” Sadie, Coyotes takımının birçok maçına gitmişti ve bir Ed Jovanovski hayranıydı. “İri olan mı? Bir hokey oyuncusuna göre bile. Kışkırtmayı seven? Ceza alanında çok vakit geçiren? Sarışın olan? Ve de seksi?”

“Ondan bahsediyor gibisin. Seksi kısmı hariç.”

“Birkaç ay önce, Phoenix’te Coyotes’te oynadığını gördüm.” Sadie, şişeyi yanındaki masaya koydu ve Vince yeşil gözlerini kısınca onu çok daha yakışıklı olduğunu düşündü. Vince çok rahatsız olsa da şöyle ekledi, “*Aşırı* seksi. Ya da bizim Teksas’ta dediğimiz gibi ‘Acı bibere yatırılmış keçi butundan bile daha ateşli.’”

“Yüce İsa.”

“Ve bu gerçekten seksi demek oluyor.” Sadie dudaklarını büzüp, yalandan kaşlarını çattı. “Üzülme.”

Vince, şişesini kaldırırken, kaşlarını çattı ama Sadie, gerçekten kızıp kızmadığına emin olamadı.

Sadie, Vince’in egosunun incinebileceğinden çok emindi.

“Endişelenme.” Sadie başını salladı ve kıkırdadı. “Sen de çok seksisin... Becca’nın babası olabilecek kadar yaşlı birine göre.”

Vince şişeyi bir yudum almadan indirdi. “Bunun için yine çatlayana kadar gülecek misin?”

“Belki de. Aklıma geldikçe gülesim geliyor.” Sadie ayağa kalktı ve çekicin sapma uzandı.

“Ne yapacaksın onunla?”

“Korktun mu?” Sadie tek eliyle kaldırmaya çalıştı. Zorla yerinden kaldırdı.

“Ödüm koptu.”

“Bu şeyin ağırlığı ne kadar?”

“Dokuz, on kilo kadar.” Vince, Sadie’ye doğru yürüdü ve birasını, Sadie’ninkinin yanına koydu.

Sadie, iki elini de kullanıp, çekici yerden otuz santimetre kadar kaldırdı. “Bununla hırsımı alıp, bir sürü zarar verebilirim.”

Vince, tek eliyle kolaylıkla, Sadie’nin avucundan çekici aldı ve arkasına doğru attı. Çekiç pat diye yere düştü. “Hırsını almanın daha iyi bir yolunu biliyorum.” Vince’in elleri, Sadie’nin beline kaydı ve kalçasını kendine doğru çekti.

Sadie, Vince’in yüzüne, kendine bakan gözlerinin içine baktı. “Aklında ne var?” diye sordu; aslında, kasıklarının hemen karşısındayken, aklında ne olduğunu çok iyi biliyordu.

“Zarar vermek.” Vince yüzünü eğdi ve alnını, Sadie’nin alnına bastırdı. “Çok fazla zarar.”

Sadie’nin karın boşluğundaki sıcaklık artıp, baldırlarına yayılıyordu. Vücudunu, Vince’in vücuduna bastırmak istiyordu. Teninin tenine değmesini. Bu yüzden benzinliğe uğramıştı. Arabasının benzinini, Amarillo’da ya da kasabanın diğer tarafında, Chevron’da da doldurabilirdi. Sadie, Vince’in tişörtünü kaldırdı ve tişörtün ucunu, pantolonunun belinden dışarı doğru çekti. “Zor birkaç gün geçirdim.” Elini, altına kaydırıp, Vince’in sert karnı-

nın üzerindeki ılık ve nemli tenine dokundu. “Seni incitmek istemiyorum Vince.”

“Elinden gelenin en kötüsünü yap,” dedi Vince, Sadie’nin dudaklarının karşısında, fısıltıyla nefes vererek; Sadie, onun nefesini içine çekti. Kendisinininki kadar ateşli ve istek dolu nefesini. Vince, Sadie’nin baldırının iç tarafına, sertliğini bastırırken, öpücüğü şaşırtıcı bir şekilde yumuşak ve neredeyse tatlıydı. Arzu birikip, tutuşuyordu ve Sadie, dudaklarını onun dudaklarının üzerinde araladı. Vince’i, şehvetli dudaklarıyla, aç bir şekilde öptü. Birkaç gece önce ona verdiğiinden daha fazlasını isteyen bir açlıkla. Kalbini doldurmuyorsa, vücudunu doldurmasını istediği bir açlıkla.

Sadie, dokunmak ve dokunulmak istiyordu. Yalnızlığını gidermesini istiyordu ama ona istediği şekilde dokunduğunda bile, ondan daha fazlasını istememesi gerektiğini biliyordu. Vince, tek istediğinin seks olduğunu açıkça söylemişti. Akşam yemeği yoktu. Film izlemek yoktu. Konuşmak yoktu. Ve şu anda, Sadie’nin de tek istediği buydu.

Vince, Sadie’yi küloduyla kalana kadar soydu ve aniden masasının üzerine yatırdı. Baldırlarının arasına adımını attı, elleri ve ağzı göğüslerine doğru hareket etti. Sadie, masada hafifçe doğrulup, ellerini arkasına, masanın üzerine koydu. Vince’in ıslak ve kaygan dili, Sadie’yi çıldırtıyordu ve sonunda ateşli ve ıslak ağzıyla, Sadie’nin meme uçlarını emdiğinde, Sadie inleyip başını arkaya düşürdü.

Vince'e âşık değildi fakat kendisine yaptığı şeyi seviyordu. Dokunmasını ve öpmesini seviyordu ama en büyük zevki, Vince, onun içine girdiğinde alıyordu. Sadie, ayaklarını masaya yerleştirdi ve Vince ona baktı; arzusu, yeşil gözlerini kısıyor ve dudaklarını aralıyordu. Vince'in elleri, Sadie'nin dizlerini tutunca parmakları tenine sürtü. Sadie'nin içine girdi ve tüm güzel noktalara sürtünerek, iyice derinlere soktu. Vince'in geniş göğsü, güçlü ciğerlerine havayı çekince daha da genişledi.

Ilık, yakan bir orgazm, Sadie'nin ayak parmaklarından başladı ve tüm vücuduna yayıldı.

Yukardan, aşağı, içerden, dışarı her yere yayıldı ve sihrini yayması bittiğinde, Sadie'nin yüzünde bir gülümseme bıraktı.

"Hurra."

Açık pencerelerden, serin akşam esintisi, Sadie'nin odasının dantel perdelerini hareket ettiriyordu. Başucu lambası, yatağın etrafına, Sadie'nin yumuşak omuzlarına ve pürüzsüz yüzünün kenarına hoş, ılık bir ışıltı saçıyordu. Vince, elini Sadie'nin çıplak karnına doğru kaydırды ve sırtından tutup, kendi göğsüne doğru çekti.

"Uyudun mu?" diye sordu Vince, başparmağıyla, karnını okşayıp, onu tahrik ederken.

"Hayır." Sadie başını sallayıp, esnedi. "Yorulдум ama. Aman Tanrım, ben 'yorulдум' mu dedim az önce?"

Vince gülümseyip, onu boynundan öptü. Vince’te en ufak bir yorgunluk yoktu. Benzinlikten çıktıktan sonra, Lovett Pizza and Pasta’dan bir pizza almıştı ve Sadie’yle çiftlikte buluşmuştu. Yemeklerini yiyip, çok kolay olmasa da küvette sevişmişlerdi ve bunu başarmışlardı. Daha sonra, Sadie saçlarını kurutup, dirseklerine ve ayaklarına krem sürerken, Vince onu izlemişti. Limon gibi kokuyordu.

“Lanet olası şu elbiseleri satmak için çalıştım,” dedi Sadie, banyodaki beyaz sandalyeye oturup, topuklarına krem sürerken.

Pembe külodunu giydi ve Vince kargo pantolonuyla, küvetin kenarına oturdu. Daha önce bir kadının kendisine krem sürerken izleyeceğini hiç düşünmemişti. Bu manzarayı sevmişti. “Hiçbir zaman bir elbiseyle ilgili böyle gü-lünç hareket ettiğimi sanmıyorum. Balo önemli biliyorum ama o kadar da değil.”

Her şeyden önce, Sadie’nin, Deeann Gunderson için çalışma konusuna nasıl geldiğini anlayamamıştı Vince. Eğer belki yarı çıplakken ve pembe külo, altındakini zorla örtüyorken konuşmuyor olsaydı, o zaman söylediği şeye odaklanabilirdi.

“O kızlar sanki Vera Wang tasarım mağazasındaymış gibi davrandılar.” Sadie bakışlarını kaldırıp, avuçlarına krem sıktı. “Ben Rachel Zoe’yu suçluyorum.”

“Kim?” Vince, kafasını kaldırıp, dikkatini vermeye çalıştı.

“Hani ünlülerin stilisti Rachel Zoe? Hani Kanal Bravo’da kendi programı var? Mükemmel tasarım elbiseler ve ayakkabılar alıyor ya? Hani kocası Rodge ile birlikte yeni bir oğulları oldu? Bunlardan hiçbiri tanıdık gelmiyor mu?”

Vince kafasını salladı ve çıplak göğsünü kaşdı. Dikkatini vermeye çalışırken, açılan konu buydu demek.

“Kıyafet ve aksesuarların Martha Stewart’ı gibidir. Mükemmel bir tarzı ve zevki vardır; bizlerin kendimizi yetersiz pasaklılar gibi hissetmemize neden olur.”

Sadie, Vince’e bakıp, içini çekti. “Martha Stewart’ı da hiç duymadığını söyleme bana.”

“Federal hapishanede vakit geçiren kadın mı? Onu duydum.”

Sadie, banyonun diğer tarafındaki Vince’e baktı. “Daha çok baş döndüren kekleriyle meşhurdur.”

Vince’in bakışları, Sadie’nin baş döndüren göğüslerine kaydı. Ağzına tam yerleşen, küçük pembe göğüs uçlarına. Sadie’nin güzel bir vücudu vardı. Bir kadın vücuduydu ve çıplak bir şekilde ortada dolaşmaktan utanmıyordu. Vince bunu sevmişti. Kendine güvenmesini ve harap olmuş bir ofiste, masanın üzerinde seks yapmaya açık olmasını sevmişti. Sadie’nin oyunlar oynamamasını sevmişti. Rastgele kadınlara kancayı takıp, payını alan bir adam için ikiye bölünmüş bir durum olsa da; Sadie’nin barlarda takılıp, rastgele adamlara kancayı takmamasını seviyordu. En azından bildiği kadarıyla öyleydi.

Vince, Sadie'yle ilgili birçok şeyi seviyordu. Baba-sıyla olan zor ilişkisine rağmen, kasabada kalıp, her gün babasını ziyaret ediyordu. Kolaylıkla gülebilmesini sevi-yordu. Hatta kendisine gülebilmesini de seviyordu . En şaşırtıcı olanı da, Vince pek de dikkatini vermediği anlar-da bile, sessizliği doldurmak için konuşmasını seviyordu.

Tam şu anda kremi avuçlarına sıkıp, iç baldırındaki yumuşak tenine sürdüğünde olduğu gibi. Vay canına. Sa-die limon gibi kokuyordu. Vince limonu çok severdi. İç baldırları da severdi.

“Vince?”

“Efendim?” Vince, bakışlarını Sadie'nin bakışlarına çevirdi.

“Sana bir soru sordum.”

Vince dünyadaki en iyi ordu tarafından yetiştirilmişti. Eğer isterse aynı anda, birkaç şeye birden dikkatini vere-bilirdi. “Ne?”

Sadie gözlerini devirdi. “Orgazm olduğunda hep ‘hur-ra’ diye mi bağırırısın?”

Keklerden bahsederken nasıl orgazma geçmişlerdi?
“‘Hurra’ diye mi bağırıyorum?”

“Yani daha çok bir inilti gibi.”

Vince bunu bilmiyordu. “Bu utanç verici.”

“Daha önce kimse söylememiş miydi?”

Vince kafasını salladı ve ayağa kalktı. “Belki sadece sana ‘hurra’ diyorumdur.” Fayanslı zeminden, Sadie’ye doğru yürüdü. “Peki, sen orgazm olduğunda hep Arap kadınları gibi zılgıt mı çekersin?”

Sadie güldü ve Vince’e baktı. “Bu utanç verici. Kimse daha önce bundan bahsetmemişti.”

Vince, Sadie’nin dizlerinin arasına diz çöktü ve ellerini, çıplak ve pürüzsüz baldırlarına götürdü. Parmakları, külodunun kasıklarındaki lastikli kısmına dokundu.

“Belki de başka kimsenin sana bunu yaptırarak bir şeyi yoktur.”

Sadie nefesini çekip, tuttu. “Görünen o ki sen bana zılgıt çektiriyorsun.”

“Hurra.” Vince’in başparmakları, ince pamuğun üzerinden Sadie’yi okşarken göğüslerini ağzına götürdü. Göğüs uçları sertleşene kadar yalayıp, emdi ve sonra ağzını aşağı indirip, yüzünü Sadie’nin bacaklarının arasına gömdü. İç çamaşırını kenara itti ve Sadie’nin orasını da yalayıp, emdi

“Vince.” Sadie zılgıt çekmedi. Bağırmadı ya da ulumadı da. Sadece sessiz odada, onun adını söyleyerek inledi. Sadie’nin zevk sesleri, Vince’in ağzındaki tat kadar tatlıydı. Vince, Sadie’nin sıkı vücuduna girdiğinde, yüzünü ellerinin arasına aldı ve zevkten dudaklarının ayrılmasını izledi. Bunun, kendi organını kavradığını, kastığını, titrettiğini ve kendi hazzını arttırdığını hissetmişti.

Sadie'nin çıplak omzunu hafifçe ısırdı. "Gidip, uyu-
mana izin vereceğim."

Sadie'nin karanlıkta esnemesi duyuldu. "İstersen ka-
labilirsin."

Vince hiç kalmadı. Sabah ayrılmak, gece ayrılmaktan
her zaman daha tuhaf olurdu.

"Parton kardeşler gelmeden önce gidebilirsin ya da ka-
lırsın ve sana kahvaltı hazırlarlar."

"Bu tuhaf olmaz mı?"

Sadie omuzlarını silkti. "Kamyonun iki gecedir bu-
rada. Bu nedenle sanırım çiftlikteki herkes seni biliyor.
Kahrolsun, muhtemelen Potter County'deki herkes de
biliyor. Ayrıca ben otuz üç yaşımdayım Vince. Bir yetiş-
kinim."

Kalmak tuhaf olmasa da, bir kız gibi çılgılık atarak uyan-
mak ve duvarlara doğru koşmak tuhaf olurdu. Sadie'nin
yumuşak ve sakın nefesi göğüs kafesini oynatınca, Vince,
Sadie'nin yatağından kalkıp, üstünü giyindi. Penceresini
kapatıp, kilitledi ve odadan çıkıp, aşağı inmeden önce son
bir kez ona baktı. Ön kapının tokmağındaki kilidi çevir-
di ve Sadie'nin içerde emin ve güvende olduğuna emin
olunca, kapıyı arkasından kapattı. Eğer Sadie'nin alarm
sistemi ve komodininde bir .357 silahı olsaydı, Vince
kendini daha iyi hissederci.

Kamyonuna doğru yürüyüp, motoru çalıştırdığında,
milyarlarca yıldız, sonsuz Teksas gecesini kaplıyordu.

Otoyola giden toprak yoldan sürerken, benzinliği ve asıl tamiratlar başlamadan önce bitirmesi gereken işleri düşündü. Eğer Sadie olmasaydı, bu gece ofisteki sökme işlerini ve de ön tezgâhın yarısını bitirmiş olurdu.

Ama Sadie arabasından adımını attığı ve güneş saçlarında parladığı anda, Vince soyunmaktan başka hiçbir şey yapamayacağını anlamıştı.

Arabasının bardaklığındaki cep telefonunda, Billy Idol'm "White Wedding"i çaldı, Vince gülümsedi. Texas'ta gece yarısıydı. Seattle'da saat ondu. Direksiyonun üzerindeki cevap tuşuna bastı. "Selam."

"Selam Vinny." Kız kardeşinin sesi kamyonun kabinini doldurdu. Yeryüzünde ona Vinny diyen tek insandı. "Aramak için çok mu geç?"

Görünen o ki öyle değildi. "N'aber?"

"İyilik. Benzinlikte hayat nasıl?"

"Şimdilik iyi." Vince'in işle ilgili planlarından ve ne zaman açılış yapacağından konuştular. "Luraleen, hâlâ Vegas'ta," dedi Vince. "Elvis taklitçisi biriyle evlenecek mi diye merak ediyorum."

"Bu çok komik. Ha ha."

Evet, şu an komikti. Altı yıl önce, Autumn, Vegas'ta eski kocasıyla evlendiğinde çok da komik değildi. "Conner nasıl?"

"İyi. Bir aydan biraz fazla bir süredir okul kapalı." Vince otoyola döndü, kız kardeşi devam etti, "Seni özlüyor."

Vince kalbini kazınmışlar gibi hissetti. Yeğeninin büyü-
tülmesine yardım etmişti.

Birkaç ay öncesine kadar neredeyse her gün onu gör-
müştü fakat sonuçta Conner'ın babası değildi. Sam Lec-
laire'den ne kadar nefret ediyorsa, Conner'ı da bir o ka-
dar seviyordu. Vince, Sam'in devreye daha rahat girip,
yeğeninin ihtiyacı olan babaya kavuşsun diye gitmişti.
Eğer kalsaydı, şimdiye kadar birkaç kez yumruklaşmış
olurlardı.

"Conner ne zaman eve geleceğini soruyor."

Ev mi? Artık evinin neresi olduğunu bilmiyordu. "Bil-
miyorum. Çok fazla şey var."

"Marketle mi ilgili?"

Kız kardeşi yem atıyordu. "Evet."

"Arkadaş?"

Vince güldü. Kız kardeşi, Vince'in mükemmel olduğu-
nu düşünüyordu ve neden ilişki adamı olmadığını anlaya-
mıyordu. Ah, uzun süreli ilişkileri olmadığını biliyordu.
Sadece neden böyle olduğunu anlamıyordu. "Bilirsin ben
hep arkadaş bulurum." Şu anda sadece bir *arkadaşı* olsa
ve bundan memnun olsa da. Sadie Hollowell'm sıkıcı hiç-
bir yanı yoktu. "Önemli bir şeyler var mı?"

"Benim düğünüm."

Ah evet!

"Birkaç ay içinde Vin."

Vince bunu biliyordu. Sadece unutmayı tercih ediyordu. “Hâlâ Maui Adası’nda mı evlenmeyi düşünüyorsun?”

“Ve sen de geliyorsun değil mi?”

Kahretsin. Birilerinin kasıklarına tekme atmasını tercih ederdi. “Smokin kiralamam gerekiyor mu?”

“Hayır. Ben her şeyi halledeceğim. Sadece sen gel. Bir de Vin?”

“Evet.”

“Beni damada senin teslim etmeni istiyorum.”

Vince camdan dışarı baktı. Kız kardeşini teslim etmek mi? O aşâğılık herife mi? Tanrım, o adamdan nefret ediyordu. Belki de çok da sağlıklı olmayan bir ruh haliyle.

“Yirmi yıldan fazla bir süredir babam hayatımda değil. Ben ağabeyimi istiyorum.” Vince istemiyordu. Tanrım, bu fikirden nefret ediyordu. “Lütfen Vin.”

Vince gözlerini kapatıp, çenesini sıktı. “Tabii ki,” dedi ve farlarının karşısındaki yola baktı. “Nasıl istersen Autumn.” Bu da düğünden önce o aşâğılık herifle barışacağı anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Sadie, Amarillo'daki Target mağazasından, üzerinde nal resimleri olan kaydırmaz çoraplardan buldu. Babası hâlâ hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı konusunda homurdanıp, söyleniyordu ama Sadie, kendisinin ona aldığı sıcacık çorapları, hep giydiğini fark etmişti.

Alışveriş merkezinde Victoria's Secret mağazasına da uğrayıp, siyah dantel bir sutyenle ona uyan bir külot aldı. Dün gece Vince sıkılmış gibi görünmüyordu -henüz. Ve Sadie de... Vince'ten hoşlanmak ve çok hoşlanmak arasındaki çizgide yürüyordu. Onunla seks yapmayı sevmek ve daha farklı bir şeylerle karıştırmak arasındaydı. Tüm doğru yerlerine değen, ılık tenden daha fazlası. Vince'in sormadan nereye dokunması gerektiğini bilmesinden daha fazlası. Her ikisi de buna doyuncaya kadar, Vince'in dokunuşlarını istemek ve buna can atmaktan daha da fazlası.

Dün gece, Vince küvetin kenarına oturmuş kendisini

izlerken, ona bakmış ve neredeyse daha fazlasını düşünmüştü. Gözleri ateşliydi ve Sadie'nin vücuduna krem süren elleriyle ilgileniyordu. Öncesinde iki kez sevişmiş olmalarına rağmen, Vince daha fazlasını istiyordu. Sadie, "Hurra" diye inlemesinden bahsetmek istememişti aslında. Tamamen başka bir konudan bahsediyordu. Tam olarak neyden bahsettiğini bile hatırlamıyordu ama Vince'in ona bakışları, zihnini uyuşturmuştu ve Sadie'nin daha fazla istemesine sebep olmuştu. Mesela dışarı çıkıp, kendine yeni iç çamaşırları almasına. İç çamaşırlarını dört gün boyunca giyemeyecekti gerçi. Kondom konusunda ne kadar dikkatli olursa olsun, her seferinde ya bir rahatlama ile ya da rahatsızlıkla karşıladığı reglisi başlamıştı bu sabah.

Vince'in yeni iç çamaşırını göreceğinden emin değildi. Ancak bunu umuyordu. Vince'ten hoşlanıyordu fakat hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu. Özellikle de hayatı bu kadar belirsizken. Lovett'ta uzun süre yaşamak gibi bir düşüncesi yoktu ya da en azından kısa vadede yoktu. Bildiği kadarıyla, Vince'in de geleceğinde böyle bir planı yoktu. Sadece sürdüğü kadar birbirlerinin keyfini çıkaran iki insandı onlar.

O sabah geç saatlerde, rehabilitasyon merkezine girdiğinde, babasını uyuyordu.

Saat henüz on birdi ve Sadie hemşirelerin olduğu bölüme doğru ilerledi. Babasının hafif ateşi olduğunu söylediler. Onu izliyorlardı ve endişeli görünmüyorlardı.

Kazadan beri, babasının akciğerlerinde doktorları kaygılandıran bir sıvı vardı. Sadie bunu sorunca, ciğerlerinin sesinde bir değişiklik olmadığı yanıtını aldı.

Babasının yatağının, yanındaki sandalyeye oturdu ve televizyondaki gündüz programlarını izlemek için iyice yerleşti. Babasının kazasına kadar, gündüz programlarından tamamen habersizdi ama tüm mahkeme programları, ilgisini çekmişti ve başka insanların berbat hayatlarını, onlarla birlikte izliyordu. Kendisinininkinden bile daha berbat hayatları.

Cebindeki telefonu çaldı. En son çaldığından beri çok uzun zaman geçmişti, telefonunu çıkardı ve bir süre boş boş baktı. Numarayı tanımıyordu, başparmağıyla gelen kutusu tuşuna bastı. İki kelimelik bir mesaj vardı: *Sıkıldın mı?*

Kaşlarını çattı. *Vince*. O olmalı. Başka kim sıkılıp sıkılmadığını sorardı ki ama telefon numarasını nasıl bulmuştu? Kendisi vermemişti ve o da kesinlikle hiç istememişti. *Sen kimsin?* diye cevap yazdı ve sonra da telefonu sarı papatyaların yanına, komodinin üzerine koydu.

Babasına baktı. Farklı görünmese de şimdiye kadar uyanmış ve mızızlanıyor olması gerekiyordu. Alnına dokunmayı düşündü fakat uyanıp kendisine bağırmasını istemiyordu.

Dikkatini tekrar *Divorce Court* programına verdi ve bazı kadınların aptallığını izleyerek başını salladı. Eğer bir adamla ilk buluşmada, alet edavatı, ön bahçesinde

yığılmış halde duruyorsa, ondan büyük ihtimalle iyi bir koca olmazdı. Bir erkeğin sahip olması gereken belli başlı özellikler vardır. Tekerleklerin de bu yığının üzerinde oluşu, bu belli başlı özelliklere sahip olmadığını gösterir.

Sadie'nin telefonu tekrar çaldı ve mesajı açıp, okudu: *Gece sıkılmadığından emin olmak isteyen kaç tane adam var çevrende?*

Sadie güldü ve uyanmadığından emin olmak için babasına baktı. Vince'i ve kendisini izleyen yeşil gözlerini düşününce karnında beliren yumuşak duyguya aldırış etmedi. *Şu anda... bir tane.* Mesajı gönderdi ve Vince'ten cevap geldi. *Eğer erkek, gerekli niteliklere sahipse, sadece bir tanesi yeter.*

Sadie güldü. Vince'ten gerçekten hoşlanıyordu, cevap olarak *"Hurra"* yazdı. Babası uykusunda hareket edince Sadie ona baktı. Sadie'nin telefonundan bip sesi geldiğinde, babası yanaklarındaki iyice grileşmiş sakallarını kaşıdı.

Şu anda sıkılıyor musun? Mesajını okudu Sadie.

Üzgünüm. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kullanılamaz durumdayım. Sadie, ne demek istediğini anlamasını ve böylece daha fazla detaya girmemeyi umdu.

Birkaç dakika sonra Vince'ten cevap geldi, *Ağzın da mı kullanılamaz durumda?*

Sadie bir nefes aldı ve başparmakları hiddetle küçük klavyenin çevresinde hareket etti. *Ciddi misin?* yazdı.

Ne kadar aşâğılık. *Sadece regl oldum diye sana oral seks yapmayacağım.* Ne kadar iğrenç. Ve Sadie ondan hoşlanmıştı. Onun gerçekten bir yetişkin olabileceğini düşünmüştü.

Birkaç dakika sonra Vince'ten cevap geldi. *Öğle yemeği ister misin diye soracaktım. Ne tür adamlarla takılıyorsun sen?*

Ah! Sadie şimdi kötü hissetmişti ve cevap yazdı, Özür dilerim. Çok sinirliyim ve kasılmalarım var. Bu doğru değildi. Birkaç hafif belirtiyile regl dönemini atlattığı için şanslı olmuştu hep. Babası tekrar kıpırdadı ve Sadie, telefonu bırakmadan önce son bir cevap yazdı. *Öğle yemeği iyi olmaz. Ben sana yazacağım.*

Babasının, eline uzandı. Ona dokunurken eli ılık ve kuru gelmişti. Hayatını Teksas sınırında geçirmiş bir adama göre normalden daha kuruydu. Gözlerini açtı. "Selam Baba. Nasıl hissediyorsun?"

"Turp gibiyim," diye cevapladı her zamanki gibi. Boğazındaki atardamarından kan fışkırıyor olsa bile, iyi olduğunu söylerdi. "Buradasın," dedi.

"Her günkü gibi." Ve her günkü gibi sordu, "Başka nerede olabilirim?"

"Hayatını yaşayabilirsin," diye cevapladı babası her zamanki gibi. Ama her zamankinden farklı olarak, şunu da ekledi, "Bunun senin hayatın olmasını hiçbir zaman istemedim Sadie Jo. Bu senin için biçilmiş kaftan değil."

Sonunda bunu söylemişti. Becerebileceğini düşünmüyordu. Sadie'nin kalbi acıyınca fayansların üzerindeki spiral desenlere baktı.

“Sen her zaman başka bir şey yapmak istedin. Sığır gütmekten başka şeyler.”

Bu doğrudu ve hâlâ da öyleydi. Bir buçuk aydır kasa-badaydı ve babasının yerini dolduracak hiçbir şey yapmamıştı ya da JH'te hiçbir sorumluluk almamıştı.

“Sen bana benziyorsun.”

Sadie kafasını kaldırdı. “JH'i seviyorsun.”

“Ben bir Hollowell'ım.” Babası öksürüp yanlarını tutarken hırıldadı, Sadie çağırma butonuna basıp basmamak arasında kaldı. “Ama lanet olası sığırlardan nefret ediyorum.”

Sadie, babasının öksürüğünün sesini ya da hemşire çağırmayı unuttu. Sadie'nin içindeki her şey birden durdu, sanki babası ona dünyanın düz olduğunu ve Çin'de bir yerlerde boşluğa doğru düştüğünü söylemiş gibiydi.

Teksas'tan nefret ettiğini söylemiş gibi. Sanki aklını yitirmiş gibi. Sadie bir nefes alıp, sıkıca göğüs kafesini tuttu. “Ne?”

“Aptal kokulu hayvanlar. Atlar gibi değiller. Sığırların sadece t-bone biftekleri güzel.” Babası boğazını temizleyip içini çekti. “T-bone bifteğini seviyorum.”

“Ve onların derilerinden yapılan ayakkabıları da.” diye

ekledi Sadie. Babası gibi görünüyordu. Aynı gri saçlar, uzun burun ve mavi gözler. Fakat saçma sapan konuşuyordu. “Ve gerçekten güzel el çantalarını.”

“Ve çizmeleri.”

Sadie çorapları kaldırdı. “Sana bir şeyler aldım,” dedi kafası karışmış bir şekilde.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Biliyorum.” Sadie çorapları ona verdi.

Babası kaşlarını çattı ve kaydırmaz tabanlarına dokundu. “Sanırım bunları kullanabilirim.”

“Baba?” Sadie, babasına bakınca gerçekten dünya dümdüzmüş ve Sadie’de düşüymüş gibi hissetti. “Eğer sığırlardan nefret ediyorsan, neden çiftçisin?”

“Ben bir Hollowell’ım. Babam, büyük babam ve büyük büyük babam gibi. Hollowell erkekleri, John Hays Hollowell, ilk Herefords’unu aldığından beri hep sığır gütmüşlerdir.”

Sadie, bunların hepsini biliyordu ve bir sonraki sorunun cevabını da bildiğini düşünüyordu. Yine de sordu, “Hiç başka bir şey yapmayı düşündün mü?”

Babası kaşlarını daha da çattı ve eğer cevap vermese ya da onu huzursuz edecek bir konudan konuşulduğunda, hep yaptığı gibi konuyu değiştirirse Sadie, buna hiç şaşmayacaktı. Babası bunun yerine cevap verdi, “Ne gibi kızım?”

Sadie omuzlarını silkip saçlarını kulaklarının arkasına aldı. “Bilmiyorum. Eğer bir Hollowell olarak doğmasaydın, ne yapardın?”

Babasının sert ve hırıltılı sesi, özlem dolu bir hal aldı. “Hep kamyon sürmeyi hayal etmişimdir.”

Sadie’nin elleri dizlerinin üzerine düştü. Babasının ne cevap vermesini umduğunu bilmiyordu ama bu cevabı beklemediği aşikârdı. “Bir kamyon şoförü mü?”

“Yolların kralı,” diye düzeltti babası sanki aklında o rüyayı yaşamış gibi. “Ülkeyi dolaşırdım. Bir sürü farklı şey görürdüm. Farklı hayatlar yaşırdım.” Babası kafasını çevirip, Sadie’ye baktı. Sadie hayatında ilk kez, kendisine hayat veren ve onu büyüten babasıyla bir bağ kurduğunu hissediyordu. Kısacık bir bakıştı ve sonra kayboldu.

“Buraya tekrar dönerdim tabii ki.” Sesi tekrar normal huysuzluğuna döndü. “Ben bir Teksaslıyım. Köklerim burada. Eğer ülkeyi dolaşsaydım, bu kadar Amerikan atını çoğaltamazdım.”

Ve Tanrı biliyordu ya atları çok seviyordu.

“Bir gün anlayacaksın.”

Sadie, onun ne demek istediğini anladığını düşündü, üstelik babası bugün sürprizlerle doluydu. “Neyi?”

“Eğer bir yerde sağlam bağların varsa gezmenin kolay olduğunu.”

Bazen o bağ, ağır bir yük oluyordu ve insanı devirebiliyordu.

Babası yatağındaki bir tuşa bastı ve başını biraz daha kaldırdı. “Atların ve sığırların çiftleşme mevsimindeyiz ve ben burada tıkıldım kaldım.”

“Doktorlar ne zaman eve çıkabileceğini söyledi mi?” Çıktığı zaman, babasına bakması için eve bir bakıcı tutacaktı.

“Söylemediler. Gençliğimdeki gibi kolay iyileşmiyor yaşlı kemiklerim.”

Evet. Sadie de bunun farkındaydı. “Doktor yüksek ateşinle ilgili ne dedi? Yorgun olmandan başka.”

Babası omuzlarını silkti. “Ben yaşlıyım Sadie jo.”

“Fakat eski bir deri çizme kadar da sertsin.”

Babasının dudağının kenarı hafifçe büzüldü.

“Evet, ama artık eskisi gibi değilim. Kazadan önce bile kemiklerim ağrıyordu.”

“O zaman acele etme. Buradan çıktığın zaman, bir tatile gidelim.” Sadie, birlikte tatil yaptıklarına dair bir anı hatırlayamıyordu. Küçükken, babası Sadie’yi tatile, hep annesinin akrabalarıyla gönderirdi ya da Sadie kampa giderdi. Babasının, işle alakalı olmadığı sürece, JH’ten ayrıldığını düşünmüyordu. “Ülkeyi dolaşmak istediğini söyledin. Hawaii’ye gidebiliriz.” Babasını hiçbir zaman sahilde çizmeleriyle, çiçekli bir gömlek giymiş ve şemsiyeli içeceğini yudumlarken düşünemese de. “Ya da gelip benimle Phoenix’te kalabilirsin. Arizona’da emekliliğini

yaşayabileceğin çok güzel yerler var.” Yaşlılar Arizona’yı severdi. “JH birkaç haftalığına sen olmadan da ayakta kalabilir.”

“Ben gittikten sonra, JH uzun bir süre daha ayakta kalacak.” Babası, Sadie’ye baktı, gözlerinin beyazı donuk bir bej rengine dönmüştü. “Böyle ayarlandı Sadie Jo. Bununla ilgili hiç konuşmadık çünkü ben daha fazla vaktimin olduğunu ve senin kendiliğinden eve döneceğini düşündüm. Ben-”

“Baba, sen-” Sadie lafını kesmeye çalıştı.

“-her şeyin üstesinden gelen iyi adamlarım var.” Babası ona izin veremezdi. “Senin hayatını yaşamaktan başka hiçbir şey yapmana gerek yok ve bir gün, hazır olduğunda, JH seni bekliyor olacak.”

Babasının bu sözleri, Sadie’yi kalbinden vurdu. Babası daha önce hiç böyle konuşmamıştı. İşlerinden, çiftlikten ya da artık buralarda olmayacağı zamanlardan hiç bahsetmemişti. “Baba.”

“Ama toprağımızı asla satamazsın.”

“Satmam. Asla. Bunu aklımdan bile geçirmedim hiç,” dedi Sadie fakat kendisine yalan söyleyemezdi. Bunu aklından geçirmişti. Birden fazla kez hem de ve bu sözleri söyler söylemez onların gerçek olduğunu biliyordu. Babasının toprağını asla satmayacaktı. “Ben bir Hollowell’im. Babam, büyük babam ve büyük büyük babam gibi.” O bir Teksas’lıydı ve bu da çok derin kökler demek oluyordu. Nerede yaşarsa yaşasın. “Tüm atalarım gibi.”

Clive, Sadie'nin eline hafifçe üç kere vurdu. En çok bu kadar şefkat gösterebilirdi. Bu diğer babaların kocaman kucaklamaları gibiydi.

Sadie gülümsedi. "Ne yazık ki büyük babamı tanımıyorum." Sadie doğmadan önce, iki dedesi de ölmüştü.

"Aşğılık herifin tekiydi. Tanımadığına seviniyorum." Babası elini, Sadie'ninkilerden çekti. "Sağa sola bakıyorum diye kemiklerimi kırmıştı."

Sadie, oradan buradan Baba Clive'm dengersiz olduğuna dair söylentiler duymuştu ama ailesiyle ilgili birçok söylenti gibi, bunu da yok saymıştı.

Annesinin, büyükbabasıyla ilgili fikirlerini hayal meyal hatırlıyordu fakat babası tek bir kelime bile etmemişti. Tabii ki etmemişti. Etmezdi. Babasının yandan görünüşüne baktı. İçine kapanık ve haşindi, bir anlığına aralarındaki sis perdesi çekilmiş gibi hissetti; kafasını karıştıran sevgi, özlem ve hayal kırıklığı daha da netleşmişti. Sadie, hep babasının nasıl bir baba olunacağını bilmediğini düşünüyordu ve bunun kendisi bir kız olduğu için böyle olduğunu zannediyordu. Babasının önünde gerçekten berbat bir örnek olduğu için bu halde olduğunu bilmiyordu. "Ben, köklerimin senden geldiğine memnunum baba."

"Evet." Babası boğazını temizledi ve sonra bağırdı, "Lanet olası Snooks nerede? Bir saat önce gelmiş olmalıydı."

Her zamanki gibi ortam biraz yumuşayınca, Clive asa-

bileşirdi. Sadie gülümsedi. İlişkileri hep zor olacaktı ama en azından babasını öncekinden biraz daha iyi anlamıştı. O, zor bir adamdı ve daha da zor bir adam tarafından yetiştirilmişti.

O öğleden sonra, rehabilitasyon merkezinden ayrılınca, babasını ve ilişkilerini düşündü. Hiçbir zaman yılın babası adayı olamayacaktı ama bu artık sorun değildi.

Vince'e mesaj atmayı da düşündü. Bunu istiyordu ancak yapmadı. Onun, başını bir yana yatırıp, konuşmasını dinlerken, kendisine bakan yeşil gözlerini görmek istiyordu.

Gülümsemesini görmek ve gülüşünün derin tınısını duymak istiyordu fakat bunu çok fazla istemekten de korkuyordu.

Bunun yerine, eve gidip, çiftçilerle yemekhanede akşam yemeğini yedi ve erkenden yatağa gitti. O ve Vince, birbirlerinden çıkarı olan iki arkadaştan başka bir şey değildi. Bu ikisinin de istediği idi. Daha önce sadece çıkarları için bir arkadaşlık kurmamıştı. Erkek arkadaşları ve birkaç tane de tek gecelik ilişkisi olmuştu. Ve Vince'i gerçekten bir arkadaş olarak adlandırıp, adlandıramayacağını bile bilmiyordu. Ondan hoşlanıyordu ama bu noktada, Vince'le birlikteyken, arkadaş olmaktan çok menfaatlerini gözetiyordu ve Sadie'nin istediği son şey de, çıkarları için birlikte olduğu birine âşık olmaktı.

Vince, kamyonunu, evin karşısına park edip, yolun kenar-

dan yürüdü. Gün ışığında, JH, işlek ve canlı görünüyordu. Sadece daha fazla hayvanın ve biraz daha az tozun olduğu bir üs gibiydi. Ve bir üsteki gibi ilk bakışta karmakarışıkta ama aslında iyi düzenlenmiş ve uyumlu bir karmaşaydı bu.

Solunda uzakta, buzağılar tek tek metal kızaklara toplanıyordu. Taşınan ağır metalin çınlaması duyuluyordu.

Adamların ne yaptığını ya da buzağıların direnip direnmediğini göremedi.

Saat dört buçuktu ve Vince tüm günü benzinlikteki eski fayansları parçalamakla geçirmişti. Bir saat önce, sonunda Sadie ona mesaj atmıştı. Dört gündür onu görmemiş ve ondan haber alamamıştı. Kendisini oral seks istemekle suçladığı günden beri haber alamıyordu. Bu kendisini kızdırmamış gibi davranmayacaktı. O tür bir dangalak değildi ama oturup da, *seni arayacağım* deyip aramayan bir kadını bekleyecek kadar da dangalak değildi.

Önceki birkaç günü, çok çalışıp, marketi yıkmak ve çöp konteynerini doldurmakla geçirmişti. Gece de birkaç yerel bara uğramıştı. Slim Cem's'te bir Lone Star kaldırıp, Road Kill'de bir tekila içmişti ve her iki gün de, gece yarısı olmadan eve dönmüştü. Tek başına. Eğer biraz daha uzun otursa, eve kendisiyle birlikte birilerini getirebilirdi ama kabul etmekten nefret etse de, saatler süren yoğun fiziksel işlerden yorulmuştu. Üstüste çok az uykuyla ya da uykusuz bir şekilde hayatta kaldığı zamanlar olmuştu. Çoğunlukla otuz-kırk kilo kadar teçhizatı sırtında taşı-

dığı, dayanılmaz sıcaklarda ya da kemiklerini donduran soğuklarda, kilometrelerce yürüdüğü, koştuğu ya da akıntıya karşı yüzdüğü zamanlardı onlar. Ama bugünlerde, o denli bir fiziki güce sahip değildi ve kabul etmekten nefret etse de, yıllarca vücudunun limitlerini zorlaması, kendisine zarar vermişti.

Bugünlerde, ağrı kesici tercihi tekila değildi. Advil'di.

Haber alamadığı dört günün sonunda, Sadie mesaj atıp, onu, JH'e davet etmişti. Belli ki sadece seks istiyordu. Hepsi buydu. Daha önce hiç sadece seks isteyip, başka bir şey istemeyen bir kadın tanımamıştı. Onunla birkaç kez birlikte oluncaya kadar. Vince, bencil olduğunu düşünmüyordu. Başarılı olmayı seviyordu. En iyi olmayı. İş bitene kadar bırakmazdı. Kadınlar bunu takdir eder ve daha fazlasını isterdi. Ama Sadie öyle değildi. O, daha fazlasını istemiyordu ve Vince, bu konuda ne düşündüğünden emin olamıyordu. Heyecanlanması gerekiyordu. Bu mükemmeldi. Sadie çok güzeldi, enteresandı, yatakta iyiydi ve Vince'i sadece seks için kullanmak istiyordu. *Süper.*

Peki, Vince neden kendini kötü hissediyordu? Ve eğer Sadie'nin tek istediği sevişmekse, gündüz vakti Vince'in burada ne işi vardı? Tüm çiftçiler etraftayken. Neden akşam hava karardıktan sonra gelmesini söylememişti?

Arkadaşı Blake Junger, kendi işini bitirip de, Lovett'a gelmeden önce Vince'in tamamlaması gereken bir sürü işi vardı.

Blake birçok işte ustaydı. Ölümcül bir nişancı ve lisanslı bir marangoz oluşu onlardan sadece ikisiydi.

“Vince!”

Vince dikkatini sağa çevirdi ve Sadie’yi büyük bir ahırın yanına eklenmiş bir ağılın yanında dururken gördü. Kot pantolonla, üzerinde bir şeyler olan siyah bir bluz giymişti ayrıca ayaklarında da çizmeleri vardı. Sarı atkuyruğu ensesinde toplanmış haldeydi ve Lovett Founder’s Day’de taktığı beyaz kovboy şapkasını takıyordu. Vince, onu dört gündür görmemişti. Kahretsin, çok güzel görünüyordu. Orada bir güzellik kraliçesi gibi duruyordu ve her nedense bu Vince’e kendini daha da kötü hissettiriyordu.

Tabii arkasını dönüp, gidecek kadar değildi. Mercedes Jo Hollowell’da bir şey vardı. Görünüşünden daha başka bir şey. Ondandır mesaj geldiğinde, elindeki levyesini düşürmesine neden olan bir şey. Vince, ondaki bu şeyin ne olduğuna emin olamıyordu. Belki de onunla işinin tam olarak bitmemiş olmasından başka bir şey değildi bu.

Henüz bitmemiştir.

“Selam Vince.” Sadie’nin yanında, mavi beyaz çizgili bir tişört giyip, geniş bir Stetson şapka takan, uzun boylu ve cılız bir adam duruyordu. Bir kovboydu. Gerçek bir kovboy.

Güneşten bronzlaşmıştı ve hayatın sillesini yemiş gibiydi. Ellilerinde gibi görünüyordu ve adı Tyrus Pratt’ti.

“Tyrus bizim atlarla ilgilenen ustabaşımız.” Sadie ikisini tanıştırdı.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Vince adamın elini sık-tı. Elini sıkışı ve kahverengi gözlerindeki bakış, cildi ka-dar sertti. Vince eğitim çavuşlarının üstesinden gelmişti ve ne zaman kendisine not verildiğini anlardı.

“Vince, Luraleen Jinks’in yeğeni.”

Tyrus’ın gözlerinin arasındaki sert çizgi yumuşadı. “Benzinliğin yeni sahibi mi?”

“Evet efendim.” Ustabaşmın bunu duymuş olmasına şaşırmamıştı. Haberlerin çok hızlı yayıldığını bilmesine yetecek kadar uzun süredir kasabadaydı.

“Bir SEAL Donanmasındaydım.”

İşte bu Vince’i şaşırtmıştı. “Evet efendim. Team One. Alpha Platoon’da astsubay kıdemli üstçavuştum.”

“Hizmetlerin için teşekkürler.”

İşte bu, Vince’i hep zor durumda bırakırdı. Onun gibi ün için değil de, vatan sevgisi için hizmet veren, bir sürü insan vardı. Dünya onlara teşekkür etsin diye değil, bir amacı olduğunda, “pes etmek” kelimesini bilmeyen in-sanlar olduğu içindi. “Rica ederim.”

Tyrus elini indirdi. “Bin Ladin baskınında var mıy-dın?”

Vince gülümsedi. “Maalesef, ama orada olmayı ister-dim.”

“Tyrus, Maribell’i eve yeni getirdi.” dedi Sadie. çitlere bağlı duran siyah bir atı işaret ederek. “Laredo’da. Dia-

mond Dan ile çiftleşiyordu. Babamın omurgalarına tekme atan at.”

“Baban nasıl?” diye sordu Vince.

Sadie başını salladı ve şapkasının siperliğinin gölgesi dudağının üzerine kaydı. “Ateşi yüksek bu da olası enfeksiyonların göstergesi fakat akciğerleri hâlâ aynı. Önlem olarak, daha kuvvetli antibiyotikler vermeye başladılar ve bugün biraz daha kendinde gibi görünüyordu. Aksi ve huysuz haline geri dönmüştü. Tabii ben yine de endişeliyim.”

“O çok güçlü,” diye Sadie’yi rahatlattı Tyrus. “Yine turp gibi olacak.” Tyrus, dikkatini Vince’e çevirdi. “Seninle tanışmak güzeldi. Benzinlikte bol şans, Vegas’tan döndüğünde Luraleen’e selamımı söyle.”

“Söyleyeceğim, teşekkür ederim.” Vince yavaşça döndü ve Tyrus’ın ahıra girişini izledi. “Bu kasabada Özel Kuvvetler halt etmiş. Hepinizin kütüphanelerinizin bodrumunda çalışan, Lovett CENTCOM İstihbarat Birimi’niz mi var?”

Sadie güldü ve Vince, bunun bir şeyin gerçekten de komik olduğunu düşünmediği zamanlarda kullandığı sahte gülüş olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. “Sanırım yayılan bir şeyler var ama burada kendi toprağımızdayken, babam ve ben dedikoduları kaçırıyoruz hep. Zaten pek de sevmeyiz.” Sadie, dümdüz Teksas ovalarına bakınca Vince de bakışlarını, Sadie’nin bluzunun önündeki “*Kovboy kalçaları beni çıldırtır*” baskısına çevirdi. “Geri

dönmek çok tuhaf. Bazı açılardan, sanki hiç gitmemişim gibi geliyor ama aynı anda her zaman uzakta olmuşum gibi hissediyorum. Bugünlerde buralarda neler olduğuyla ilgili pek bir şey bilmiyorum.”

Vince, buzağı sürülerini gösterdi. “Orada ne oluyor?”

“Rutin olarak yapılması gereken, yüz ya da daha fazla şeyden sadece biri yapılıyor.” Sadie şapkasının siperliğini düzeltti. “Çiftçiler, her bir buzağıyı sıkışık kızağa getirip, kulaklarını etiketliyor ve tartıyorlar. Daha sonra, bilgisayarlarına bilgileri giriyorlar ve böylece kayıtlarını tutup, sağlıklı olduklarından emin oluyorlar.”

“Daha şimdi neler olduğunu bilmediğini söylemiştin.”

Sadie omuzlarını silkti. “JH’te on sekiz yıl yaşadım. Bir iki şey öğrendim.” Sadie, arazının uzaklarına bakarken, kaşlarını indirdi. “Şimdi geri döndüm ve tekrar eski hayatıma kavuşabilmem için babamın iyileşmesini bekliyorum. Bunun sadece birkaç hafta süreceğini düşünerek kendimi kandırmışım. Belki bir ay ve sonra gerçek hayatıma dönecektim. Ev satıp, arkadaşlarla dışarı çıktığım, bitkilerimi ve çiçeklerimi suladığım hayatıma. Şimdi bir işim yok. Tüm bitkilerim öldü ve hazirana kadar buraya tıkilip kalacağım. En azından. Bu arada haziran kısırlaştırma ayı.” Sadie dudaklarını büzdü ve ürperdi. “Tanrım, kısırlaştırmadan nefret ediyorum.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

At, başını parmaklıkların üzerinden sarkıtırken, Sadie

güldü. Bu seferki gerçek bir gülüştü. Vince'in teninde dolaşan ve Sadie'yi boynundan öpme isteği uyandıran bir gülüş. Tam da orada, yarım düzine kovboyun karşısında. Gün ışığında. Hâlâ sebepsiz yere kendini biraz kötü hissederken.

“Endişe etmene gerek yok denizci. Ben senin toplarını seviyorum.”

Vince, Sadie'nin yüzüne baktı. Eğilmiş pembe dudaklarının kenarlarına ve pürüzsüz yanaklarına. Daha önce bir kadının pürüzsüz yanaklarını fark edip etmediğini hatırlayamıyordu. En azından yüzündeki yanaklarını. Ona neden biraz kızgın olduğunu bile hatırlamıyordu. “Ben de seninle ilgili iki şeyi seviyorum.”

Sadie'nin tek kaşı kalktı ve ağıla doğru döndü. “Hangi ikisi?”

Ellerini dolduran şeyler ve Vince'in dizlerine bindiğinde, güzel bir şekilde zıplaması olabilir mi? Vince gülümsedi. “Mavi gözlerin.”

“A-ha.” Sadie elini kaldırıp, mavi yuların altından, Maribell'in başını okşadı. “Tyrus senin yeniden bir anne olacağını söylüyor. İyi misin Maribell?”

At, cevap verirmiş gibi başını yukarı aşağı oynattı.

“Diamond Dan çok kaba bir pislik. Ondan nefret ediyoruz değil mi?” At başını sallamadı ama Sadie yine de onun burnunu okşadı.

Vince çitlere yaslanıp göğsünü kaplayan tişörtünün önünde kollarını bağladı. “Atları çiftleştirmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama bazı önlemler alınması gerekmiyor mu? Neden baban, tekmelenecek kadar yakınındaydı?”

“Çünkü onun kendi yöntemleri vardır.” Sadie güneş gözlüklerini çıkardı ve şapkasının siperliğine yerleştirdi. “Eski yöntemlerle atların nasıl çiftleştğini gördün mü hiç?”

“Bizzat görmedim. Belki küçükken bir belgeselde görmüşümdür.”

“Çok şiddetli. Kısarak iple bağlanıyor ve dizginler aygırı tutuyor. Arkasından kısrağın üzerine biniyor, çok fazla şiddet ve çılgılık oluyor.”

Vince’in tanıdığı birkaç kadını hatırlattı bu anlattıkları. Atm, siyah parlak başındaki, büyük siyah gözlerine baktı. Çok da acı çekmiş gibi görünmüyordu. “Belki de biraz sert seviyordur.” Atlar, vahşi hayatta çiftleşiyorlardı. O kadar da korkunç olamazdı, öyle olsa kısraklar kaçardı. Aygırlarda hareket eden bir hedefin üzerine binemezlerdi.

Sadie başını salladı ve atkuyruğu omuzlarının arkasına sürtündü. “O, bundan nefret etti.”

“İddiaya girerim, eğer seni bağlarsam, ben de sana çılgılık attırabilirim.” Vince tek kaşını kaldırdı. “Ve sen de bundan nefret etmezsin.”

Sadie, şapkasının gölgesinden, Vince’e baktı. “Bu taktik genelde işe yarar mı?”

Vince omuzlarını silkti. “Son kullandığımda işe yaradı.”

Sadie kafasını yana çevirdi ve gülmemek için dudağını ısırıdı. “Bir ordu mensubu olduğun için, düzgün ateş edebileceğini düşünüyorum.”

“Sen silahlardan mı bahsediyorsun?” Silahlar konusunda uzmandı ve kendi silah tercihi otomatik Colt tabancasıydı.

ACP tabancasının, yirmi iki metrede, hata payı iki santimetre kadardı ve sekiz tane ölümcül metal zırhlı mermiyi taşıyordu.

“Tüfekle atış yapmaktan. Atış talimi yapabileceğimizi düşündüm.”

Vince, Sadie’yi doğru duyduğundan emin olabilmek için başını eğdi ve bakışlarını dudaklarına götürdü. “Sen atış mı yapıyorsun?” Tuttuğu son silah, kısa sürüm bir tabanca kabzasıydı.

“Ne oldu beğenemedin mi?” Sadie gözlerini devirdi. “Ben Teksaslıyım ve bir çiftlikte büyüdüm.” Güneş gözlüklerini yüzüne indirdi. “Atış talimi yapmak ve havaya ateş etmek, babamla birlikte yaptığımız şeylerdi.”

Yatakta iyi olan, güzel bir kadındı ve Vince’ten seksen başka bir şey istemiyor muydu? Sadie, kurma kolunu çekip, mermiyi sürebilen, kendisine hediye paketinde sunulmuş bir kadın mıydı? Vince ölmüş ve cennete mi gitmişti?

“Çıkar arkadaşlığı anlaşmamızın, çıkarlar kısmı iyi olduğuna göre...” Sadie elini bluzunun üzerindeki harflere koydu. “En azından ben öyle düşünüyorum, arkadaşlık kısmını da deneyebileceğimizi düşündüm.”

Öyleler miydi? Çıkar arkadaşlığı. “Arkadaş mı olmak istiyorsun?”

“Elbette. Neden olmasın?”

“Hiç erkek arkadaşın oldu mu?”

“Evet.” Sadie sanki sayıyormuş gibi kafasını yukarı kaldırdı. “Pekâlâ, hayır. Pek olmamış.” Bakışlarını Vince’e çevirdi. “Senin? Yani hiç kız arkadaşın oldu mu?”

“Hayır.” Vince ellerini, Sadie’nin beline kaydırды ve kendisine doğru çekti. Bunun mümkün olabileceğine inanmıyordu ama kasabadaki herkesten çok onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Peki, o halde sorun neydi? “Belki deneyebilirim.”

Sadie, yataktan sendeleyerek kalktı ve yerde duran siyah dantel külodunun üzerine bastı. Sabahlığını almak için uzanırken, Vince'in bir gece önce iç çamaşırını, baldırlarından aşağı doğru ittiğini hatırlayınca, bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "İç çamaşırımı fark etmedin," diye yakınmıştı Sadie, Vince'in kemer tokasına uzanırken.

"Fark ettim," diye cevaplamıştı Vince, Sadie'yi yatağına doğru iterken, hazla sertleşen sesiyle. "Sadece, iç çamaşırının altındakiyle daha çok ilgileniyorum."

Birbirlerinin kıyafetlerini yırtmadan önce, atış talimi bitene kadar dayanmaları bir mucizeydi. Sinir bozucu, seks dolu bir mucize.

Sadie, mor, ipek sabahlığını giydi ve kuşağını beline bağladı. Sadie hırslıydı ama Vince aşırı hırslıydı.

Vince hakkında bunu tahmin etmiş olması gerektiği-

ni düşündü. İlk iki kilden yapılmış hedefi kaçırmıştı ama uzun namluluya alışıp da, atışlarının hassasiyetini garantileyince, adam ölümcül olmuştu. Elli güvercinden kırk birini vurmuştu.

Sadie kendini bildi bileli, kilden güvercinleri vururdu. Atış konusunda paslanmış olması, otuz üçlük skorunu açıklıyordu.

Sadie banyoya gidip lavabonun üzerindeki aynadan kendisine baktı. Vince'in ellerinden dolayı, saçları dolaşıp karışmıştı ve berbat görünüyordu. Bir kez daha, Vince gitmeden önce uyuyakalmıştı ve bu korkutucu halini Vince görmediği için seviniyordu.

Hâlâ biraz uykulu bir şekilde koridordan yürüyüp, mutfığa giden arka merdivenlere gitti. Sabahlığının uçları, paçasında sallanıyordu. Son basamakta aniden durdu.

"Biraz daha ister misin Vince?"

"Hayır, teşekkürler efendim."

"Ah sen. Bana Clara Anne demeni söylemiştim."

Sadie çıplak ayaklarını, ahşap zeminde kaydırıp mutfağın vişne rengi kahvaltı köşesine doğru gözlerini kıstı. Üzerine, altın rengi sabah ışığı vuran Vince, karşısında bir ziyafetten arta kalanlarla, masada oturuyordu.

Pekâlâ, bu tuhaf ve utanç vericiydi. "Günaydın." dedi Sadie ve sabahlığını daha sıkı bir şekilde bağladı.

Vince bir bakış attı, en ufak bir utanç bile yok gibiydi gözlerinde. “Merhaba.”

“Bil bakalım kaçarken kimi yakaladım,” dedi Clara Anne, mutfak dolabına uzanıp, bir tane kahve fincanı alırken.

Sadie, bunun lafın gelişi bir soru olduğunu düşündü çünkü Vince masada oturuyordu. Sadie, Clara Anne’den fincanı aldı ve kahve doldurdu. Geçmişte de erkeklerle uyandığı olmuştu ama Vince’i görünce afallamıştı. Belki de bu çıkarları için onunla birlikte olmasından dolayıydı. Belki şu an JH’teki herkesin, Vince’in geceyi orada geçirdiğini bileceği içindi. Ya da belki de Vince çok güzel görünürken, kendisi berbat görüldüğü içindi. Eğer onun hâlâ burada olduğunu bilseydi, en azından saçlarını tarardı.

“Vince için mi pişirdin?” diye sordu Sadie, fincanına bol miktarda fındık kreması dökerken. Clara Anne hiç pişirmezdi.

“Tanrım hayır. Carolynn ona yemekhaneden bir tabak getirdi.”

Süper. Kesin şimdiden Sadie’nin düğününü planlamaya başlamışlardı. Sadie, fincanı dudaklarına götürdü ve üflledi. Büyük bir yudum alırken, gözleri Vince’in gözleriyle buluştu.

Sadie o bakışı tanıdı; ipek sabahlığının altında, çıplak vücudunun olduğunu hatırlatıyordu.

“Gitmem lazım,” dedi Vince, mendilini masaya atıp, ayağa kalkarken. “Tanıştığımıza memnun oldum Clara Anne. Carolyn’ne kahvaltısını çok beğendiğimi söyle.”

“Söyleyeceğim, kendini özletme.” Clara Anne, Vince’e sarıldı ve sırtını iki kez sıvazladı. “Teksas’ın yarısını kaplayacak kadar irisin.”

Vince, omzunu silkip, kahvesinden bir yudum alan Sadie’ye baktı. Hey, Vince Teksas’taydı. Teksaslıların arasında. Ve onlar da doğuştan kucaklayıcıları.

Clara Anne, Vince’i bıraktı ve o da Sadie’ye doğru gidip, boştaki elini tuttu. Ön kapıya doğru yürürlerken, Sadie kahvesini dökmemeye çalışıyordu. “Uyumuşum. Üzgünüm, bu nasıl oldu anlamadım. Hiç olmazdı,” dedi Vince, girişe doğru Sadie’yle birlikte ilerlerken. “Daha sonra da gizlice kaçarken bir suçlu gibi yakalandım.”

“Ve Clara Anne’de seni kahvaltı yapmaya mı zorladı?”

“Teklif etti ve ben de açtım.” Vince gülümsedi. “Dün gece iştahım açıldı.”

“Ve yoruldun?”

“Evet, özür dilerim.”

“Üzülme. Sorun değil.” Eğer önceden haberi olsaydı, saçlarını tarayabilirdi en azından.

“Tabii senin çok iyi görünüp ve benimse berbat halde olmam haricinde.”

Vince, Sadie'nin saçının dağınık kısmını öptü. "İşte sendeki bu Sadie. Berbat görünebilirsin ama ben yine de seni soymak istiyorum." Vince başını kaldırdı ve arkasındaki tokmağa uzandı. "Görüşürüz."

Sadie başıyla onayladı ve bir adım geri çekildi. "Belki geçerken benzinliğe uğrarım."

"Uğra, belki ben de çekicimi sallamana izin veririm." Vince kapıyı açıp, dışarı adımını attı. "Ya da sana ellilerden kalma izoleli fayansları söktürürüm."

"İğğğh. Gelmeden önce mesaj atıp, o işi bitirdiğine emin olurum." Sadie hoşça kal deyip, kapıyı Vince'in arkasından kapattı. Kapıya sırtını yaslayınca, bir nefes verdi. Sadie bir yudum alıp, iki seçeneği olduğunu fark etti. Yukarı çıkıp, bir duş alabilirdi ya da mutfığa dönüp, Clara Anne'i ufukta bir düğün olmadığına ikna edebilirdi. Kolay olan kaçış yolunu seçti ve yukarı çıktı. Duş dalıp, saçlarını yıkadı. Lifiyle iyice yıkandı ve sonra da lavaboda dişlerini fırçaladı. Son birkaç gündür babası çiftlikten ve artık aralarında olamayacağı zamanlardan, giderek daha fazla bahsediyordu.

Sadie, babasının o konulardan konuşmamasını diledi. Bu göğüs kafesinde onu panikleten bir gerginliğe sebep oluyordu. Sadece, JH'teki sorumluluğa hazır olmadığı için değildi bu, babasının buralarda olmayacağını düşünmek istemediği içindi. Çiftlikte. Atlarını çiftleştirirken. Huysuz bir baş belası olurken.

Sadie'nin atası olarak...

Saçlarını kuruttu, beyaz sutyen ve külodunun üzerine, mavi askılı elbisesini giydi. Belki mağazaya uğrayıp, odasına renk katmak için ona çiçek alırdı. Bu çok da büyük bir değişiklik yaratmıyordu ama.

Kirpikleri uzun ve gür görünene kadar, üzerine ve altına, rimelini sürerken, telefonu çaldı. Annesi gibi bir güzellik kraliçesi değildi ama saçlarına ve kirpiklerine özellikle özeniyordu.

“Sadie Jo,” diye seslendi Clara Anne, merdivenlerin dibinden. “Telefon sana. Amarillo'daki rehabilitasyon merkezinden.”

Sadie rimelini bıraktı ve koridordan odasına doğru gitti. Babasının doktorlarından birinin, onunla görüşmek için sabah arıyor olması çok da sıradışı bir durum değildi. “Merhaba.” Düzeltilmemiş yatağının kenarına oturdu. “Ben Sadie.”

“Ben Doktor Morgan,” dedi geriatri doktoru.

“Merhaba doktor. Babam bu sabah nasıl?”

“Sabah vardiyasındaki hemşire babanızı kontrol ettiğinde, tepkisiz olduğunu fark etmiş.”

Tepkisiz? “Yine çok mu yorgun?”

“Üzgünüm. Artık bizimle değil.”

“Gitti mi? Nereye gider?”

“Vefat etti.”

Vefat mı etti? “Ne?”

“Gece vardiyasındaki hemşirenin üç sularındaki kontrolü ile sabah saat altı arasında, uykusunda öldü.”

“Ne?” Sadie gözlerini kırptırıp, zorla yutkundu. “Daha dün kendini iyi hissediyordu.”

“Üzgünüm. Yalnız mısınız? Sizi bugün tesise getirebilecek birileri var mı?”

“Babam öldü mü? Yalnız başına?”

“Üzgünüm. Otopsi olana kadar, ölüm sebebini tam olarak bilemeyiz ama huzurluydu.”

“Huzurlu.” Yüzünün yandığını hissetti. Elleri hissizleşmişti, kalbi sıkışıyordu ve göğüs kafesinin içinde yanıyordu. “Ben... ben şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.” Babası olmadan ne yapacaktı?

“İşlemleri yaptınız mı?”

“Ne için?”

“Gelin ve yönetim ofisinden birileriyle görüşün.”

“Peki.” Sadie ayağa kalktı. “Görüşürüz.” Telefonu komodininin üzerine astı ve boş boş baktı. *Güm güm güm* diye dövüyordu kalbi göğüs kafesini, başını ve kulaklarını. Terliklerini ve çantasını alıp, koridora doğru yöneldi.

Hollowell'ların duvarının yanından geçti. Doktor yanıliyordu. Babası dün her zamanki gibiydi. Aksi ve hırçındı. Yani iyiydi.

Ön kapıdan, arabasına doğru hareket etti. Belki Clara Anne'e söylemesi gerekirdi. Clara Anne ağlardı. Carolyn ağlardı. Herkes ağlardı ve o zaman bu haber Amarillo'ya kadar onu mahvederdi. Saklamak istedi. Bir süreliğine sadece kendine saklamak istedi. Doktorlarla konuşana kadar. Öğrenene kadar... ne olduğunu bilmiyordu.

Arabanın motorunu çalıştırınca, hoparlörlerinden, bangır bangır Miranda Lambert duyuldu. Sesini kısıp, Amarillo'ya doğru yola koyuldu. Babası ölemezdi. Sadie bunu bilemez miydi? Bir şekilde hissedemez miydi? Dünya daha farklı olamaz mıydı? Farklı görünemez miydi?

Ağzı kurumuştı ve arabasının bardaklığındaki eski bir diyet kola bardağından, bir yudum aldı. Kulaklarında tuhaf, tiz bir uğultu vardı. Sanki ağustos böcekleri kafasındaymış gibi. Parmakları karıncalandı ve yolun kenarındaki yaban çiçeklerinin nasıl olup da, kendisinin içindeki her şey gibi, solup, ölmediğini merak etti.

Lovett'tan ve benzinlikten geçti. Vince'in kamyonu, arkada çöp konteynerinin yanında park edilmiş duruyordu. Onu daha bir saatten biraz fazla bir süre önce mi görmüştü? Mutfakta? Kahvaltı yaparken? Daha uzun bir süre geçmiş gibiydi. Bir hafta gibi. Bir ömür gibi. Henüz hayatı bir bütünken.

Öncesinde.

Dünyası dağılmadan önce.

Vince, kahve makinesinin fişini prize takıp, düğmesine bastı. Yıkma işinin çoğu bitmişti ve yakında tadilat başlayacaktı.

Yumuşak bir hışırtı dikkatini kapıya yöneltti. Sadie orada duruyordu. Bir elinde anahtarlar, diğer elinde terliklerle.

“Fayansları sökme konusunda fikir mi değiştirdin?” diye sordu Vince.

Sadie, ona baktı ve dudaklarını yaladı. “Kola makinesinden bir bardak diyet kola ihtiyacım var.”

Vince, bakışlarını Sadie’nin üzerinde gezdirdi, sarı saçlarının üzerinden, çıplak ayaklarındaki parmaklarına kadar. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. “Kola makinesini attım ve yenisini sipariş verdim.”

“Bir tane kutu alayım.”

Bir şeyler yolunda değildi. “Dolapları boşalttım ve dışarı çıkardım. Hepsi depoda yığılmış bir şekilde.”

“Olsun. Ben bir tane alayım yine de.”

“Sıcak bir diyet kola mı istiyorsun?”

Sadie başıyla onayladı ve tekrar dudaklarını yaladı. “Babam dün gece öldü.” Sadie başını salladı. “Bu sabah

yani.” Elindeki anahtarlar şıkırdadı ve kaşları çatıldı. “Hastaneden aradılar. İşlemleri yapmak için gitmem gerekiyor.” Bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi Sadie’nin kaşları aşağı indi. “Sanırım.”

Vince başını eğdi ve Sadie’nin gözlerine baktı. “Buraya kadar arabayı sen mi kullandın Sadie?”

Sadie başıyla onayladı. “Ağzım kurudu.” Gözlerini ayırmıştı, bakışları donuktu ve derin şoka girmiş bir askerinki gibiydi. Vince bu bakışı tanıyordu. Bunu katılaşmış savaşımların gözlerinde görmüştü. “Suyun var mı?”

Vince, kahve fincanını aldı ve musluktan suyla doldurdu. Anahtarları ve terlikleri elinden alıp, suyu verdi. “Baban için üzgünüm.” Sadie’nin eşyalarını eski masanın üzerine koyup ona doğru yürüdü. “Onu tanı mıyordum ama ondan bahseden herkes iyi şeyler söylüyordu.”

Sadie başıyla onaylayıp, fincanı kafasına dikti. “Gitmem gerek.”

“Bekle biraz.” Vince, Sadie’nin bileğini tutup, parmaklarını nabzına yerleştirdi. “Şimdi olmaz.” Saatine baktı ve kalp atışlarını hesap etti. “Başın dönüyor mu?”

“Ne?”

“Ailenden birileri seni Amarillo’ya götürecektir mi?” Nabızı yüksekti ama tehlike arz edecek kadar değil. “Hallerinden, kuzenlerinden ya da amcalarından biri?”

“Babam tek çocuktu. Anne tarafımdan teyze ve dayılarım var sadece.”

“Onlardan biri seni götürebilir mi?”

“Neden?”

Çünkü şoktayken araba kullanmaması gerekiyordu. Vince, nabzını bıraktı ve sonra anahtarlarıyla, terliklerini masadan aldı. “Seni ben götüreceğim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Vince, tek dizinin üzerine eğilip, terliklerini Sadie’nin ayağına geçirdi. “Zorunda olmadığımı biliyorum.” Vince ayağa kalkıp, elini Sadie’nin sırtına koydu.

Sadie başını salladı. “Ben iyiyim.”

Kendini kaybetmemişti ama muhtemelen çok iyi de değildi. Koridordan yürüdüler, terlikleri yumuşakça ayaklarının tabanlarına vuruyordu. “Clara Anne senin yerine herkese haber verecek mi?”

“Bilmiyorum.” Durdular ve Vince pantolonunun cebinden bir sürü anahtar çıkardı.

“Galiba ona söylemeliyim.”

Benzinliğin arka kapısını kilitlerken, Vince, omuzlarının üzerinden Sadie’nin yüzüne baktı. “Evden çıkmadan önce söylemedin mi?”

Sadie başını salladı. “Sorular sorardı ve ben henüz hiç-

bir şey bilmiyorum.” Birlikte kamyonu doğru yürüdüler ve Vince, Sadie’nin yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. “Bir şeyler öğrenince, hastaneden arayacağım onu.”

Vince, kamyonun arkasındaki soğutucudan bir şişe su aldı ve diğer tarafa dolanıp, kamyonun içine çıktı. Arabayı çalıştırırken, suyu Sadie’ye verdi ve yüzünü inceledi. Biraz solgun görünüyordu, şoka girmiş birinin yüzünün aldığı o beyaz renk. Mavi gözleri kuruydu ve Vince öyle olmasından memnundu. Kadınların ya da çocukların ağlamasından nefret ederdi. Bu klişeydi biliyordu ama bir grup Taliban militanıyla yüzleşmeyi tercih ederdi. Teröristlere ne yapması gerektiğini biliyordu fakat ağlayan kadınlar ve çocuklar ona kendini aciz hissettiriyordu.

Park yerinden çıkıp hastanenin adresini sordu. Sadie, adresi verince Vince GPS’e adres bilgilerini girdi. Sadie, şişesinin kapağını açarken, kamyonu sessizlik kapladı. Vince ne söyleyeceğini bilemiyordu ve ipucu alabilmek için Sadie’nin konuşmasını bekledi.

Birkaç blok ilerleyip, otobana döndü. Sonunda Sadie konuşmaya başladığında, Vince beklediği kelimeleri duyamadı.

“Şu anda yattığın tek kadın ben miyim?”

Vince, ona baktı ve sonra tekrar yola döndü. “Ne?”

“Eğer öyle değilsem sorun değil.” Sadie bir yudum aldı. “Sadece merak ettim.”

Kûlahıma anlat. Bir kadın ne derse desin, asla bu konu onun için ‘sorun değil’ olamazdı. “Konuşmak istediğin konu *bu* mu?”

Sadie başıyla onayladı. “Amarillo’ya yarım saat var Vince. Şu anda babam hakkında konuşamam.” Sadie, sanki her şeyi içinde tutuyormuş gibi, elini göğsüne götürdü. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Bunu yapamam. Şimdi değil. Her şeyi öğrenene kadar olmaz.” Sesi kısıldı hatta neredeyse ağlayacaktı. “Ağlamaya başlarsam, kendimi durduramam. Benimle konuş lütfen. Benimle konuş ki babamın orada tek başına, ben yanında yokken öldüğünü düşünmeyeyim. Herhangi bir şeyden bahset.”

Kahretsin. “Pekâlâ,” dedi Vince otobana bakarken, “Uzun süredir beraber olduğum tek kadın sensin.” Vince, hâlâ Sadie’nin yatağında uyuyakaldığına inanamıyordu. Birlikten ayrıldığından beri, bunun olmasına hiç izin vermemişti.

Sanki bu yetmezmiş gibi, evden kaçan bir çocuk gibi yakalanmıştı. “Ve ‘şu anda’ seks yaptığım tek kadın da sensin.”

“Ah.” Sadie camdan dışarı baktı ve şişenin ağzını kapattı. “Benim de şu anda seks yaptığım tek erkek sensin.” Sadie birkaç saniyelğine durdu ve ekledi, “Belki merak edersin diye.”

“Etmiyordum. Alınma tatlım ama Lovett’taki bekâr erkeklerden bazılarıyla tanıştım.”

Sadie yere baktı ve neredeyse gülümsedi. “Çok iyi erkekler de var burada. Hiçbiriyle takılmak istemesem de. Çoğunu ilkokuldan beri tanıdığım ve burunlarını karıştırdıkları zamanları hatırladığım için bana çekici gelmiyorlar.” Sadie’nin dudağının kenarı kıpırdadı, sanki birkaç saniyeliğine nereye ve neden gittiklerini unutmuş gibi ama sonra birden hatırladı. “Çok şükür ki hiçbiriyle yatmadım.”

Bu Vince’i biraz şaşırtmıştı. Büyük ihtimalle, kendisi birkaç farklı küçük kasabada büyüdüğü ve oralarda saman tarlalarında yuvarlanmaktan başka pek yapılacak bir şey olmadığı içindi. “Hiçbiriyle mi?”

Sadie başını salladı “Üniversiteye gidene kadar bekâretimi kaybetmedim.”

“Adı neydi?”

“Donuk Bassinger.” Sadie’nin sesi tereddüt eder gibi çıktı.

“Donuk mu?” Vince gülümsedi. Adı *Donuk* olan bir çocuğa mı teslim ettin?”

“Yani, gerçek adı Frank’ti.” Sadie şişenin kapağını açıp, bir yudum su aldı. “Sen kaç yaşındaydın?”

“On altı. O da on sekiz yaşındaydı ve adı Heather’dı.”

Sadie boğuluyordu. “On altı mı? Ve kız arkadaşın da on sekiz yaşında mıydı? Ama bu yasa dışı.”

“Benim fikrimdi ve o benim kız arkadaşım değildi.”

“On altı yaşındayken daha ilişkiyi bile yürütemezsin.”

Vince, Sadie’ye bakıp, gülümsedi. “Lisede birkaç kız arkadaşım oldu.”

“O zamandan beri?”

Vince, Sadie’nin çaprazına baktı. Dümdüz Teksas ovalarına, Sadie’nin başını çerçeveleyen yeşil ve kahverengi otlara. Sadie’nin kendisiyle konuşması için yalvaran gözlerindeki umutsuzluğa. Babasını ve Amarillo’da onu bekleyen gerçeği düşünmemek için sadece konuşmaya devam etmesini isteyen gözlerindeki. “Birliğe katıldığımdan beri pek bir şey olmadı.” Vince, kısa konuşmalarda ya da sırf konuşmak için konuşmakta hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Eğer bu Sadie’nin dikkatini dağıtıyorsa, deneyebilirdi.

“İlk evliliğini yaşayan kimseyi tanımıyorum ama üçüncü evliliğinde olan bir sürü adam tanıyorum. İyi adamlar. Sağlam.” Vince sol şeride geçip, bir Nissan’ı solladı. “Birlikteki boşanma oranları yüzde doksanlarda.”

“Ama artık orduda değilsin. Beş yıl olmuş.”

“Neredeyse altı.”

“Ve hiç âşık olmadın mı?”

“Tabii ki.” Bileğini direksiyona yasladı. “Birkaç saatliğine.”

“Ona aşk denmez.”

“Öyle mi?” Sadie’ye baktı ve konuyu ona çevirdi. “Senin gerçekten ciddi bir ilişkin oldu mu? Hiç nişanlandın mı?”

Sadie başını salladı ve şişeyi bardaklığa koydu. “İlişkilerim oldu ama hiçbiriyle yüzük takmadık.” Gerginliği yüzünden konsolun üzerinde parmaklarını tıklattı. “Babam gibi duygusal olarak ulaşılması zor erkeklerle çıkıp, beni sevmeleri için uğraşırım.” “Bunu bir psikiyatr mı söyledi?”

“*Loveline* dizisinden, Mike ve Doktor Drew.”

Vince, *Loveline*’ı hiç duymamıştı ama kendisinin neden ilişkilerden kaçtığını söyleyen bir psikiyatrı vardı kesinlikle. “Görünen o ki, derin duygularla bağlarım kopuk.”

Vince, Sadie’ye baktı ve sonra yola döndü. “Ya da bana söylenen bu.”

“Bir kadın tarafından mı?”

“Evet. Bir Donanma psikiyatrı.” Vince, Sadie’nin bakışlarını üzerinde hissetti. “Lanet olası akıllı bir kadın.”

“Neden duygusal olarak kopuksun?”

Vince, Sadie’nin dikkatini çekmeye çalışıyordu... bir noktaya. O nokta da, Vince’in başını ya da geçmişini eşelelemeyi gerektirmiyordu. “Bu daha kolay.”

“Neyden?”

Suçla yaşamaktan. “Mark ve Doktor Drew, duygusal olarak ulaşılamaz adamlardan kaçınman için ipuçları verdiler mi?”

“Onlar uyarı işaretleri verdiler.”

“Onların tavsiyelerine uydun mu?”

Sadie, büyük kamyonun yolcu koltuğundan, Vince’i inceledi. Güçlü çenesi ve yanakları, koyu bir sakalla kaplanmıştı. Sabah gördüğünden beri tıraş olmamıştı ama düş almış ve kıyafetlerini değiştirmiş gibi görünüyordu. “Senin de içinde olduğun bir yolda olduğum gerçeğine bakılırsa, tavsiyelerine uymamışım.” Sadie teninin hemen altında, acı ve kederi hissedebiliyordu. Çok yakındı. İzin verse, dışarı akıverecek kadar yakındı.

“Belli.”

Sadie pencereden, Teksas’ın tozlu ovalarına baktı. Babası ölmüştü. Ölmüştü. Bu mümkün olamazdı. O ölmek için fazla hırçındı.

Sonraki yarım saat, Vince, konuşma talebine uymaya devam etti. Devamlı konuşmadı, sadece Teksas ve Lovett’la ilgili birkaç gözlemden bahsetti. Sessizliğin Sadie’yi köşeye kıştırdığı her an, Vince’in sesi onu çekip çıkardı. Sadie, benzinliğe neden uğradığını gerçekten bilmiyordu. Amarillo’ya kadar sürebilirdi ama Vince’in güçlü ve sağlam varlığının yanında oluşundan hoşnuttu.

Vince, hastanede elini Sadie'nin sırtına koydu ve otomatik kapılara doğru birlikte yürüdüler. Sadie, babasının odasına girerken Vince, hemşireyle birlikte odanın kapısında bekledi. Önceki gün bıraktığı papatyalar, kaydırmaz çoraplarla birlikte yatağın yanındaki masada duruyordu. Birileri, çarşafı, pijamasının göğsüne kadar çekmişti. Yaşlı elleri, yanlarda duruyordu ve gözleri kapalıydı.

“Baba,” diye fısıldadı Sadie. Kalbi, göğüs kafesini ve boğazını dövüyordu. “Baba,” dedi, sanki uyandırabilecekmiş gibi daha yüksek sesle. Bunu derken bile, babasının uykuda olmadığını biliyordu. Yatağının yanına doğru bir adım daha attı.

Uyuyor gibi görünmüyordu. Çökmüş gibi... gitmiş gibi görünüyordu. Ellerini babasının soğuk ellerinin içine koydu.

Tam da onu anlamaya başlarken gitmişti.

Önce bir damla sonra bir tane daha kaydı yanaklarından aşağı. Gözlerini kapatıp, göğsü ağrıyana kadar içine akıttı damlaları. “Üzgünüm baba. İki damla yaş kaçtı gözlerimden,” dedi Sadie. Babası onun bağıydı, bir bağa ihtiyacı olduğunu bile bilmediği zamanlarda.

Ellerini, babasının ellerinin üzerinden çekip, komodin üzerindeki bir peçeteyle yanaklarını kuruladı. Bu kadar kederliyen bile, kendisine yalan söyleyemiyordu. Babası, mükemmel bir baba değildi ama o da mükem-

mel bir evlat değildi. İlişkileri genellikle zor olmuştu ama onu seviyordu. Derinden ve ruhunu ezen bir şekilde seviyordu. Göğsündeki acıyla, bir nefes aldı Sadie. “Elinden gelenin en iyisini yaptın.” Sadie bunu şimdi anlıyordu. Babasının zor geçmişine bakarak anlıyordu bunu, “Öldüğünde burada olmadığım için özür dilerim. Yalnız olduğun için özür dilerim. Birçok şey için özür dilerim.”

Soğuk yanağını öptü. Yatağının yanında durmak için bir sebep yoktu. Babası orada değildi. “Seni seviyorum baba.” Duyguları, boğazına oturmuştu ve zorla zayıf bir, “Hoşça kal!” dedi.

Koridora doğru gitti ve JH’e yapması gereken o zor aramayı yaptı. Vince yanında durdu, hemşirelerle kısık sesle konuşurken bir yandan da, elini Sadie’nin sırtına koymuştu. Snooks ve Tyrus şaşırmadılar fakat derinden üzüldüler ve tahmin edilebileceği gibi, Parton kardeşler tamamen dağıldılar. Snooks ve Tyrus, Clive gibi güçlü ve yaşlı kovboylardı; JH’in her zamanki gibi sorunsuz bir şekilde çalışmasını sağlayacaklardı.

Sadie, kendi bağı olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu ve sonraki beş gün boyunca hiçbir şeyden tat almamıştı. Çok az yedi ve daha az uyudu. Hayatı bulanıklaşmıştı. JH’e konuşmak ve babasını anmak için uğrayan insanlar da puslu ve donuktu. Sürekli fırında güveçler ve Clive hikâyeleri vardı etrafında. Puslu bir şekilde, bir tabut ve gömülürken giyeceği kıyafetlerin seçimi. Belgelerin im-

zalanması ve ölüm ilanının yazılması. Babasının, derin toplardamar pıhtılaşmasına bağlı kalp yetmezliğinden dolayı öldüğünü öğrenmesi. Miras avukatı, Bay Koonz ve Clive'in vasiyetinin uygulayıcısıyla buluşması.

Sadie avukatın ofisinde oturduğunda, deri ve ahşap cilası kokusu, bulanık başını doldurmuştu. Babasının sadık beş çalışanıyla birlikte oturdu ve her birine elli bin dolar vasiyet edildiğini ve kendileri istediği müddetçe JH'te çalışmaya devam edebileceklerinin garantilendiğini dinledi.

Avukat, ismi verilmeyen bir hak sahibine bırakılan paradan bahsetti. Sadie bunun, ilerde sahip olacağı çocuklar için olduğunu tahmin etti.

Bunun dışında, mirasa dâhil olan her şey Sadie'ye bırakılmıştı. Eski Ford kamyonetinden, süresi dolmamış sigorta poliçelerine ve JH'e varana kadar her şey.

Daha birkaç hafta öncesine kadar, bu sorumluluğun yükü Sadie'yi boğuyordu. Şimdi de boğuyordu, sadece önceki kadar değildi. Şimdi JH'i bir ayak bağından ziyade, kendi bağtımış gibi hissediyordu.

Sadie'ye bir mektup bırakmıştı. Kısa ve öz bir mektup.

"Konuşmak, bana hiçbir zaman kolay gelmedi. Anneni ve seni sevdim. En iyi baba değildim ve bu yüzden pişmanım. Cenaze töreninin yapıldığı yerde, insanların bana makyaj yapmasına izin verme ve tabutumun kapağını kapalı tut. İnsanların hön bön bakıp, dedikodu yapmalarından ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Ve en kötü anlarında, Vince hep oradaydı. Sadie'nin ihtiyacı olduğu anda, yanında olan güçlü ve sağlam varlığı. Babasının eşyalarını toplamasına yardım etti ve sonra ertesi gün Sadie'yi cenaze töreninin yapıldığı yere götürdü. Gece de çoğunlukla onunla birlikteydi. Herkes gitğinde. Ev çok sessiz olduğunda. Kendi düşünceleri ve kendisini içine çekmekle tehdit eden, hissizleştiren kederiyle baş başa kaldığında.

Vince vücudunu, Sadie'nin vücuduna yaslamıştı. Onun sıcaklığı, Sadie'nin kemiklerindeki ürpertiye yok ediyordu. Bunun seksle ilgisi yoktu. Daha çok, gelip, Sadie'nin nasıl olduğunu görüp, birkaç saat kalıyordu.

Vince, bir daha asla, Sadie'nin yatağında uyuyakalma gafletinde bulunmadı ve Sadie, karanlıkta, huzursuz uykusundan her uyandığında, Vince çoktan gitmiş oluyordu.

Teksas sınırlarındaki tüm nüfus, Clive Hollowell'in cenazesine gelmiş gibi görünüyordu. Denver'dan, Tulsa'dan ve Laredo'dan taziye gelenler, Lovett'taki en geniş Baptist kilisesinin sıralarını tamamen doldurmuşlardı. Birçok Güneyli Baptist gibi, Clive da inanç yemininden sonra, dört yaşında vaftiz edilmişti. Eşinin cenazesinin haricinde, hiç kimse Clive'ın uzun silüetini, Third ve Houston'ın köşesindeki First Baptist Kilisesinin sıralarında görmemişti. Ama yıllar geçtikçe, Hollowell servetinin çoğu, kilise hazinesine akmıştı. Eklmeler, yenilemeler ve yeni on üç, on dört metrelik çan kulesi ve çanları karşılayan bir servetti bu.

Kıdemli Papaz Grover Tinsdale vermişti vaazı, günahın en dikkat çeken kısımlarına, ruhlara ve Tanrının, oğlu Clive'ı yeniden karşıladığına değinerek.

Papaz yerine oturduğunda, Sadie kürsüye gidip, anma konuşmasını yaptı. Bunu onun yapıp yapmayacağını ko-

nuşmaya gerek bile yoktu. O bir Hollowell'dı. Son Hollowell. Siyah kolsuz elbisesi, arkada toplanmış saç ve kuru gözleriyle, kürsüde durdu.

Aşağıda babasının tabutu duruyordu, gösterişsizdi, çamdan yapılmıştı ve üzerine JH markası kazınmıştı; eski bir kovboya yapılması gerektiği gibi. Ve tüm eski kovboylar gibi, o da çizmeleri ayaklarındayken gömülmüştü. Kendi istediği gibi, Sadie, tabutun kapalı kalması konusunda ısrar etti ve üzerine JH'te kendiliğinden yetişen, ayçiçekleri, yıldızçiçekleri, papatyalar ve Teksas'a özgü mavi aslanagözü çiçekleri yerleştirildi.

Sade tabutun aksine, kilisenin karşı tarafı, cenazeye gönderilen, özenle hazırlanmış çiçeklerle dolmuştu. Haç şeklinde olanlar, çelenkler ve bahar dalları, Clive'in ve atlarının büyük fotoğrafının etrafını doldurmuştu. Sadie, tüm o ihtişamın üst tarafında durup, babasından, berrak bir sesle bahsetti. Parton kardeşler, karşı sıralarda, sesli bir şekilde ağlıyordu ve Sadie, kalabalığın arasında kendisini yargılayacak kişilerin olduğunu biliyordu. Berrak sesini duyup, kuru gözlerini göreceklardı; onun duygusuz ve soğuk bir insan olduğunu fısıldayacaklardı. Tabutun kapağını açıp, insanların olması gerektiği gibi son kez veda etmesine izin vermeyen, hain bir evlat olduğundan bahsedeceklerdi.

Sadie, babasının toprağa ve çalışanlara duyduğu sevgiden bahsetti. Amerikan atlarına duyduğu sevgiyi anlattı.

Koca koca adamlar ve kadınlar uluorta ağladılar ama Sadie tek bir gözyaşı bile dökmedi.

Babası görse, onunla gurur duyardı.

Kilisedeki cenazeyi takiben, Holy Cross Mezarlığı'nda, mezar başında bir tören düzenlendi. Clive, eşinin ve Hollowell'ların diğer nesillerinin yanına gömüldü. Daha sonra, JH, taziye için gelen kişilere açıldı. Parton kardeşler ve First Baptist Kilisesi'nin düzinelerce üyesi, tavuk salatalı ve salatalıklı sandviçler hazırladılar. Çimlerin üzerindeki, çadırların altına, ziyafet masaları kurdular ve Lovett'lı kadınlar, ellerinde cenaze yemekleriyle geldiler. Nesilden nesile geçen tariflerle, masaları kızarmış tavuklarla ve akla gelen her tür güveçle doldurdular. Salatalar ve beş farklı yumurta dolması, sebzeler, ekmekler ve tatlılarla dolu bütün bir masa. Yanında buzlu çay ve limonata vardı.

Herkes törenin güzel geçtiğine, Clive gibi birinin şanına ve itibarına layık olduğu konusunda hemfikir idi. Ve her cenazede mutlaka birkaç skandalın olduğu gerçeği de yok sayılamazdı.

İlki elbette, gerçek yas tutanlar, birbirlerine sarılıp ağlarken, Sadie Jo'nun duygusal soğukluğu idi. Onlara göre şüphe yoktu ki, Sadie, gerçekten yas tutmak yerine, mirasını hesaplıyordu. İkincisi ise B.J. Henderson'ın, Tamara Perdue'nun ev yapımı karışık turşularının, karısı Margie'ninkilerden daha iyi olduğunu açıkladığı andı. Herkes Tamara'nın bir başka kadının kocasına göz dik-

meyeceğini bilirdi. B.J.'in açıklaması, Margie'yi çıldırttı ve Tamara'nın turşusu, kazara fazla konan Tabasco acı biber sosuyla, kaybeden taraf oldu.

“Senin genç adam nerede?” diye bağırdı Nelma Teyze, salonun diğer ucundan, şöminenin yanında oturmuş, buzlu çayını yudumlayan ve olanları atlatmaya çalışan Sadie'ye doğru.

Öncelikle, Vince, onun genç adamı değildi. Çıkar ilişkisi olan bir arkadaşıydı. Son beş gündür çok iyi bir arkadaştı ama yine de hâlâ çıkar ilişkileri vardı. Eğer bunu unutursa, eğer kendi kendine, onun, hayatındaki sağlam varlığını arzulamasına izin verirse -bir saniyeliğine bile olsa- başı büyük bir derde girerdi. Ve ikincisi de, Sadie, Nelma'nın ‘kulaklığını’ taktığı gerçeğini biliyordu ve bağırması için bir sebep yoktu. “Vince, benzinlikte. Sanırım bugün boya yapıyordur.”

“Senin adam çok hünerli,” dedi yandaki ilçeden bile duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

“Bir şeyleri tamir etmesi için, hünerli bir adamın olması her zaman iyidir. Evlilik için uygun bir sağlık raporu var mı?”

Sadie'nin, Vince'in sağlık raporlarıyla ilgili herhangi bir fikri yoktu ve olabilecek gibi de görünmüyordu; ayrıca, babasının cenazesine katılması için de hiçbir neden yoktu. Vince, Clive'ı tanımıyordu ve Sadie, onun elinin sırtında olmasının ağırlığıyla rahatlarken, cenazeye katılmaması daha iyi olurdu. Vince'in burada olması, Sa-

die'nin şu anda hiç de ihtiyacı olmayan, insanlar için daha cazip bir dedikodulara neden olurdu.

Vince'in, babasının öldüğü gün Sadie'yi Amarillo'ya götürmesi ve daha sonra da cenazenin yapıldığı yere getirmesi çok tatlıydı fakat Vince, onun erkek arkadaşı değildi. Ondan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, ilişkilerinin geçici olduğunu unutamazdı ve gördüğü kadarıyla, iki ay önce kasabaya geldiğinden beri, hayatı aniden seyrini değiştirmişti; göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişmişti.

Sadie'nin hayatı kesinlikle değişmişti. Düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Halletmesi gereken bir sürü şey. Ama bugün değil. Bugün babasının cenazesi vardı. Sadece bugünü, bu anı, bu saati atlatması gerekiyordu.

"Zavallı, yetim çocuk." Ivella Teyze kollarını, Sadie'nin boynuna doladı.

Saç spreyi ve pudra kokuyordu. "Nasıl dayanıyorsun?"

Gerçekten bunu Sadie de bilmiyordu. "Ben iyiyim."

"Zaman her şeyin ilacı." Ivella geri çekildi. "Güzel bir törendi ve çok fazla insan vardı. Tanrım ikinci bir defter bulmaları gerekiyordu."

Sadie, cenazelerdeki konuk defteri olayını anlayamıyordu. Belki bazıları bunu bir teselli olarak görüyordu ama Sadie, o defteri açıp da okuyacağı bir günü hayal edemiyordu.

"Kendine yiyecek bir şeyler alsan iyi olur. Bir sürü şey

var. Charlotte vişneli tartından yaptı. Her Noel yaptığından.”

“Alırım.” Çayından bir yudum aldı. “Geldiğin için teşekkürler Ivella Teyze.”

“Tabii ki geleceğim. Biz bir aileyiz Sadie Jo.”

Anne tarafından düzinelerce akrabası saygılarından dolayı gelmişlerdi. Çoğu güveç ya da kek bırakıp, bir saat sonra da gitmişti. Yaşlı teyzeleri oraya yerleşmiş ve uzun süre kalacak gibi görünüyorlardı.

“Ve zor biri olmasına rağmen,” diye devam etti Ivella, “o da ailemizdendi.”

Ivella’nın, ölen kız kardeşinin kocasıyla ilgili bu zamana kadar söylediği en güzel şeylerden biriydi bu. Sadie, cenazeye katılan ve eve gelen herkese teşekkür etmeye çalışmış olsa da kesin birilerini unutmuştu.

Bu kötü davranışla ilgili, sonraki on yıl boyunca konuşacak olan birilerini.

Salondan özür dileyerek kalkınca Frasier Amca ve Pansy Jean Teyze ile karşılaştı. Öğleden sonra saat dördü geçmişti ve Frasier Amca akşam yemeğinden önceki kokteyl saatine kadar gergin olacak gibi görünüyordu. Frasier biraz kaba bir şekilde, Pansy Jean, Margie ve Tamara’nın karışık turşu atışmasının dedikodusunu yaptı. “Tamara Perdue doğuştan bir yatak bağımlısı,” dedi.

Bir süre sonra, Sadie, mutfaka gidip bardağına çay koydu. Bardağa biraz buz ekledi ve başını yanlara doğru

çevirdi. O kadar kişiye sarıldıktan sonra, boynu tutulmuştu ve yedi santimetrelilik topuklarından dolayı ayakları ağrıyordu. Ayakkabılarını değiştirmek için yukarı kaçarsa, kendisini gören birilerinin olup olmayacağını merak etti.

“Vincent’la zaman geçirdiğini duydum.”

Sadie, arkasını dönmeden, sigaradan kartlaşan bu sesi tanıdı. “Merhaba Bayan Jinks.” Luraleen düz pembe bir bluz giymişti ve uzun boncuklu küpeleri, “Efsane Las Vegas” bluzundan, kemikli omuzlarına doğru sallanıyordu.

Yaşlı kadının elinde kapaklı bir tabak vardı. “Döndüğünü biliyordum.”

“Bu sabah eve geldim. Saygımı sunmak ve sana bir Frito tartı getirmek için geldim, hepsi bu.” Tabağı Sadie’ye doğru itti. “Babanı hep sevdim. Herkese saygılıydı.”

Sadie tabağı aldı. “Teşekkür ederim.” Luraleen haklıydı. Clive saygılıydı ve Sadie’ye de saygılı olmayı öğretmişti. “Eğer açsanız, yiyecek bir sürü şey var.”

“Peki, artık kasabada mı kalıyorsun?”

“Henüz bunun hakkında herhangi bir plan yapmadım.” Ve eğer yapmış olsaydı bile, Luraleen planlarını anlatacağı son insan olurdu. “Buna karar vermek için önümde uzun bir süre var.”

“Çok uzatma. Kızlar, erkekler kadar uzun süre bekleyemez,” dedi Luraleen rahatsız edici hırıltısıyla. “Doğduğun yere geri dönmüştün fakat şimdi de baban gitti.”

Luraleen kemikli parmaklarından birini kaldırdı. “Buradaki yerini hatırlaman gerek.”

Sadie sadece gülümsedi ve geçerken tabağı Carolyn’nı verdi. “Geldiğiniz ve saygınızı sunduğunuz için tekrar teşekkürler.” Sadie döndü ve aşçının kulağına, “Uzanmak için odama çıkıyorum,” dedi.

“Tabii tatlım. Clara Anne ve ben burada her şeyle ilgilendiğinden emin oluruz. Sen gidip dinlen.”

Sadie, arkasına bakmadan, arka merdivenlerden çıktı ve atalarının fotoğraflarının dizili olduğu koridordan geçti. Odasına sıvışıp ayakkabılarını çıkardı. Bir süreliğine rahatlamak istediği için yatağının kenarına oturdu. Biraz sessizlik istiyordu ama pencereden ve aşağıdan sesler geliyordu. Sakin ve saygılı seslere karışan kahkahalar. Yorgundu ancak uzanmaya gerek duymadı. Uyuyamayacağını biliyordu.

Ayağa kalktı ve koridordan, babasının yatak odasının kapalı kapısına doğru gitti. Derin bir nefes alıp, kapıyı açmadan önce, elini kapının paslanmış piriç tokmağında tutarak bir süre orada dikildi. Babasının ölümünden beri buraya sadece bir kere girmişti. Onun tek takım elbisesini, gömleğini ve bağlamalı papyonunu aldığı gündü bu. Kelimeleri az olan bir adamdı o ve kişisel eşyalarıysa, kelimelerinden de azdı. Üzerinde daireler olan eski bir yatak örtüsü, işlemeli demir yatağın üzerinde duruyordu. Tahta şifonyerde üç fotoğraf vardı. Johanna’nın Miss Teksas fotoğrafı, çiftin evlilik fotoğrafı ve Sadie’nin mezuniyet

fotoğrafi. Taş şöminenin üzerindeki şömine rafında, en sevdiği ve en başarılı Tovero aygırlarından biri olan Captain Church Hill'in resmi asılıydı.

Captain Church Hill on yıl önce ölmüştü.

Gözlerinden yaşlar süzüldü, babasının Amerikan atlarının geçmişini ve soy kütüklerini anlatışını hatırlayınca, titreyen dudağının kenarını ısırdı. Babası Sadie'ye, JH'te büyüdüğü zamanlardan hiç bahsetmemişti. O da bunun hep, huysuz ve ketum olmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Bunların ikisi de doğruydı ama artık babasının dengesiz bir baba tarafından büyütüldüğünü ve gerçekleşmeyen bir 'yolların kralı' olma hayali kurduğunu biliyordu.

Aşağıdan gelen bir gürültü Sadie'yi yerinden zıplattı. Kalbi hızla çarparak odadan dışarı bir adım attı. Yanağındaki yaşları sildi.

Kendisini taşmak üzere olan bir fincan gibi hissediyordu. Babasının eşyalarına bakarak, koridorda durmaya devam edemezdi ve aşağı da inemezdi. Daha fazla çay içip, kibarca gülümseme düşüncesi de fazla geliyordu.

Odasına gitti ve eski çizmelerini ayağına geçirdi. Stetson şapkasını başına yerleştirdi ve komodinin üzerinden küçük siyah el çantasını aldı.

Çizmelerinin topuğu, koridordan yürüyüp, merdivenden inerken, parke zeminin üzerinde hafif bir tıkırtı yapıyordu. Ön kapıya doğru giderken, birkaç insanın yanından geçti-

ği halde onlara selam vermek için durmadı. Yürümeye devam etti. Park etmiş arabaların yanından geçip, toprak yola doğru gitti. Şapka, gözlerini, öğleden sonra güneşinden korurken, ilerlemeye devam etti. Gerginlik ve keder kalbini sıkıştırıyordu. Babası gittiğine göre artık ne yapacaktı? JH'e ne olacaktı? Çiftlikte yaşamak zorunda değildi. Birkaç seçeneği vardı. Çiftliğin günlük işleyişinin içinde yer almak, şu anki çiftlik yöneticisinin ve ustabaşılarının tamamen devralmasına izin vermek ya da ikisinin arasında bir şey. Pazartesi sabahı, Dickie Briscoe, Snooks Perry ve Tyrus Pratt ile bir toplantı yapacaktı. Çiftlik yöneticisiyle iki ustabaşı, Sadie'nin planları ve seçenekleri ile ilgili konuşmak istemişlerdi. Sadie artık, kırk bin beş yüz dekar çiftliğin, birkaç bin baştan fazla sığırın ve kayıtlı bir düzine Amerikan atının tek sahibiydi. Birkaç çoban köpeği ve bir yığın ağıl kedisine de sahip olduğuna şüphe yoktu.

Bir yanı her zaman olduğu gibi kaçmak istiyordu. Arabasına atlayıp, her şeyi geride bırakmak. Ama bir de yeni ve şaşırtıcı bir yanı vardı ki o da, buradan ayrılmasını ve neler yapabileceğini görmesini istiyordu.

Hafif bir esinti, yabancı otları ve yerdeki tozları uçurdu. Sadie yolun ortasında durdu ve arkasına, eve baktı. Neredeyse iki kilometre kadar yürüdüğünü fark etti. Geri dönmeliydi.

“Herkes, Sadie'nin, babasının parasını alır almaz, kasabayı terk edeceğini söylüyor.”

Vince, Becca'ya bir bakış attı. Onu neredeyse bir haf-tadır görmemişti. Belki de kendisini unutmuştur diye dü-şünmüştü. Ama o kadar şanslı değildi. "Herkes öyle mi söylüyor?"

"Evet."

Vince, benzinlikteki ofisin zemininde duran Coleman soğutucusundan aldığı, soğuk Dr. Pepper içeceğini, Bec-ca'ya doğru itti. Bugün saçları kısa ve kabarıktı. Biraz tuhaftı ama birkaç gün önceki orantısız saçı kadar tuhaf değildi. "Ne planladığını bilmiyorum." Sadie, Vince'e planlarından bahsetmemişi.

"Sen Sadie Jo ile çıkmıyor musun?"

Vince, odanın ortasında dizinin üzerine eğilip, alet çantasının derinliklerinde bir şeyler aradı. Tadilatlar plan-ladığından daha uzun sürüyordu. Gününü, çalışmak ye-rine, ev bakmakla geçirmişti ve şimdi her şeyi bırakıp, Seattle'a doğru, planladığından daha erken bir seyahate çıkacaktı.

"Değil misin?"

"Ne değil miyim?"

"Sadie Jo'nun erkek arkadaşı?"

Vince'in seks hayatı Becca'yı ilgilendirmiyordu. "Buna çıkmak denir mi bilmiyorum."

"Ne denir?"

Vince, bu, sinir bozucu yirmi bir yaşındaki kıza baktı. "Buna *seni ilgilendirmez* denir."

Becca kaşlarını çatarak içecek kutusunu açtı. “Ona nasıl baktığını gördüm Vince.”

“Ne zaman?”

“Geçen hafta ben buradayken, Sadie uğradığında.” Becca omzunu, birkaç gün önce kapı pervazı yapılması planlanan, girişe yasladı. Vince ahşap kapıları ve pervazları kaldırmak istemiyordu fakat Luraleen’in onlarca yıldır içtiği sigaranın kokusu, ahşapların içine işlemiştir ve orayı, Vegas’taki eski bir bar gibi kokutuyordu.

Bu çok komikti. Eğer gözlerinde bir şey varsa o da saf hazdı. “Ben kur yapmam,” dedi Vince, göz kapaklarına simler sürmüş olan Becca’ya. Vince, istediğini çantadan aramaya devam etti ve ekledi, “Hiçbir zaman kur yapmadım.”

“Ah, yaptın Vince.”

Vince’in yüzü kızardı ve yanılmıyorsa bu utanmaktan dolayıldı.

Ve lanet olsun bu onun için çok gülünçtü. O hiçbir zaman utanmazdı.

“Tally’nin düğününde tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?”

Unutabilecek gibi görünmüyordu. Vince, kalkıp, alet kemerini masadan aldı.

“Slade’den sonra asla birini bulamayacağımı düşünüyordum.”

Vince, yumuşak deri kemeri, beline doladı. Tanrım, Becca çok heyecanlıydı.

“Ama buldum. Adı da Jeremiah.”

Vince kafasını kaldırdı ve neden bununla ilgileneceğini düşündüğünü merak etti. Ah evet, Vince’i babası gibi görüyordu.

“Bu yüzden artık çok fazla buralarda olamayacağım.”

Tanrıya şükür.

“Peki, Sadie burada kalacak mı?”

Vince onun kalmasını istese de, Sadie hep. fırsatını bulduğu anda, lanet Lovett’tan gideceğini söylüyordu. *Gerçek hayatına.* İlk tanıştıklarında, onu bu kadar çekici bulmasının sebeplerinden biri de buydu. Artık, Sadie ile ilgili çekici bulduğu bir sürü şey vardı. Görünenin dışında, akıllı ve güçlüydü. Bu son birkaç günde, kaybı karşısında güçlü durmuştu. Yara aldığı anda, tamamen dağılan annesinin tersine, Sadie ayakta durup, başına gelenleri sakın bir ağırbaşlılıkla karşılıyordu.

Sadie’nin bu yanını seviyordu. Onun gidecek oluşu, sevdiği şeylerden biri değildi tabii. Eğer burada kalsaydı, bu Vince için sorun olmazdı. Vince, kasabaya ilk geldiğinde, sadece bir ya da iki haftalığına buralarda olacağını düşünmüştü. Böyle şeyler olurdu ya da Donald Rumfeld’i yorumlayacak olursak, *bilinen bilinirler, bilinen bilinmezler ve bilinmeyen bilinmezler* vardı. Medya, eski savunma bakanının bu ifadeleriyle alay etmişti ama bu

ifade. Vince gibi sadece *bilinmeyen bilinmez*lere sürüklenecekleri ve lanet *bilinen bilinmez*lere bulaşan adamlar için, çok şey ifade ediyordu. Vince, *bilinen bilinir*lerin iyi yapılmış planlarını severdi. Zorlukları önceden görmeyi severdi. *Bilinen bir bilinir, bilinen bir bilinmeze* dönüşmeden önce, karşılaşacağı sorunları görmeyi severdi. Ya da daha kötüsü. İşlerin iyice karıştığı ve hareket eden her şeye ateş yağdırıldığı, *bilinmeyen bilinmezler*. Hepsinin canı cehenneme.

“Sen iyi bir adamsın ve iyi bir kadını hak ediyorsun.”

Bu da Becca’nın kendisini ne kadar az tanıdığını gösteriyordu. O, iyi bir adam değildi. Birliktekilerin dışında hiç kimseye asla anlatmayacağı şeyler görmüştü ve yapmıştı. Sivillerin asla anlayamayacağı şeyler. Bunlar ruhunda iz bırakan, korkunç şeylerdi. Yine de yapmaktan pişmanlık duymadığı ve ülkesi istese yeniden yapacağı şeyler.

Ailesini korumak için yapacağı şeyler. Sadece, ailesinin artık onun korumasına ihtiyacı yoktu.

“Bence sen gerçekten mükemmelsin Vince.” Becca’nın büyük kahverengi gözleri, vücudunda dolaştı.

O sırada Vince’in telefonu çaldı. Telefonuna gelen mesajı açıp, okudu. *Beni kurtar*. Benzinlikte yapması gereken çok işi vardı. Bugün tüm günü ev bakarak, son dört günü de Sadie ile geçirmişti. Tadilatla geride kalmıştı. Yine de bugün birkaç güzel saat geçirebilirdi. Seattle’a gitmeden önce, birkaç saate *ihtiyacı vardı*. Beklenmeyen

seyahat, zaten onu planından geri koyup, para kaybetti-recekti.

Vince, para kaybetmekten, *bilinmeyen bilinmezler* ve birine borçlu olmak kadar nefret ediyordu.

Telefonunu kargo pantolonunun cebine soktu. “Geç oldu,” dedi. “Eve gitme vakti.” Becca’ya kapıyı gösterip kamyonuna atladı. JH’e doğru giderken, neden Sadie’yi kurtarmak için her şeyi bıraktığını kendisine sormadı. Bunun bir anlamı yoktu ve o yaptıklarının anlamlı olma-sını tercih ederdi. İyi yapılmış bir plan. Amacın belirgin olması. *Bilinen bir bilinir*.

Otobandan dönüp, JH Çiftliğinin girişine doğru sürdü. Kendisine bunun seksten başka bir şey olmadığını söy-lemeyi tercih ediyordu. Bu kolay bir cevaptı. Doğrudan. Açık. Ama Sadie kendisine doğru yürüdüğü sırada, çiz-melerinin topukları hafif toz kaldırırken ve deli gibi seksi görünürken, kafası acayip bir şekilde karıştı. Don Rum-sfeld’in *bilinen bilinmezler* için söylediği şeydi bu.

Akıllıca olan, bu denklemin, bilinmezler kısmı bir fe-lakete dönüşmeden, geri dönmekti. Vince felaketlerden nefret ederdi. Tanımadığı bir arazide olduğundaki gibi, üzerine çöken o duygudan nefret ederdi. Tüm iyi savaş-çılar, ne zaman başarısız olacaklarını bilirdi. Uzaklaşmak için. Yarım saniyeliğine. U dönüşü yapmayı düşündü. Daha sonra gülümsedi ve hafifçe el salladı; sanki birileri diyaframına yumruk atmış gibi hissediyordu. Kendisine

nefes almayı hatırlatması gerekliydi. Kapıdaki tuşa bastı ve cam açıldı.

“Selam denizci,” dedi Sadie, tozlu yoldan, soluk bir toz bulutu havalanırken. Sadie açık pencereden baktı ve bakışları, Vince’in her gördüğünde daha da güzelleşiyormuş gibi görünün siyah saçlarıyla ve yüzüne yerleştirilmiş yeşil gözleriyle buluştu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Vince.

“Hiçbir yere.” Sadie tozu temizledi. “Merak mı ettin?”

“Değişir.” Vince pis pis güldü. “Aklında ne var?”

Sadie gülümsedi, bugün ilk kez gerçekten gülümsüyordu. “Sonradan muhtemelen pişman olacağımız yanlış kararlar.”

Vince, yanındaki boş koltuğu işaret etti. “Atla.”

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Yolda yürürken, yanından, içinde taziye için gelenlerin bulunduğu birkaç araba geçmişti. Kibar ve iyi niyetlilerdi ama Sadie konuşmaktan bitap düşmüştü. Koltuğa kayd ve kemerini taktı. “Tanrım, ne gündü.” Şapkasını çıkardı ve başını arkaya yasladı.

“Yorgun musun?”

“Hı-hımm.”

“Nasıl geçti?” Vince, kasabaya yöneldi.

Sadie başını çevirip, Vince’e baktı. Konuşmak isteme-

yen bir adam mı soruyordu bunu? “Cenaze iyiydi. Tonlarca çiçek ve bir sürü insan geldi. Bir köyü doyuracak kadar yemek vardı. Bu da Teksas’ta çok önemlidir.” Vince’in kamyonunun rahat koltuğunda otururken, Sadie gün boyu ilk kez kendini rahat hissetmişti.

Belki de son bir haftadır ilk kez. “Sen ne yaptın tüm gün?” Aman Tanrım, endişe verici bir şekilde çift gibi konuşuyorlardı. Bu biraz korkunçtu.

“Ev baktım, Amarillo’dan şişme yatak ve uyku tulumu aldım.”

“Baktığını bilmiyordum.” Her zamanki kahverengi tişört ve bej rengi kargo pantolonundan oluşan üniformasını giyyordu. Böyle sönük renkleri giyip de, farklı görünmesine sebep olan, tanıdığı tek erkekti.

Vince, otobana döndü. “Dün gece Luraleen geldi eve.”

“Biliyorum. Cenazedeydi, Frito tartı getirdi.”

Vince, Sadie’ye baktı ve sonra yola döndü. “Bu da evden taşınmamın birçok sebebinden biri.”

Vince’in yüzünü, boynunu ve tişörtünün içindeki omuzlarını incelerken, Sadie’nin kaşları yukarı kalktı. “Şimdiden bir yer buldun mu? Ne çabuk?”

“Hızlıyım.”

“Hatırlıyorum. İkinci buluşmamızda. elin, elbisemin altına girmişti.”

Vince gülümsedi ve Sadie'ye baktı. "Sen de bundan şikâyetçi değildin."

"Doğru."

Vince, koltuğunun arkasına uzanıp, Sadie'ye soğuk bir şişe diyet kolayla, bir paket Cheetos verdi.

Sadie, dizinin üzerindeki turuncu pakete baktı. Elinde soğuk şeyi hissedince göğüs kafesine bir ağırlık çöktü. Kalbi biraz sıkışmıştı. Eskiden, erkekler, ona çiçekler, mücevherler ya da iç çamaşırları verirdi ve şu an kalbi Cheetos'la diyet kola için mi sıkışıyordu? "Akşam yemeği ister misin?" Günün olayı bu olmalıydı. "Dikkat et. Birazdan bana film izlemeyi teklif ediyor olacaksın."

"Benim art niyetim var ama."

Sadie şişeyi açıp, bir yudum aldı ve karnındaki hafif komik hissi, asite bağladı. "Ben zaten çantada kekliğim. Şansını artırmak için bana Cheetos ve diyet kola dayamama gerek yok."

"Asla şansa güvenmem." Vince, Sadie'ye bir bakış attı ve dudağının kenarı hafifçe kalktı. "Ben iyi yapılmış bir plana güvenirim. *İşini şansa bırakma* denir buna."

"SEAL'ların el kitabında mı yazıyor bu?"

"Bir yerlerde." Vince güldü, Sadie'nin nabzını gıdıklayan, yumuşak ve keyifli bir sesle.

"Vaktinde, hedefte, asla pes etme' ile 'torbanı alıp, atla' bölümlerinin arasında bir yerlerde."

Sadie gülümsedi. “Sırt çantanı mı?”

“Onu da.”

“Uçaklardan atlamayı özlüyor musun?”

Vince, sürücü penceresinden dışarı baktı. “Eskiden olduğu kadar değil ama evet.”

“Neden ayrıldın?”

Vince cevap vermeden önce bir süre bekledi, “Daha çok ailevi zorunluluklardan dolayı.”

Sadie, hikâyenin daha uzun bir devamı olduğunu düşündüyse de burnunu sokmadı. Tamam, burnunu sokmak *istedi* ama bunu yapamayacağını hissetti. “En çok neyi özlüyorsun?”

“Takım arkadaşlarımı.” Vince boğazını temizledi ve yeniden dikkatini karşısındaki yola verdi. “Soylu bir amaçla ilgili bir şeylerin parçası olmayı.” Bir an duraksadı ve sonra ekledi, “Okyanusta yüzmeyi. M-2 makineli tüfekleri ve 40mm bomba atarlarla donanmış araçlara saldırmayı. Pisliklere ateş etmeyi.”

Sadie kıkırdadı ve Lovett’a girerlerken, Cheetos’unu açtı. “Tam bana göre bir iş gibi geliyor kulağa. Ateş etmekte çok iyiyimdir.”

Vince, yan gözle Sadie’ye baktı. “Bir kıza göre fena değilsin.”

“Birçok erkeği de geçebilirim. Rövanşını yaparsak, muhtemelen seni de geçerim.”

“Bu asla mümkün olamaz.”

Bu doğruydu. Vince’in ölümcül keskinliğini, devlet eğitiminin inceliğini görmüştü. “Orduyla ilgili başka neleri özlüyorsun?”

“Yüzmeyi ve dalgalara çarpmayı.”

“Meredith Gölü, Lovett’in yaklaşık altmış mil batısında.” Sadie çıtırtyla bir ısırik aldı ve ekledi, “Frasier amcamın burdan birkaç blok uzakta bir havuzu var ama kokteyl saatini geçti. Üstelik Frasier amca muhtemelen, sarhoş ve çıplak bir şekilde yüzmeye başlamıştır şimdiye kadar. Ama yine de sorabilirim.”

“Son on altı yıldır, okyanus kenarında yaşadım. Okyanusu, havuza tercih ederim.” Vince, Desert Canyon Street’e döndü ve sonra Butte’den sola döndü. “Özellikle de sarhoş bir adamın, çıplak bir mantar gibi üzerinde yüzdüğü bir havuza.”

Bu tam da Frasier amcaı tanımlıyordu.

The Casa Bella Apartment Complex'i yeni yapılmıştı, kiremit renkli dış kaplamalar ve İşpanyol tarzı kiremit çatılara sahipti. Yaklaşık yirmi daire var gibi görünüyordu. Vince, kamyonu kapalı bir park yerine çekti. Sadie'yi ikinci kattaki bir daireye götürdü. Yetmiş beş metrekarelik, iki odalı ve bir buçuk banyo  niteliydi. Halı temizdi ve içerisi boya kokuyordu; bu da küçük kasabada ne kadar kalacağını bilmeyen bir adam için m kemmел bir şeydi. "Bilseydim, ev hediyesi olarak bitki getirirdim," dedi Sadie, mutfağa girip, ortalama fiyatlarla alınmiş mutfak aletlerine bakarken. Buzdolabını açtı ve diyet kolasını, bir kasa Lone Star ve altılı şişe suyun yanına koydu.

"Bitki istemem." Vince, Sadie'nin şapkasını alıp, tezgâhta duran bir kutunun üzerine attı.

Sonra da ellerini, Sadie'nin beline indirdi. Kendine doğru çekti ve boynunun kenarını öptü. "Bugün benzinlikte çok çalışmadım. O yüzden kötü kokmuyorumdur."

Sadie gülümsedi ve Vince daha rahat ulaşabilsin diye, başını yana eğdi. “Burası hoşuna gidiyor mu?”

“Senin hoşuna gidiyor mu?”

“Belli ki evet.”

Vince, Sadie’nin elbisesinin fermuarını açtı ve omuzlarından aşağı indirdi. “Sutyenin siyah.”

“Külodumla uyumlular.”

“Fark ettim.” Pileli elbisesi yere düştü ve Vince, Sadie’nin çıplak omuzlarının önündeyken, “Çizmelerin ayaklarmdayken sevişmek istiyorum seninle,” dedi. “Pamakları, sutyeninin arkasına gitti. “Bu hoşuna gider mi?”

Ah evet. Sadie dönünce sutyeni de elbisesinin üstüne düştü. “Evet Vince.” Vince’in tişörtünü çıkardı ve ellerini sert kaslarında yukarı aşağı gezdirdi. Vince’in boynunun kenarını öptü ve elini, pantolonunun önüne daldırdı. “Çok hoşuma gidiyorsun,” dedi Sadie ve elini, onun kalın ve damarlı sertliğine sardı. “Vaktinde, hedeftesin ve asla pes etmiyorsun.” Vince bir nefes aldı ve Sadie, onun boynunun ılık teninin önünde gülümsedi.

“Eminim buna *‘işini şansa bırakma’* diyorsundur.” Gerçekten güzel, büyük ve sert. Sadie o arada elini onun penisinin ve dolgun başının üzerinde yukarı aşağı kaydırdı. “Vücutlarıyla tamamen hazır olan erkekleri severim.” Vince’in kulak memesini ısırp, “Benimle çizmelerim ayağımdayken seviş Vince,” diye fısıldadı.

Ve Vince öyle yaptı. Tam orada, buzdolabının karşısında, bacakları Vince’in beline dolanmış bir şekilde. Çok

hızlı, şiddetli ve ateşliydi. Tenleri kayıp, birleşiyordu ve Sadie içerden dışarı doğru yandığını hissediyordu.

“İyisin. Çok iyisin,” diye inledi Vince, içinden gelen patlama, ona doğru köpürürken, Sadie nefes alamadan, soluksuz kaldı. Kalbi çarpıyordu ve tüm dünyası dağılmıştı. Bittiğinde ve vücudundaki her bir hücre normale döndüğünde, kendini farklı hissediyordu. *Âşık olduğundaki gibi bir fark* değildi. Daha çok, *çok yalnız olmadığındaki gibi bir farktı*. Tüm gün bir sürü insan vardı çevresinde. Yalnız sayılmazdı ama Vince ile birlikteyken daha canlı hissetmişti.

“İyi misin?” diye sordu Vince, Sadie’nin boynunun yanından, ılık nefesi, hâlâ hassas olan tenini gıdıklarken.

“Evet. Sen? Tüm işi sen yaptın.”

“Böyle işleri severim.” Vince derin bir nefes aldı. “Özellikle de seninle.”

Daha ne kadar? diye merak etti Sadie, Vince, evine ilk geldiği geceden beri ilk kez. Onun gecelerini dolduracağını biliyordu. Sadece hayatını tamamen doldurmasını beklemiyordu. Bu fena halde korkunçtu. Ve zihninin böyle korkunç yollarda dolaşmasına izin vermesi de bunu önemsedığı anlamına geliyordu. Önemsemek çok da kötü değildi ama *çok fazla* önemsemek gerçekten kötü olabiliirdi. Şu anda muhtemelen düşünmemesi gereken şeylerdi bunlar. Hayatında altüst olan diğer birçok şeyle beraber, bunu da daha sonra düşünebilirdi.

Daha sonra, Sadie, Vince’in arka avlusunda, bacak bacak üstüne atıp, bir Lone Star içti. Gün batımını izlerken, sert betonda oturduğu için poposu üşüyordu.

“Pazartesi öğleden sonra Seattle’a gitmek için uçak bileti ayırttım.”

Sadie külodunu ve dizlerine kadar inen, Vince’in kahverengi tişörtünü giydi. “Neden?”

“Mademki bir süre daha burada olacağımı biliyorum, gidip, depodan bazı eşyalarımı almam lazım.” Vince, sırtını duvara yaslayarak, Sadie’nin yanına oturdu. Çıplak ayakları, işlemeli demir korkuluğun basamağında duruyordu. Sadece kargo pantolonunu giymişti. “Bir karavan kiralayıp, geri döneceğim.” Vince birasından bir yudum aldı.

“Birkaç gün orada kalıp, kız kardeşimi göreceğim ve Conner’la takılacağım.”

“Yeğenin mi?”

“Evet. Ve eminim o aşağılık herifi de görmek zorunda kalacağım.”

“Sam Leclair’e mi?”

“Evet. Tanrım, o heriften nefret ediyorum. Özellikle de şu an, çatışma kuralları değiştiği için.”

Sadie de bir yudum aldı ve ağaçların arkasından batan güneşe bakarken gözlerini kıstı. “Kız kardeşinle nişanlandığı için mi demek istiyorsun?”

“Hayır. O lanet herif, kefaletle serbest bırakılmamı sağladığı için, artık ona vuramam.”

Sadie boğuluyordu. “Bırakılmanı mı?” diye öksürüğe benzer bir ses çıkardı. “Nereden bırakılmam?”

“Cezaevinden.” Vince, yan gözle Sadie’ye baktı. “Geçen aralık ayında, birkaç adamla kavgaya ettim.”

“Birkaç mı? Kaç tane adamla?”

“Muhtemelen on tane.” Vince, bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkti. “Kendilerinin serseri motorcular olduklarını sanıyorlardı.”

“On tane serseriyle mi dövüştün?”

“Öyle olduklarını *sanıyorlardı*.” Vince başını salladı. “Ama öyle değillerdi.

Yine de... “On tane mi?”

“Önce iki ya da üç taneyle başlamıştı. Tam bir kavgaya dönüşüp, herkes hareket eden her şeye yumruk atmaya başlayana kadar, diğerleri de üşüştiler.”

“Kavgayı ne başlattı?”

“Adamlardan birkaçı çene çalmak istedi ama ben dinleyecek havamda değildim.”

“Ne?” Sadie’nin ağzı açık kaldı, sonra da pat diye kapandı. “Motorcularla kavgaya tutuştun çünkü sevmediğin şeyler *söylediler* öyle mi?” Bu çok saçmaydı. Hiçbir anlamı yoktu. “Sadece çıkıp gidemez miydin?”

Sanki çılgın olan Sadie’ymiş gibi, Vince yan gözle ona baktı. “Konuşma özgürlüğüne tamamen saygım var. Ama bu özgürlükle beraber, neyden bahsettiğini bilme sorumluluğu da geliyor. Ve eğer, orduyu, eğitimsiz ırz düşmanları olmakla suçlayacaksan, o zaman ben de seni susturma özgürlüğüne sahibim. Hayır. *Zorunluluğuna*.”

“Bir motorcu mu dedi bunu?” Sadie motorcuların, askerleri savunduğunu düşünürdü.

“Seattle’daydı,” dedi Vince sanki bu bir açıklamamış gibi. “Washington bazı çatlak liberallerle dolu.”

Şu an, Sadie’nin Obama’ya oy verdiğini söylemesi için uygun bir zaman olmayabilirdi.

Vince, pantolonunun yan cebine uzanıp, cep telefonunu çıkardı.

“Enerjimi sömürdün ve şu an açlıktan ölmek üzereyim. Cheetos bunu kesmeyecek.” Vince pizza siparişi verdi ve sonra Sadie’nin ayağa kalkmasına yardım etti. “Eğer abur cubur yemeye ve çalışmak yerine seninle takılmaya devam edersem, kilo alacağım.”

Sadie, karşısında durdu ve elini, onun düz karnına koydu. “Bunun için endişe etmene gerek olduğunu düşünmüyorum.”

“Şekilsizleştim.”

“Kime göre?”

Vince, içeri doğru yürüdü ve Sadie de onu mutfağa doğru takip etti. “Her gün antrenman yaptığım günlere göre.” Sadie’nin şapkasını tezgâhtaki kutunun üzerinden attı. “Kız kardeşim, son beş yılın vergi bilgilerini yollar-ken, eski fotoğraflar ve ıvır zıvırları da yollamış.” Kutunun içine uzandı ve bir avuç fotoğraf çıkardı. Birkaçını tezgâha attıktan sonra birini Sadie’ye verdi.

Sadie, tamamen belirgin göğüs kasları ve ıslak şortu olan genç adama baktı. “Tanrım.” Onun, bundan daha

fazla kas yapabileceğini düşünmemiştir. Fotoğraftaki ıslak karın kaslarından, Vince'in yüzüne çevirdi bakışlarını. "Çok genç görünüyorsun."

"Yirmi yaşındaydım. Boğulma dayanıklılık testini geçtiğim gün çekilmişti bu."

Sadie, bunun ne demek olduğunu sormaya korkuyordu. Vince'in yanında bir makineli tüfekle, üzerinde kurşun delikleri olan duvarın önünde, tek dizinin üzerine çöktüğü, tamamen kamuflaj giydiği ve simsiyah dağınık sakallarının olduğu bir fotoğrafı eline aldı.

Bir başka fotoğrafta, Vince tıraşlıydı ve sırtında iki dalış tüpüyle şmav çekiyordu. "Bunlar kaç kilo?"

Vince başını çevirdi ve resimlere bir göz attı. "Yaklaşık otuz altı kilo. Böyle antrenmanlar benim için sorun olmazdı. Islanıp, kuma bulanmaktan nefret ederdim."

Zaten Vince'in suyu sevip, kumdan nefret ettiğinden daha önce bahsetmişlerdi. Sadie, Vince'in kollarını bir kadına ve kızıl saçlı bir genç kıza sardığı, daha genç bir diğer fotoğrafına uzandı. Beyaz bir denizci takımı giymişti, boynunda siyah bir atkısı, başında beyaz bir şapka ve yüzünde de kocaman bir gülümseme vardı.

"Bu, BUD/S eğitimi mezuniyetinden, annem ve kız kardeşimle birlikteyken." Vince'in annesine çok benzediği belliydi. Kardeşiylese pek benzemiyorlardı. "BUD S tam olarak ne demek?"

"Temel Sualtı Tahrip Etme /SEAL."

Sadie, annesinin gözündeki gururu görebiliyordu. Eğer

kendi babasının, Vince gibi bir oğlu olsaydı, o da gurur duyardı. Sırtını üç kez bile sıvazlayabilirdi. “Baban da orada mıydı?”

“Hayır. Eminim yapacak daha önemli bir işi vardı.”

Vince’in babası hakkında konuştuğu kadarıyla, bu cevap Sadie’yi şaşırtmadı. Fakat oğlunun SEAL eğitimi mezuniyetinden daha önemli ne olabilirdi ki? “Ne gibi?”

Vince başını salladı. “Bilmem.”

“Babam lise mezuniyetime katılmadı.” Ama en azından Sadie bundan daha önemli olan şeyin ne olduğunu biliyordu. “Sığırları damgalıyordu.” Sadie o gün olanları ve tüm Clive’la ilgili hikâyelerini düşündü. İyi olanları ve pek de iyi olmayanları. Onu son gördüğünde, senelerdir kurduklarından daha farklı bir bağ kurmuşlardı. Bir an için babasında daha önce görmediği bir bakışı görmüştü fakat bu, hiçbir şekilde özlemini çektiği duygusal bağ değildi. “Baban hâlâ hayatta, belki değişir.”

“Umurumda değil.” Vince kutunun içine bakıp içindeki eşyaları iteledi. “İnsanlar gerçekten istemedikleri sürece değişmeleri umurumda değil. Kimse, sadece başka biri istiyor diye değişmez. Ve eğer öyle olsa bile, muhtemelen bunun için artık çok geç kalınmıştır.”

Sadie bunun doğru olduğunu düşünmüyordu ama kim oluyordu da bu konuyu tartışacaktı ki? Babasıyla asla gerçekten arayı düzeltmemişti. Bunlar, işleri yoluna koyabilecek türden, Hollywood filmlerinin sonunda görmeye alışkın olduğumuz gibi büyük, tatmin edici şeyler değillerdi. Babası eğer on yıl daha yaşasaydı da, muhtemelen

bu istediği hiçbir zaman olmayacaktı.

Sadie kutuya baktı ve üzerinde beyaz harflerle “Haven”, yanlarında da “228” yazan, mavi bir kask çıkardı. “Bu ne?”

“İkinci aşama BUD/S kaskı.” Vince kaskı onun elinden alarak başına yerleştirdi. Kask, kaşlarına kadar inmişti. “Gözlerine uydu.”

Sadie kaskı itti. “Gözlerimi kapatıyor.”

Vince, kadife bir kutudan, altın bir madalya çıkarıp, bluzuna taktı. “Benim kaskım ve Trident armamla çok seksi görünüyorsun.”

“Gerçekten mi?” Sadie kıkırdadı. “Kaskını kaç kadına giydirdin?”

“Bu kaskı, hiç kimseye giydirmedim.” Vince dudaklarını, Sadie’nin boynuna doğru indirdi ve “Trident armama dokunan ilk kadınsın,” dedi.

Sadie, bunun kendini özel kılıp kılmadığını bilmiyordu ancak Vince’in teninin yanındaki ılık dudakları, içinde, bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyordu. “Benim sana dokunduracak bir şeyim yok.”

“Dokunduracak bir sürü şeyin var.” Vince, dudaklarını, Sadie’nin kulağının hemen altına kaydırды. “Yumuşak şeyler. Dokunması güzel olan şeyler.”

“Onlara zaten dokundun.”

“Daha çok dokunmak istiyorum.” Sadie başını arkaya eğince başındaki kask tezgâha düştü.

“Sana dokunmayı seviyorum,” dedi Vince, Sadie’nin çenesini öperken. “Derinlere gitmeyi seviyorum.”

Vince derinlere gitmeyi seviyordu fakat bu Sadie’yi sevdiği anlamına gelmiyordu. Eskiden olsa, duygusal olarak ulaşılmaz olan adamın içine girmesini, kendini sevdiğine yorabilirdi. Vince onu sevmiyordu ve Sadie de kendine, ona karşı derin duygular beslemesine asla izin vermeyecekti.

Kapının zili çalınca Vince kafasını kaldırdı. Kaşlarını çattı, gözleri biraz donuktu. “Bu kim olabilir? Nerede yaşadığımı senden başka kimse bilmiyor.”

“Pizzacı.”

“Ah evet.” Vince gözlerini kırıştırdı. “Unutmuştum.”

Birlikte, Vince’in boş oturma odasının ortasına oturdu- lar ve çift kişilik sucuklu pizzayı yiyip, Lone Star’larını içtiler. Sadie, kendi evinin cenaze güveçleriyle dolu ol- masına rağmen, ne kadar çok pizza yediğine şaşırdı.

“Pizzanın enerji veren bir yiyecek olduğunu düşün- müyorum. Şu an kendimi çok hantal hissediyorum,” dedi Sadie, dirseklerinin üzerine yaslanıp, şişen karnını gerer- ken. “Eğer seninle takılmaya devam edersem, şişmanla- yacak olan benim.” O anda, Sadie’nin olmayı tercih ettiği hiçbir yer yoktu. Fakat gitmesi gereken bir yer vardı.

“Galiba eve gitmem lazım.”

“Galiba benim önce sana şişme yatağına göstermem lazım.” Vince, son lokmasının üzerine Lone Star’mdan içip şişeyi boş kutuya koydu.

“Neden?” Sadie, Vince, ona evi gezdirirken, şişme yatağı ve çift kişilik uyku tulumunu görmüştü. “Diğer yatakların yapmadığı özel bir şey mi yapıyor?”

“Seni üzerine attığımda yapacak.”

“Sarılıp yatacak mıyız?”

Vince başıyla onayladı. “Evet, ama üst üste.”

Sadie’nin yumuşak gülüşü, esnemeye döndü. “Çok romantiksin.”

Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Sadie, gözleri titreşerek açılmadan önce anlamıştı bunu. Kafasını karıştıran birkaç saniye boyunca, nerede olduğunu hatırlayamamıştı. Bir yumruk sesi duydu ve karanlık odanın etrafına baktı. Vince’in evindeydi. Şişme bir yatağın üzerindeki, uyku tulumunda. Ne kadar zamandır uyduğunu bilmiyordu fakat hava tamamen kararmıştı. Kafasını çevirip, yanında duran boş yastığa baktı.

“Anlaşıldı tamam!”

Sadie kalkıp, Vince’in kahverengi tişörtünü yerden aldı.

Bir gürültü daha geldi ve Sadie tişörtü üzerine geçirip, koridora doğru gitti. Vince, içeri zorla giren biriyle dövüşüyormuş gibiydi.

“Kahretsın!”

“Vince!” Sadie bir an yardım etmek için bir şeyler almayı düşündü ama evde hiçbir şey olmadığını biliyordu.

“Şu lanet heriflerin hepsini öldürün!”

Mutfaktaki fırından gelen ışık, koridoru aydınlatıyordu. Alacalı ışığın içinde, koyu bir gölge hareket etti. “Vince?”

“Ah Tanrım.” Vince sanki kavurucu sıcaklıkta on mil-
dir koşuyormuş gibi, hızla soluyordu. “Ah lanet olsun!..
Wilson.” Vince birkaç adım geri gitti. “Dayan, dostum...
Kahretsin. Seni kurtaracağım.”

Wilson mı? Wilson da kimdi?

Vince yere diz çöktü; loş ışık, çıplak baldırlarında ve
belinde parlıyordu. Gerginlik içerdeki havayı ağırlaştırı-
yordu. “Bunu yapma Pete.”

“Vince?”

Vince’in nefes alışverişleri daha da kötüleşti. Hızlandı.
Öksürüyor ve nefessiz kalıyordu. Işık sert kollarına vurdu,
damarları sanki ağırlık kaldırıyormuş gibi kabarıyordu. Dev
gibiymi ve dar koridorda çömelmişti “Benimle kal.”

“Vince!” Sadie ona dokunmadı. Daha fazla yaklaştı-
madı. Ondan korkmuyordu. Sadece onun için korkuyordu.
Gerektiğinden hızlı nefes alıp vermesinden ve kendine
zarar vermesinden korkuyordu. “İyi misin?” diye sordu
Sadie öyle olmadığı belli olmasına rağmen.

Vince başını kaldırdı ve Sadie kendisini duyduğunu
sandı. “Helikopter geliyor. Dayan.”

Sadie, yatak odasının lambasını yakıp kapının girişin-
de tek dizinin üzerine çöktü. “Vince!” Vince, Sadie’ye
boş boş baktı, sadece kendi gördüğü bir şeylere bakar

gibi. Sadie'nin kalbi acıyordu. Paramparça olmuştu. Bunun olmasını istemezdi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Vince kafasını geriye atıp, yukarı baktı, sanki gökyüzünde bir şeyler arıyor gibiydi. Ciğerlerine havayı çekerken, ağzını açtı ve sanki görünmeyen bir şeyleri alıyormuş gibi, elleri göğüs kafesine gitti.

Vince her zaman, iri ve güçlüydü ve çevresinde olan biten her şey onun kontrolü altındaydı. "Vince!" diye bağırdı Sadie.

Vince gözlerini kırıştırdı ve görmeyen gözlerle Sadie'ye döndü. "Ne?"

"İyi misin?"

Vince'in ağzı birden kapandı ve burnundan nefes alıp verirken, burun delikleri genişledi. Kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Ne?"

"İyi misin?"

"Neredeyim?"

Sadie'nin kalbi güçlükle attı ve ona biraz daha acıdı. "Evindesin."

Vince'in yoğun nefes alışverişinin sesi koridoru kaplarken açılmış gözlerini Sadie'ye çevirdi. "Sadie?"

"Evet." Sadie kalbinin yarıklarından düşüyormuş gibi hissediyordu. Tam da orada, Vince'in eşyasız evinde. Hayatının en olmayacak gününde. Elinden geleni yapmıştı. Dünyadaki en ulaşılmaz adama, Vince Haven'a âşık olmamak için elinden geleni yapmıştı, fakat âşık olmuştu işte.

“Tanrım.”

Evet. Tanrım. Sadie ona doğru gidip elini onun omzuna koydu. Vince’in teni sıcak ve kuruydu. “Sana bir şeyler getireyim mi?”

“Hayır.” Vince güçlükle yutkundu ve sırtını arkasındaki duvara yasladı.

Sadie yine de ayağa kalktı ve oturma odasından, küçük olan mutfığa doğru gitti. Buzdolabından bir şişe su aldı. Vince’e ve kendisine ağlamamak için, çok uğraşsa da gözyaşları yanaklarından süzüldü; Vince’in tişörtünün ucuyla ıslanmış yanaklarını sildi.

Döndüğünde, Vince hâlâ duvara yaslanmış oturuyordu, kollarım dizinin üzerine koymuştu. Sadece tavana bakıyordu.

“İşte burada.” Sadie, yanına diz çöktü ve elindeki şişenin kapağını çevirip, açtı.

Vince, suya uzandı ama elleri titriyordu. Bu yüzden ellerini yumruk yaptı.

“İyi olacak mısın?”

Vince kuru dudaklarını yaladı. “İyiyim.”

İyi değildi. “Bu sık sık oluyor mu?”

Omuzlarını silkti. “Bazen.”

Belli ki bu konudan bahsetmek istemiyordu. Sadie, Vince’in sıcak ve kuru omzunu öptü. “Kokunu seviyorum,” dedi. Vince cevap vermedi. Sadie yanına oturdu ve elini, Vince’in çıplak beline sardı. Onu seviyordu ve bu onu çok korkutuyordu. “Wilson kim?”

Vince, ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Bu ismi nereden duydun?”

“O ismi söyleyip durdun.”

Vince bakışlarını çevirdi. “Pete Wilson. O öldü.”

“Arkadaşın mıydı?” Sadie, Vince’in yumruğunu açıp, plastik şişeyi zorla eline tutuşturdu.

“Evet.” Vince birkaç büyük yudum alırken, su ağzının kenarından sızdı.

“Tanıdığım en iyi askerdi.” Elinin tersiyle suyu sildi. “Ve tanıdığım en iyi adam.”

“Nasıl öldü?”

“Afganistan’ın ortasındaki Hindukuş Dağları’nda öldürüldü.”

Sinir, Vince’in vücudunda dolaşıyordu ve gerginlik, kaslarını daha da sertleştiriyordu. “Sana yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordu Sadie. Son bir haftadır, Vince ona çok iyi davranmıştı. Ne zaman ihtiyacı olsa, yanında olmuştu. Arabayla onu götürmüş ve elini sırtına koyarak yanında yürümüşü. Onunla konuşmuştu ve bazen de sadece susmuştu. Ondan istemediği anlarda bile onu kurtarmıştı. Vince’in olmak isteyeceği son yer olmasına rağmen, Sadie’nin kalbine girmişti.

“Yardıma ihtiyacım yok.” Vince ayağa kalktı ve Sadie’nin eli, onun çıplak bacağına kaydı. “Ben küçük bir kız çocuğu değilim.” diye devam etti Vince.

Sadie ayağa kalkıp onun yeşil gözlerine baktı. “Ben

de değilim Vince.” Sadie’nin önünde, Vince dalıp gitti. Nereye daldığını bilmiyordu, orada olmadığı belliydi. “Vince.” Adı, Sadie’nin göğsüne yayılıyordu ve duygularla doluydu. Vince’in boynuna kollarını doladı. Kendini, onun sert ve sıcak göğsüne bastırıp, yerleşti.

“Üzgünüm. Bu korkunç olmalı. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı.”

“Neden?”

“Çünkü ihtiyacım olduğunda sen, bana yardım ettin. Sen yanımdayken, yalnız hissetmiyorum. Çünkü senden, istemediğim anlarda bile beni kurtarıyorsun.” Sadie gözyaşlarını durdurdu ve Vince’e büyük, güçlü ve mükemmel olduğunu söylemek için ağzını açtı. Tanıdığı en iyi adam olduğunu söyleyecekti. Bunun yerine, çiğ, yeni ve gerçekten de korkunç bir şey dökülüverdi ağzından, “Çünkü seni seviyorum.”

Vince en sonunda, “Teşekkür ederim,” diyene kadar aralarında tuhaf bir sessizlik oldu.

Aman Tanrım. Sadece *teşekkür* mü etmişti?

“Hadi seni eve bırakayım.”

Vince’in elleri yanlarında durdu fakat sözleri fiziksel bir baskı gibiydi. Sadie ona, onu sevdiğini söylemişti ve Vince de teşekkür edip, eve bırakmayı teklif etmek gibi bir tepki de bulunmuştu.

“Geç oldu.”

Sadie, hızlıca siyah elbisesini giyip kovboy çizmelelerini ayaklarına geçirdi. Kapıya giderken, şapkasını ve el

çantasını aldı; bu süre içerisinde ikisi de pek konuşmadı. Vince JH'e doğru sürerken, kamyonun içini rahatsız edici bir sessizlik kapladı.

Daha önce hiç olmayan rahatsız edici bir sessizlik. İlk karşılaşmalarında, Vince'in kamyonunun motor kapağı açılmış bir şekilde, yolun kenarında durduğu zaman da bile yaşamadıkları bir sessizlik.

Sadie, Vince'e arayıp aramayacağını ya da mesaj atıp atmayacağını sormadı. Onu bir daha ne zaman göreceğini de sormadı. Daha fazla sevgisini beyan etmeye gerek yoktu. Vince'in son isteyeceği şey onun sevgisiyken, Sadie bundan daha ağırbaşlı olabilirdi. Vince bu konuda hep net olmuştu; bu yüzden onun kamyonunun arka lambalarının giderek uzaklaştığını izlerken, Sadie her şeyin bittiğini biliyordu.

Ne bekliyordu ki? Vince'in ne istediği belliydi. Bu Sadie'nin de istediği şeydi ama geçen birkaç hafta içinde bir yerlerde, ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Sadece arzudan başka bir şeyler.

Aynı günde hem babasını gömmüştü, hem âşık olmuştu, hem de terk edilmişti.

Serin ve nemli rüzgâr, Vince'in parmak eklemlerine, yanaklarına ve kulaklarına çarpıyordu. Harley'inin egzozu, Seattle'ın kenar mahallesindeki, Washington, Kirkland, Morning Glory Drive'da havayı gürültüyle dolduruyordu. Conner'in evinin önündeki sokakta, bir o tarafa, bir bu tarafa doğru yavaşça motor sürerlerken, Conner'in kaskının arkası, Vince'in çenesine neredeyse onuncu kez çarpıyordu. Birbirine uyan motorcu montları giymişlerdi ancak Conner'in montu, bir önceki sefer, sokağın bir o tarafına bir bu tarafına motor sürmelerinden beri kendisine daralmıştı.

Vince, Washington'ı terk edeli beş ay olmuştu. Beş ay, her nasılsa yıllar gibi geçmişti.

Garaj yolunda kiralık karavanın durduğu, zemininde seviye farkı olan eve doğru sürerlerken, motor yavaşladı.

“Bir kere daha Vince Dayı!” diye yankılanan sesiyle bağırdı Conner.

“Peki.” Vince, kenarlarında sıralı ağaçlar olan sokakta, bir U dönüşü yaptı. Vince kaç tur attıklarını artık sayamıyordu. Sonunda, karavanın arkasına motoru koyarken, Conner itiraz etti.

“Ben inmek istemiyorum.”

Vince motoru durdurarak yeğeninin yere inmesine yardım etti. “Bir dahaki gelişime, sana yeni bir mont almamız gerekecek.” Motorun ayaklığını açıp, indirdi. “Belki o zaman annen parka gitmemize izin verir.” Autumn, Harley’den nefret ediyordu ama Conner çok sevdiği için, sadece evin önünde sürmelerine izin veriyordu. Tabii saatte yirmi beş kilometreden hızlı olmamak şartıyla.

Conner, çenesinin altındaki kayışa uzandı. “Belki ben sürebilirim.”

“Ayakların yere yetiştği zaman bunu konuşuruz.” Vince, motordan inip, ayaklarını salladı. “Annene söyleme.”

“Babama da.”

“Ne? Baban motorları sevmiyor mu?” Anlaşıldı. Conner omuzlarını silkti ve kaskı Vince’e verdi. “Bilmiyorum. Onun motoru yok.”

Bir korkak olduğu içindi bu. “Hadi, annene benim gideceğimi söyle.”

“Gitmeni istemiyorum.”

Vince, kaskı koltuğa koydu. “Ben de gitmek istemiyorum.” Vince tek dizinin üzerine çöktü. “Seni özleyece-

ğim.” Conner’ı kucığına alırken, montunun dikişleri açıldı. Tanrım, aynı annesinin kullandığı çamaşır deterjanı ve küçük bir çocuk gibi kokuyordu.

“Eve ne zaman döneceksin?”

Güzel soru. Bundan emin değildi. “Benzinliğı satıp, bir ton para kazanınca.” Sadece bugünlerde, orası eviy-miş gibi gelmiyordu. Evin nasıl bir şey olduğunu artık bilmiyordu.

“Benim de tonlarca param olabilir mi?”

“Elbette.” Vince parayı kime verecekti zaten?

“Harley’im de olur mu?”

Vince ayağı kalktı ve Conner’ı tek omzundan tuttu. “Eğer bir gün motoru vereceğim başka bir küçük çocuk bulmazsam.” Vince sırtına iki kere vururken, Conner tiz bir çığlık attı. Daha sonra, onu yere bıraktı. “Şimdi koş da, anneni çağır.”

“Tamam.” Conner Spider-Man’li spor ayakkabılarının topuklarının üzerinde dönüp, ön kapıya doğru gitti. “Anne!” diye bağırdı merdivenleri çıkarken.

Vince, karavanın arkasını açıp, rampayı indirdi. Harley’i içeri sokup, deri bir kanepenin arkasına yerleştirip, bağladı. Üç gündür Washington’daydı.

Eski arkadaşlarıyla bira içip, kız kardeşi ve Conner’la takılıyor; karavanını, yatağı, deri kanepesi ve yüz altmış iki santimetrelilik HD Televizyonu gibi gerekli eşyalarıyla dolduruyordu.

“Conner, küçük bir çocuk istediğini söylüyor... Biliyorum benimle konuşmazsın ancak çocuk sahibi olmadan önce bir eşin olması gerekir.”

Vince arkasında açık duran karavanın kapısına baktı. Puslu akşam güneşi, kız kardeşinin kızıl saçlarına vuruyordu. “Eşim mi?”

“Hayatında birilerinin olması lazım.”

“Luraleen’i unutuyorsun,” diye şaka yaptı Vince.

Kız kardeşi yüzünü ekşitti. “Sigara içenlere özgü bir kuru öksürüğü olmayan ve de aşırı içki içmeyen birileri. Yalnız olmandan ve Luraleen’le yaşamandan nefret ediyorum.”

“Onun evinden ayrıldım.” Vince, Sadie’yi düşündü. Kamyonu, otobanın kenarında arızalandığı günden beri yalnız değildi. “Hiç yalnız kalmadım.”

“Hiç mi?” Tanrım, kız kardeşinin yanındayken, söylediklerine dikkat etmesi gerektiğini unutmuştu. Kız kardeşi onu çok iyi tanıyordu ve her lafın üzerine atlıyordu. “Biriyle mi tanıştın?”

“Tabii ki.” Vince ayağa kalktı ve açık kapıya doğru hareket etti. “Hep birileriyle tanışırım.”

Autumn, kollarını keyifsizce önünde bağladı ve Vince oradan inerken dik dik ona baktı- üzerine üzerine gelirken bile- ona hep baktığı gibi bakıyordu.

Çocukluğunda bile öyle bakardı. “Bir ya da iki geceden daha uzun görüştüğün birileri var mı?”

Vince aşığı atladı, yukarı açılan kapıyı tutup, kapattı. Kapıyı kilitleyip omuzlarını silkti. Autumn, onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu ama onun bile bilmediğı şeyler vardı. Kimsenin bilmediğı şeyler.

Sadie hariç. O biliyordu. O, Vince'in en kötü halini görmüştü. Çaresiz bir halde kâbuslarıyla boğuşurken görmüştü. Tanrım, Sadie'nin kendisini o halde görmesinden nefret etmişti.

"Vinny!" Kız kardeşi onun kolunu tuttu.

Vince'in sessiz kalışını, bir çeşit itiraf olarak kabul etti. "Bitti," dedi Vince, kız kardeşinin vazgeçeceğini umarak.

"Ne kadar süre çıktın onunla?"

Kendisi ve Sadie'nin asla gerçekten çıkmadığını anlatmaya çalışmadı. "Lovett'a vardığım gün tanıştım onunla." Kız kardeşinin yeşil gözlerine baktı. "Birkaç gece önce de bitti." Sadie, kendisini çıplak ve acınacak halde gördüğünde. Ona kendisini sevdiğini söylediğinde. Vince, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu.

Kız kardeşi nefesini tuttu. "İki ay. Bu senin için uzun bir zaman. Gerçekten uzun. Köpek yılıyla on dört yıl gibi."

Vince kızamadı bile çünkü ciddiye ve kız kardeşinin dediğı çok doğrudu. Ama iki ay sürmüş gibi gelmemiştii. Sanki onu hep tanıyormuş gibiydi ancak yeterince uzun süreliğine değildi. Vince dönüp, karavanın kenarına oturdu.

“Neden ayrıldın ondan?” Autumn’da yanına oturdu, Vince konunun kapanmayacağını anlamalıydı.

Kız kardeşi onu çok iyi tanıyordu. Bu tür şeyleri genellikle Vince’in bitireceğini biliyordu. “Bana beni sevdiğini söyledi.” Tabii bu gerçek neden değildi. kız kardeşi kâbusları bilmiyordu ve ona bunu söylemeye niyeti de yoktu.

Kız kardeşinin dudaklarına pis bir gülüş yayıldı. “Sen ne dedin?”

“Teşekkür ederim.”

Autumn nefesini tuttu.

“Ne?” Teşekkür ederim kötü değildi. İyi de değildi ama hiçbir şey dememekten daha iyiydi.

“Sonra ne oldu?”

“Sonra onu evine bıraktım.”

“Teşekkür edip, evine mi bıraktın? Ondan nefret falan mı ediyorsun?”

Sadie’dan nefret etmek mi? Sadie’dan nefret etmiyordu. Tuhaf bir kafa karışıklığından başka ne hissettiğinden emin değildi. Aynı anda deli gibi bir panik ve derin bir rahatlama duygusu, başının ve göğüs kafesinin içinde dalgalanıp, tutuşuyordu.

Bittiği için aynı anda nasıl olur da hem panik hem rahatlama hissedebilirdi ki? Bu çok saçmaydı. “Ondan nefret etmiyorum.”

“Şey sırasında mı haykırdı bunu-” Autumn duyan var mı diye etrafına baktı. “-seks sırasında? Çünkü biri bunu seks esnasında haykırıyorsa çok da bir anlamı yoktur.”

Vince neredeyse gülecekti. “Seks sırasında söylemedi.”

“Çok mu çirkin?”

“Hayır.” Vince, Sadie’nin sarı saçlarını ve kocaman gülümsemesini düşündü. Berrak mavi gözlerini ve pembe dudaklarını. “Çok güzel.”

“Aptal mı?”

Vince başım salladı. “Zeki, komik ve duyduğuna sevi-neceğin bir şey, onu bir barda bulmadım. Bir gecelik bir ilişki değildi.” O şekilde başlamış olmasına rağmen.

“Bu bir gelişme sanırım ama çok üzücü.” Gerçekten üzülerək, Autumn ağzının kenarını büzdü. “Eğer her şeyi sıkıca, içine hapsedersen, ne acı dışarı çıkabilir ne de iyilikler içeri girebilir.”

Vince, kardeşinin, kendisinininkinden birkaç ton koyu olan gözlerine bakınca dudaklarına şaşkın bir gülümseme yayıldı. “Ne? Yeni ve beyaz Oprah mı oldun?”

“Alay etme Vin. Herkese göz kulak olmakta üstüne yok. Kendinden başka herkes için savaş vermekte de üstüne yok.”

“Ben kendime bakabilirim.”

“Ben bar kavgalarından bahsetmiyorum. Onlar sayılmaz.”

Vince gülümseyip, ayağa kalktı. “Kaybeden taraf olup olmadığına bağlı.”

Kız kardeşi ayağa kalkınca Vince ona sarıldı. “Peki, şu kesin kararlı olduğun lanet olası düğün ne zaman?”

“Temmuzda olacağını biliyorsun, çünkü Sam’in yüzünün düğün fotoğraflarında dağılmış halde çıkmasını istemiyorum. Senin tek yapman gereken, gelip benimle salonda yürümek. Ben her şeyi hallettim.” Kız kardeşi Vince’e sarıldı. “Teksas’ta mı olacaksın yine?”

“Evet. Sanırım en azından önümüzdeki yıla kadar.” Vince, kollarını indirip, Sadie’yi düşündü. Lovett’ta kalıp kalmayacağını ya da zaten çoktan gitmiş olup olmadığını merak etti.

Kırmızı bir kamyon sokağa yanaşıp, garaj yoluna çekti. Autumn, Vince’in yüzüne baktı ve onu uyardı, “Kibar davran, çok ciddiylim.”

Vince, yetenekli hokey oyuncusu, Conner’m babası. Autumn’ın nişanlısı, kendisinin gelecekteki eniştesi ve tamamen bir aşağılık olan Sam Leclair, Chevrolet’sinden inip, ona doğru yürürken, gülümsedi.

Sam, ondan dört beş santimetre daha uzundu ve eldivensiz bir sokak dövüşçüsü kadar sağlamdı. Vince, onun kışına tekme basmaktan büyük keyif alırdı fakat Sam’in asla kolay devrilmeyeceğini biliyordu. Şu anda, Sam’in yanağında bir morluk vardı. Nisan ayıydı. Hâlâ eleme maçları oynanıyordu. Bir iki oyun daha oynamaya gözünü dikmişti.

“Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun.” Sam elini uzatınca Vince isteksiz bir şekilde tokalaştı.

Vince, onu en son gördüğünde her ikisi de hırpalanmıştı. Sam işinden, Vince de bar kavgasından dolayı. “Sen daha kötü görünüyorsun.”

Sam güldü. İyi bir hayatı olduğu için memnun olan adam. Vince, birlikten ayrılmadan öncesine kadar böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Belki Teksas’tayken çok az hissetmişti.

Sam, kollarını Autumn’ın omuzlarına doladı. “Ağabeyinle konuşmam gerek.”

“Yalnız mı?”

“Evet.”

Autumn, bir ona, bir de Vince’e baktı. “Uslu durun,” diye talimat verdi. Daha sonra, Vince’e veda etmek için son kez sarıldı. “Teksas’a varınca ara da merak etmeyeyim.”

Vince, Autumn’ın başının üzerini öptü. “Tamamdır.”

Her iki adam da, Autumn’ın eve giden merdivenleri çıkıp, içeri girmesini izledi.

“Onu seviyorum,” dedi Sam. “O ve Conner için endişelenmene hiç gerek yok.”

“O benim kız kardeşim ve Conner’da yeğenim.” Vince kollarını göğsünde kavuşturdu ve hokey oyuncusunun mavi gözlerinin içine dik dik baktı.

Sam başıyla onayladı. “Sana hiç teşekkür etmedim.”

“Ne için?”

“Ben sorumluluktan kaçtığım zaman, aileme sen baktığın için. İstedğim her şeyin, önemi olan her şeyin, şehir merkezindeki çok katlı bir apartman dairesinde değil de burada, Kirkland’deki bu kırk yıllık evde olduğunu bilmediğim zamanlarda, onların yanında sen vardın.”

Son düşürlere kadar süren, süpermodeller ve Playboy oyuncularıyla dolu çok katlı bir apartman dairesi.

“Nerede yaşadığının bir önemi yok,” diye ekledi Sam. “Kimle olduğunun önemi var. Kardeşinin ve Conner’in istediği her yerde yaşayabilirim.” Pis pis gülümsedi. “Ama kabul etmeliyim ki, daha büyük bir jakuziyi tercih ederdim.”

Bu ona çok zor gelse de, Vince, “Rica ederim,” dedi. Ve bu onu öldürüyor olsa da, bunun beş ay önce Seattle’ı terk etmesinin nedeni olduğunu hatırlattı kendisine. “Tabii bu, senden hoşlandığım anlamına gelmiyor.”

Sam güldü. “Tabii ki hoşlanmıyorsun.” Vince’in omzuna bir şaplak vurdu. “Çünkü aşağılık herifin tekisin.”

Vince, gülmemeye çalışsa da başarılı olamadı. “Aynı noktada buluşmamıza sevindim pislik.” Vince, kiralık karavanın, sürücü kapısına doğru gitti. Pencereden kendisini izleyen, kız kardeşine ve yeğenine el sallayıp, karavan kiralayan U-Haul’a doğru yola çıktı; Teksas’a doğru sür-

dü. Evine yani dedikoducu küçük Lovett'a ve benzinliğe doğru.

Ev. Bu ne zaman olmuştu? Ne zaman, Lovett, Teksas ona ev gibi gelmeye başlamıştı? Sadie hayatının bir parçası değilken hâlâ evinde gibi hissedebilecek miydi? Vince, bir daha onu görmeyeceğini, onun benzinliğe bir daha girmeyeceğini, kendisine bakan yüzünü ya da kendisine yaslanan vücudunun olmayacağını, elini yüzünde ya da yumuşak sesini kulağında ya da boynunun kenarında hissedemeyeceğini düşündü ve midesine yine o panik halindeki rahatlama duygusu yerleşti.

Kız kardeşi *ayrılıktan* bahsetmişti. Ortada bir ayrılık yoktu. Vince'in dairesinin karanlık köşesinde olanlar, daha çok bir felaketti. Bir kâbustan uyanmıştı, kafası karışmış, şaşkın ve ödü kopmuştu.

Küçük düşmüştü. Dünyada kendisini o halde görmesini isteyeceği son kişi, Sadie'ydi.

Sadie'nin telaşlı mavi gözlerine bakmış ve *bilinmeyen bilinmezlerin* dibine vurduğunu hissetmişti; yapmak için eğitildiği şeyi yapmıştı. Pislikleri havaya uçurup, görüş açısındaki her şeyi öldürmüştü.

Sadie'nin yüzünü düşündü. Aceleyle giyindikleri sırada, kendisine bakışlarım. Vince'in söyleyemediği şeyi söylemesini beklerken. Ailesinin dışında hiç kimseye söylemediği bir şeyleri...

Sadie, ona, kendisini sevdiğini söylemişti ve Vince, onu incitmişti. Ne kadar derinden incittiğini anlaması

için, onu JH'e bırakırken, gözlerinin içine bakması gerekmiyordu bile. Sadie'yi incitmek, isteyeceği en son şeydi. Kadınlara yaklaşımında ilk defa, kendisine söylenen şeyi umursuyordu. Sadece bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Eğer bir şeyler yapması gerekiyorsa, muhtemelen en iyisi, hiçbir şey yapmamaktı.

Sadie, Saab'ının kapısındaki düğmeye basınca arabanın camı birkaç santimetre açıldı. Aralıktan serin hava süzülüp, yanaklarına çarptı. Sadie, Lovett'a, eve doğru giderken, esinti, düz sarı saçlarından birkaç teli yakalamış, yüzüne savuruyordu.

Ev. Lovett'a geldiği birkaç ay önceki günün tersine, Sadie bu sefer bir an önce oradan uzaklaşmak için kendini gergin ve sabırsız hissetmiyordu.

Geçmişiyile ilgili huzurluydu. Kendini kapana kısılmış ya da bağlanmış gibi hissetmiyordu. Tamam, belki biraz öyle hissediyordu ama geleceği parlaktı ve bu da göğsü daraldığında nefes almasına yardım ediyordu.

Son bir hafta boyunca, Arizona'daki ölen bitkilerini atıp, oradaki eşyalarını toplamıştı. Yarım kalmış birkaç işi bağlamış, evini satışa çıkarmış ve bir nakliye şirketiyle anlaşmıştı.

Babasının cenazesinden sonraki pazartesi, Amarillo'daki farklı birkaç avukatın yanı sıra, Dickie, yöneticiler ve diğer ustabaşlarıyla bir araya gelmişti. Arizona'ya

gitmeden önceki günlerde, onlarla toplantı yapmış ve çiftliğin işleyişıyle ilgili birçok şeyi öğrenmişti. Daha bir ton öğrenmesi gereken şey olduğunu biliyordu ancak kabul etmeliydi ki, bu işi sevmişti. Senelerce hiçbir konuda diploma almamış olmasının acısı çıkıyor gibiydi. Tabii, Popüler Medya'daki Zombiler dersindeki hariç. Zombi filmleri ve onların toplum üzerindeki etkilerine çalışmanın nasıl bir faydası olacağını bilmiyordu fakat gelecekte ne tür apokaliptik olayların olacağını kim bilebilirdi ki? JH'te yaşamayı isteyeceğı tek bir günün bile olacağını, hiç düşünmemişti.

Durumun böyle olacağı hiç belli değildi ama bir emlak şirketine sahip olduğu için, kredi kurumlarıyla, boş boş konuşmayı dört gözle bekliyordu. Teslim tarihi çok sıkı olan ya da rahat olanlarla çalışmak ve her şeyi düzenli tutmayı da bekliyordu. JH'in günlük işleyişinde istediğı kadar çok ya da az yer alabilirdi. Ne kadar sorumluluk alacağına henüz karar vermemişti ama babasına çok benzediğı sonucuna varmıştı. JH'i seviyordu fakat sığırlardan nefret ediyordu. Aptal ve kokulu o hayvanlara, sadece t-bone biftekleri, ayakkabıları ve bir de gerçekten iyi olan el çantaları için katlanılabılırdi.

Otobandan, JH'in girişine doğru döndü. İki ay önce olduğunun tersine, bu sefer yolun kenarında bozulan siyah bir kamyon yoktu. Kasabaya bırakılmayı bekleyen, iri ve güçlü bir adam da.

Vince'in, Seattle'dan dönüp dönmediğini merak edip

duruyordu. Bu merakı engel olamıyordu. Aslında bunun artık bir önemi yoktu. Çıkar üzerine kurulu olan ilişkileri sona ermişti. Bitmişti. Ölmüştü. Gömülmüştü. Vince, evindeki geceden sonra, arama ya da mesaj atma zahmetine girmemişti; Sadie, o gece söylediği sözleri geri alabilmeyi diliyordu. Onu sevdiğini ağzından kaçırmamış olmayı diliyordu. En çok da, bunun gerçek olmamasını diliyordu.

Hâlâ.

Öğleden sonra güneşi, arabanın ön camında parlıyordu. Sadie, kuvvetli güneş ışınlarına karşı, güneşliği indirdi. Duygusal olarak ulaşılmaz bir adama âşık olmuştu. Aşkına karşılık veremeyecek bir adama. Kendisini sadece bir kenara atmak için bu işe bulaştıran bir adama. Ona, onu sevdiğini söyledikten sonra... Hayatının en kötü gününde kendisini bıraktığı için, bu onu dünyadaki en büyük pislik yapıyordu.

Babasının dışında, dünyada uğruna en çok gözyaşı döktüğü adamdı o. Kesinlikle hak ettiğinden fazla gözyaşı dökmüştü. Sadie'nin kalbi kırılmıştı, bıkılmıştı ve kendisinden başka suçlanacak kimse yoktu. Adam ona, ilişki adamı olmadığını baştan açık açık söylemişti. Ona, sıkıldığını söylemiş ve hayatına devam etmişti. Vince'ten nefret edebilmeyi diliyordu fakat bunu yapamıyordu. Ona kızmaya çalıştığı her an -ki bu hiç de zor değildi- Vince'in çıplak bir şekilde, nefes nefese kaldığı, sadece kendisinin gördüğü şeylere baktığı an gözlerinin önüne geliyordu; o an canı yanıyordu. Hem kendisi hem de Vince için.

Bir kere daha duyguları alınmış bir adama âşık olmuştu. Bu sefer daha çok ve daha derin bir şekilde âşık olmuştu yine de hayatına giren diğer duyguları alınmış adamlar gibi, onu da unutacaktı.

Evin karşısında, Saab'ını durdurdu ve küçük valiziyle, el çantasını arka koltuktan aldı. Parton kardeşler hâlâ oralarda bir yerlerdelerdi ama içeri girdiğinde ev sessizdi. Babasının vasiyetinin bir kopyası, bir posta yığınının en üzerinde duruyordu ve diğer belgeler de, girişteki masanın üzerindeydi. Çantalarını attı ve posta yığınını mutfığa taşıdı. Buzdolabından bir diyet kola alıp, Vince'in bir zamanlar, Carolyn'nin çiftçilere hazırladığı spesiyalleri yerken oturduğu, kahvaltı köşesine gitti.

Babasının kendisine yazdığı mektubu da içeren vasiyete bir göz gezdirip, gülümsedi. Geçmişteki Hollowell'ların aksine, Sadie evi modernize edecekti. Babasının tüm eski yatak odası mobilyalarını depolattırıp, kendi eşyalarını taşıyacaktı. Sığır derisi kanepeler ve babasının atlarının tüm portreleri de depoya gidecekti. Eğer JH'te yaşayacaksa, burasının kendisine ait olmasını istiyordu. Ayrıca, üst kat koridorundaki sayısız portrelerin de sayısını azaltmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Eğer çocuğu olursa, o zaman o portrelerin, kendine olduğu gibi, çocuğunun da ödünü patlatmasını istemiyordu.

Babasının vasiyetinin, kendisinin ilerde sahip olacağı çocuk ya da çocuklar olabileceğini tahmin ettiği, ismi verilmeyen hak sahibini ele alan kısmına göz attı.

Kola şişesini ağzına götürürken kaşlarını çattı. Yanlış anlayıp anlamadığını bilemiyordu ya da yanlış okuyup okumadığını ama ibare, ismi verilmeyen bir hak sahibi için hazırlanan bir para fonundan bahsediyordu. 10 Haziran 1985'te, New Mexico, Las Cruces'te doğan bir hak sahibi.

10 Haziran 1985 mi? Kahretsin bu da ne demek oluyordu? Las Cruces, New Mexico mu? Para fonu kendisiyle ilgili olamazdı. Kendisi Amarillo'da doğmuştu. Ve ayrıca, *gelecekte* sahip olacağı hiçbir çocukla da ilgili olamazdı. Bu da ne demek oluyordu?

Arka kapının sinekliği çarparak kapanınca Sadie sıçradı.

“Geldiğini gördüm,” dedi Clara Anne mutfığa girerken. “Açsan, yemekhaneden bir şeyler getirebilirim.”

Sadie başını salladı. “Clara Anne, babamın vasiyeti okunurken, sen de oradaydın.”

“Elbette. Ne kötü bir gündü.”

“Bunu hatırlıyor musun?”

“Neyi tatlım?” Clara Anne belgeye doğru eğildi ve saçları bir tarafa döküldü. Başını salladı. “Bu nedir?”

“Emin değilim ama babam neden 10 Haziran 1985'te New Mexico'da doğmuş, ismi verilmeyen bir hak sahibine, para fonu hazırlasın ki?”

Clara Anne burnunu ve kaşlarını buruşturdu. “Öyle mi yazıyor?”

“Sanırım. Bunun, o gün avukatın ofisinde okunduğunu duydun mu?”

“Hayır, ama sen bana bakma. O gün berbat bir şekilde dağılmıştım.” Clara Anne doğruldu. “10 Haziran 1985,” diye düşündü ve dişleriyle dilini ısırды. “Bunun Marisol’la ilgisi var mı acaba? Çok acele terk etmişti.”

Sadie kolayı masaya indirdi. “Kiminle?”

“Bay Koonz’a sor,” diye önerdi Clara Anne ve sonra dudaklarını ısırды.

“Sorarım. Marisol kim?”

“Bunu söylemek bana düşmez.”

“Zaten söyledin. Marisol kim?”

“Annen ölür ölmez babanın tuttuğu dadı.”

“Benim bir dadım mı vardı?”

“Birkaç aylığına, sonra gitti. Bir vardı bir yoktu.” Clara Anne ellerini göğsünün altında birleştirdi. “Bir sene kadar sonra, bir bebekle geldi. O bebeğin, babandan olduğuna hiç inanmadık.”

“Ne?” Sadie ayaklarının üzerine bastığını bile fark etmeden, ayağa fırladı. “Ne bebeği?”

“Bir kız. En azından battaniyesi pembeydi. Eğer doğru hatırlıyorsam.”

“Benim bir kız kardeşim mi var?” Bu çılgıncaydı. “Ve ben bunu daha yeni duyuyorum.”

“Eğer bir kız kardeşin olsaydı, baban bunu sana söylerdi.”

Sadie elleriyle yüzünü ovdu. Belki. Belki de söylemezdi.

“Hem bilmiyor musun, kasabadaki herkes de bundan bahsediyor olurdu.” Clara Anne başını sallayıp kollarını indirdi. “Hâlâ Wild Coyote Diner’da yemek yerken bundan bahsediyor olurlardı.”

Bu çok doğrudu. Eğer Clive Hollowell’in gayri meşru bir çocuğu olsaydı, bu, kasabadaki her akşam yemeği masasının, yüz yıl boyunca konusu olurdu. Şimdiye kadar kesinlikle bir şeyler duymuş olurdu.

“Daha sonra, Marisol o gün geldiğinde, burada yine sadece Carolyn ve ben vardık. Ve bu konuyla ilgili hiç konuşmadık.”

Road Kill Bar son on yıldır pek değişmemiştir. Wurlitzer marka müzik kutusundan, Country tarzı müzik yayılıyordu. Eski trafik levhalarıyla, içi doldurulmuş canlılar duvarları süslüyordu. Modaya meraklı müdavimler, kızıl kahve barın arkasındaki vitrinden, çingiraklı yılan derisinden yapılmış kemerlerle, taba rengi armadillo el çantalarını satın alabiliyorlardı. Road Kill'in sahibi, ek iş olarak, hayvan doldurma sanatıyla uğraşıyordu. Ve zavallı Velma Patterson'ın da, talihsiz şekilde bir manyağın arabayla çarpıp kaçmasının kurbanı olan, zavallı köpeği Hector'ı doldurması için de, onu tuttuğu söyleniyordu.

Sadie, arka köşede doldurulmuş bir çakalın altındaki bir masaya oturdu. Başı yukarı kaldırılmış, muazzam bir çakaldı. Deeann'ın kızıl bombesine, loş bar ışığı vururken, margaritalarını yudumluyorlardı.

Deeann erken saatte arayıp Sadie'yi barda buluşmaya ikna etmişti. Sadie'yi çok da zorlaması gerekmemiştir. Onun zaten yapacak bir şeyi yoktu ve kafası çok doluy-

du. O sabah, Bay Koonz ile görüşmüş ve babasının, “ismi verilmeyen hak sahibini”, son yirmi sekiz yıldır maddi olarak desteklediğini öğrenmişti. Babalıkla ilgili herhangi bir onay yoktu. Ya da Las Cruces’teki Wells Fargo banka hesaplarında herhangi bir isim de yoktu. En azından, babasının avukatı öyle demişti ve Sadie ona inanmamıştı.

“Eski kocamın, çocukları aldığı haftasonlarında hep dışarı çıkmaya çalışırım,” dedi Deeann karışık içkisini yudumlarken.

Sadie, içkisini bol buzlu almıştı. Böylelikle beyninin uyuşması şansını azaltmış oluyordu. Road Kill’e gelirken, sıradan beyaz bir askılı elbise, mavi bir hırka ve de çizmelerini giymişti. Çizmeleri giydikçe, onları neden çok sevdiğini daha iyi hatırlıyordu. Çok fazla giyilmişlerdi ve bir eldivenin okşayışı gibi ayaklarına yerleşiyorlardı.

“Oğlanlar olmadan ev çok sessiz.”

Sadie, sessiz evler konusunda deneyimliydi. Parton ikizleri, geceleri gittiğinde, ev çok sessizleşiyordu.

Öyle sessizleşiyordu ki, babasının ağıldaki atlarının sesini bile duyabiliyordu. Öyle sessizleşiyordu ki, hiç çalmayan telefonunu, hiç gönderilmeyen mesajın sesini ve ön kapısına hiç gelmeyen kamyonun gürültüsünü dinliyordu.

“Babanın ölümünden beri konuşma şansımız olmadı.” Deeann içkisinden bir yudum aldı. “Nasıl?”

“Yoğunum.” Zaten Sadie öyle olmayı severdi. Oturup da, babasının ölümünü ve Vince’i düşünemeyecek kadar

yoğun. Vince'in hiçbir zaman kendisinin olmadığını ve bu yüzden onu kaybetmesinin söz konusu olamayacağını düşünse bile.

“Geçen gün benzinliğin önünden geçtim ve yeni tabelaları gördüm. Vince benzinliği ne zaman açıyor?”

Sadie, bu sabah, Amarillo'daki avukata giderken, yeni tabelaları ve Vince'in binanın yanına park edilmiş kamyonunu görmüştü. Kalbi aynı anda hem hızlanmış hem de durmuştu. Kalbi acı veren ve donuk bir şekilde atıyordu. Gözlerinin arkasına batan bir acıydı bu; Sadie ondan nefret etmek için çok fazla uğraşmıştı. “Benzinliği ne zaman açacağını bilmiyorum.”

“Siz çıkmıyor musunuz?”

Çıkmak mı? “Hayır. Birlikte değiliz. Kiminle isterse görüşebilir.”

Sadie içkisinden bir yudum aldı ve göğsündeki acıyla yutkundu. “Onunla çıkabilirsin.” Deeann'i, Vince'in sıkılacağı ve hayatına devam edeceği konusunda uyarmalıydı. Büyük ihtimalle de hayatının en kötü gününde onu bırakacağını da belirtmeliydi. Babasını gömdüğü ve Vince'in teyzesinin Frito tartına katlanmak zorunda kaldığı günde. *Aşğılık herif.*

Deeann başını salladı ve kaşları iyice çatıldı. “Asla arkadaşımın eskisiyle çıkmam. Vince hoş bir adam fakat bu çok yanlış. Kurallara uymuyor. Kızların kitabına uymaz.”

Sadie, Deeann'i sevmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu.

“Yine de...” Deeann içkisini karıştırdı. “Jane Young’ın eski erkek arkadaşıyla çıkmıştım.” Tek elini ağzının kenarına götürdü. “Ama Jane Young’ın yelpazesi çok geniştir, demek istediğimi anlıyorsundur.”

Sadie öne eğildi. Kızlarla oturmaya çok uzun zaman olmuştu ve bunu ne kadar çok özlediğini unutmuştu. Ve evet... dedikoduyu da. Sevmediği birileriyle ilgili olduğu müddetçe tabii. “Jane çok kişiyle mi beraber oluyor?” Normalde bir kadını bu şekilde suçlamazdı. Fakat Jane kötü biriydi.

“Yani, büyükannemin lafıyla, ‘Fazla rahat.’”

Deeann elini masaya indirdi. “Ve bir süre benim eski eşim Ricky ile de vakit geçirdi.”

Sadie nefesini tuttu. Deeann, Young kızlarıyla, zarafet okulundan beri arkadaştı. “Bu kurallara aykırı,” dedi Sadie.

“Benim bilmediğimi sanıyor.” Omuzlarını silkti ve gümüş kolyesiyle oynadı. “Eğer benden takı alıyor olmasa, onu tamamen silerdim.”

Ah! Deeann parayı düşünen aklına, dostluk kurallarını karıştırmamıştı. Bu, onun için iyi bir şeydi.

“Jane’in eski erkek arkadaşı, Ricky’den daha fazla zevk veriyordu. O adamdan iki çocuk yapmış olmam bir mucize.”

Sadie güldü ve bir şeyler daha sipariş ettiler. Road Kill, hayatı boyunca tanıdığı insanlarla dolarken, içkisini yudumladı. Cain Stokes ve Cordell Parton, ikisinden de

kurtulmayı başarmıştı. İyi vakit geçirmişti ama on bire geldiğinde, artık gitmek için kendini hazır hissediyordu. Sabah, Maribell'i muayene etmek için veteriner gelecekti ve ona Pneumabort aşısı vuracaktı. Tyrus, kısırağa bakmak için yeterince kabiliyetliydi ancak Maribell artık yaşlanıyordu ve bu onun son tayı olacaktı. Babasının taylarının sonuncusuydu ve Sadie, her şeyin olması gerektiği gibi geliştiğini, ikinci bir ağızdan da duymak istemişti.

Sadie istekasını bıraktı ve Deeann'i bulmak için arka odadan dışarı çıktı.

"Ben de seni aramaya geliyordum," dedi Deeann barın ortasından. "Vince burada."

Sadie, bakışlarını Deeann'in saçındaki bombeden, onun bir metre kadar gerisinde duran, tişörtün içinden bile belli olan karın kaslarına çevirdi. Alışılmış kahverengi tişörtü ve kargo pantolonunu giymişti ve görünüşü Sadie'nin kalbini sıkıştırmıştı. Bakışlarını geniş boynuna, çenesine ve kendisine bakan yeşil gözlerine doğru kaldırdı.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Deeann.

"Hayır." Sadie, gitmeyi planlamasına rağmen başını salladı. Lovett büyüklüğünde bir kasabada, onunla karşılaşmak zorundaydı. Bunu bir an önce atlatması da kendisi için en iyisiydi. Vince, ona doğru yürüyünce Sadie, kendini hareketsiz durmak için zorladı. Kaçmamak ya da ona bir yumruk savurmamak ya da kollarını, Vince'in geniş göğsüne dolamamak için.

Vince başını bir yana eğip Sadie'nin yüzüne baktı. "Nasılsın Sadie?" diye sordu gürültülü barın içinde.

Sesi, Sadie'yi okşadı ve içine işledi. "İdare eder."

Vince, kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Lovett'ta mı kalıyorsun?"

"Şimdilik." Kısa konuşmalar. Vince'le mi? Bunu yapamazdı. İçi acımadan yapamazdı.

"Bu, arkadaşım Blake," dedi Vince yanında duran adamı işaret ederek. "Benzinlikteki tezgâhlar için bana yardımcı oluyor."

Sadie daha önce fark etmediği adama dönerken onu nasıl bu kadar özlediğini düşündü. Adam iri ve sarışındı ayrıca belli ki askerdi. Sadie elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim Blake."

Blake pis pis sırıtırıp elini tuttu. "O zevk bana ait tatlım."

Vince elini uzatıp, arkadaşının göğsüne koydu. Birbirlerine baktılar. Blake dikkatini Deeann'e çevirdi. "Kızıl-ları severim. Senin adın ne güzellik?"

Sadie gözlerini devirmemeye çalıştı ancak Deeann bahlıklama atladı. İkili, odanın arka tarafında bilardo oynamaya gidene kadar, isimlerini bile sormamışlardı.

"İçki ister misin?"

Çok yakın duruyorlardı, Sadie'nin kalbi, göğüs kafesinde ve boğazında atıyordu. "Tam gidiyordum."

Vince'in bakışları, Sadie'nin dudaklarına indi. Konuşmasını bu şekilde izliyordu. "Seni çıkarayım."

"Gerek yok.

Vince, elini onun sırtına koydu, Sadie de buna izin verdi. Bu çok da mühim değilmiş gibi davranıyordu. Sanki Vince, onun kalbini paramparça etmemiş gibi. Sanki onun dokunuşu, göğsüne kıvrılma isteği uyandırmıyormuş gibi. Bu duygu, kendisini öldürecekmiş gibi hissetmiyordu. Ve onu, fena halde incitmiyor gibi.

“JH’te işler nasıl?”

Elinin dokunuşu ve teninin kokusu Sadie’nin zihnini bulandırmıyor ve hislerini şaşırtmıyormuş gibi. “Bir kız kardeşim olabilir,” diye söyleyiverdi Sadie, serin mayıs gecesine doğru adım attıklarında. Aslında bunu kimseye itiraf etmeyi istemiyordu. Özellikle de Vince’e. Artık arkadaş değillerdi. Sadie’yle ilgili bir şey bilmesine gerek yoktu ama onu, bunu kimseye söylemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Söylememesini istemesine gerek bile yoktu.

“Ne?”

“Yok bir şey. Unut gitsin. Boşver.” Dışarı çıktıklarında, Sadie birkaç adım attı ve Vince’in eli yanma düştü. “Gerçek olmayabilir ve doğruysa eğer, onu nasıl bulacağımı bile bilemeyeceğim.”

Karanlık Teksas gökyüzünü kaplayan yıldızların altında yürüdüler ancak Vince bu gecede huzur bulmamıştı. Huzur onu sakinleştirmemişti. Sadie’nin, Road Kill’de olabileceğini bilmiyordu.

Onu tekrar gördüğü ilk seferde, nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Orada duruyor olmasına rağmen, dünya ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissedeceğini bilmiyordu. Almaya çalıştığı her nefeste, ciğerlerinin yanacağını bilmiyordu.

“Arabam orada.” Sadie sol tarafı işaret etti ve çizmelerinin topuklarının altındaki çakılların çitirtisi, aralarındaki sessizliği bozdu. Bu çizmeyi son giydiğinde, buzdolabının karşısındalardı ve Vince onun içindeydi. İçinde kaybolmuştu ve sonunu düşünmüyordu. Sadie’yle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğundan başka bir şey düşünmüyordu. “Şimdi içeri dönebilirsin,” diye ekledi Sadie.

Vince geri dönemezdi. Şimdi olmazdı. Sadie’nin sürücü kapısının yanında durdular ve Vince ona uzandı. Sadie geri çekildi ve bir kez daha Vince’in eli yanına düştü. “Seni asla incitmek istemedim Sadie,” dedi Vince.

Sadie, çizmelerinin burnuna baktı. “Sıkılacağını ve hayatına devam edeceğini biliyordum.”

“Sıkılmadım.” Vince, ona bir kez daha uzanma hatasında bulunmadı, sadece ellerini yumruk yaptı. “Asla sıkılmadım.”

Sadie başını sallarken, soluk saçlarında ve yüzünün yan tarafında ay parlıyordu. “Önemli değil.”

“Evet önemli.”

“O halde neden bana önemsizmişim gibi davrandın?” Sadie ona bakıp elini kendi göğsüne koydu. “Sanki hiçbir şeymişim gibi.”

Çünkü Vince’i en kötü halinde görmüştü. Çünkü küçük bir kız çocuğu gibi kâbuslar görmekten nefret ediyordu. Çünkü kendini aşağılık hissetmişti. “Asla benim için hiçbir şey olmadın.”

“Hayatına devam edeceğini hep biliyordum. Bunun

biteceğini hep biliyordum ama babamı gömdüğüm gün, kalbimi kırmak zorunda mıydın?”

“Üzgünüm.”

“Bekleyemez miydin? En azından bir gün daha?”

Vince hiçbir şeyi bitirmek istememişti. O geceyi geri almak için her şeyi yapardı. Tüm gece uyanık kalıp, uykuya dalmasına izin vermemek için. Uyanık kalıp, Sadie'nin uyuyuşunu izlemek için. “Üzgünüm Sadie.”

Sadie kaşlarını çatarken, ay ışığı altında titredi. “Üzgünsün demek... Ayağıma basan insanlar bana üzgün olduklarını söylerler. Sen benim kalbimi ezdin ve söyleyebileceğin sadece bu mu? Üzgün olduğun mu?”

“Evet.” Vince en çok da, Sadie'nin yanında durup da, ona dokunamadığı için üzgündü. Benzinlikte yaptıklarını ona anlatamayacağı için ve onun hayatında olanları bilemeyeceği için.

Sadie, Vince fark etmeden ona doğru yürüdü. Elini, onun göğsüne yerleştirdi ve hızla itti. “Üzgün müsün?” Sadie çok kızgındı, neredeyse Vince'i düşürecekti. “Bunun her şeyi düzeltereğini düşünüyorsun galiba.”

“Hayır.” Vince, ellerini, Sadie'nin ellerinin üzerine koydu. “Artık hiçbir şey düzelmez.” Vince, avucunu, onun başının yanına kaydırıp ve yüzünü onun yüzüne doğru eğdi. “Seni istiyorum,” diye fısıldadı. “Daha önce hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim.”

“Vince.” Sadie'nin dudaklarındaki ismi, Vince'i dağıttı. Dizlerinin bağı çözüldü. Onu öptü. Ruhunda olduğunu

bile bilmediği, ona karşı duyduğu ateşli bir açlıkla. Öncelikli ihtiyaçların ve özlemlerin olduğu hırçın bir cehennemde yanıyordu. Patlamıştı ve kontrolünü kaybetmişti. Ağzıyla Sadie'yi yiyecekmişçesine öperken, ona dokunuyor ve onu kendisine doğru çekiyordu. Onu hapsetmek, yiyip bitirmek ve asla tekrar gitmesine izin vermemek istiyordu.

“Vince!” Sadie onu itti ve birkaç adım geri çekildi. “Kes şunu.” Sadie elinin tersini ağzına götürdü. “Artık beni incitmene izin vermeyeceğim.”

Havayı içine çekip, nefes almaya çalışırken, Vince'in ciğerleri acıdı. “Seni incitmek istemiyorum.”

“Ama inciteceksin.” Sadie, Saab'ının kapısını açtı henüz hiçbir yere gitmiyordu. O, Vince'indi. Vince, onun fikrini değiştirebilirdi.

Vince, kapının tepesinden tuttu. “Bana beni sevdiğini söylemiştin.” Sadie'nin kendisini sevmesini istiyordu. Hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

“Bunu atlatacağım.” Ay ışığının altında, bir gözyaşı aktı, Sadie'nin solgun yanağına. Bu, Vince'i midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirdi ve ellerini yanlarına indirdi. “Benden uzak dur ki, seni artık sevmeyeyim. Benden uzak dur ki, sana karşı artık bir şey hissetmeyeyim.”

Sadie ağlamadı. Babasının öldüğü günde ya da gömüldüğünde de ağlamamıştı. Vince, aynı anda hem hissiz, hem de kırgın bir şekilde Sadie'nin arabayla uzaklaşmasını izledi. Çaresizdi. Pete'i kurtarmaya çalıştığında olduğu gibi.

Rachel Gibson

İçindeki ilkel öfkesi dışına taşıtı. Gerçek bir hırçınlıkla. Pete'in ölümünün üzerinden günler geçtikten sonra hissettiği türden bir hırçınlık. İşitme duyusunu, geri kazanmak için çabaladığı günlerde ve daha sonra âşık olduğu birlikten ayrıldıktan sonraki günlerde hissettiği türden. Ve bir bar dolusu motorcu tarafından ölçüsünün alındığı gün hissettiği türden bir hırçınlık.

Sadie, yastıkları yatağına yerleştirdikten sonra eserini incelemek için geri çekildi. Belki de biraz mor renk kullanabilirdi. Bir dahakine, Amarillo'ya gittiğinde mağazadan, yatak ve banyo için bir şeyler bakacaktı.

Ebeveyn yatak odasına, üzüntü ve huzur karışımı bir duyguyla baktı. Oda onun olmuştu, beyaz yatak odası mobilyaları ve geniş beyaz bir halıyla, evindeymiş gibi hissetmişti. Rahattı. Captain Church Hill taştan şöminenin üzerinde hâlâ asılıydı, anne ve babasının düğün fotoğrafı da şömine rafının üzerindeydi ama onun haricindeki her şey çıkarılıp, tavan arasında depolanmıştı. Babasının, annesine düğün gecesi verdiğini bildiği, gümüş fırça ve tarak seti hariç her şey. Seti, eski bir bağlamalı papyonla beraber babasının çorap çekmecesinde bulmuş ve ikisini de kendi şifonyerinin üzerinde bırakmaya karar vermişti.

Veteriner erkenden gelip, Maribell'i kontrol etti. Ty-rus'la beraber fetüsün ultrasonunu çekince kırsağın, önü-

müzdeki son baharda, bir aygır doğuracağını öğrendiler. Cennette bir yerlerde, babası mutluluktan dans ediyor olmalıydı. Muhtemelen Sadie'nin annesiyle beraber.

Sadie odasından çıkıp, portrelerle dolu olan koridor-
dan geçti, hâlâ bu eski portreleri ne yapması gerektiğini
bilmiyordu. Merdivenlerden inip, babasının ofisine gir-
di ve kesinlikle gitmesi gereken, eski ahşap ve bölme-
li masanın arkasında oturdu. Ama eski ve deri, Navajo
sandalyesi rahattı, bu yüzden kalabilirdi. Sadie, dizüstü
bilgisayarım açarak arama motoruna, “kayıp akrabaları
bulma” yazdı. Günlerini doldurabilmesi için ilginç bir
şeyler bulması gerekiyordu. Yalnızlığını doldurmak için.
Artık, kendisini kurtarması için Vince’i arayamazdı ve
uzun süredir kayıp olan kız kardeşini -eğer böyle bir kız
kardeşi varsa- bulmak, yapılacak en doğru şeymiş gibi
görünüyordu. Eğer Sadie hayatı boyunca saklanmış olsa,
kız kardeşi bunu nereden bilecekti? Ve eğer gerçekten bir
kız kardeşi varsa, acaba nasıl biriydi?

Onu bulmak, samanlıkta iğne aramak gibiydi. Uzun
zamandır kayıp olan birini bulmak için nereden başlaması
gerektiğini bilmiyordu.

Annesinin adı, doğum tarihi ve doğduğu hastanenin
adı vardı elinde. Babasının hazırladığı para fonuyla ilgili
bilgi ve bir banka numarası da vardı fakat bu bilgilerle ne
yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu bilgilerle ilgili kime
güveneceğini de bilmiyordu. Bu, başkalarıyla paylaşmak
istediği bir şey değildi. En azından şimdilik. Söylediği
tek insan Vince’ti ve bu da tamamen yanlışlıkla olmuştu.

Sadie, bilgisayar ekranından başını kaldırdı. Vince’i ona çok zor gelmişti. Ona bakmak, zaten hırpalanmış olan kalbinin, biraz daha acımasına sebep olmuştu. Hemen ardından, Sadie’yi daha önce hiç öpmediği kadar büyük bir tutkuyla ve arzuyla öpmüştü. Tüm öpücüklerin toplamından daha fazla bir ihtiyaç vardı o öpücükte. Muhtemelen, Sadie’nin yerini alacak birini henüz bulamadığı içindi bu ve onu öpmek çok daha kolay olurdu. Kendine dokunmasına izin vermek, onunla eve gidip, sevişmek. Evet, Vince onu istiyordu. Bunu kendisi söylemişti ancak Sadie’yi sevmiyordu. Ve Sadie, sevmeyi hak ettiği için, kendisini sevmeyen adamları sevmekten vazgeçmişti. Hiç olmazsa, babasının ölümü, ona, beklememesini; bir adamın sevmek ve sevgisini göstermek konusunda yetersiz olduğunu ona söylemesini öğretmişti.

Kapının zili çaldı ve Sadie, Clara Anne’in kapıyı açmasını bekledi. Tekrar çaldığında, kalkıp, girişe gitti.

Sadie, büyük kapının, tek tarafını açtı. JH’in girişteki büyük paspasının üzerinde Vince duruyordu. Tişört ve kargo pantolondan oluşan üniforması gitmişti, bugün beyaz bir frak gömleği ve Tally Lynn’in düğünündeki gibi haki rengi pantolonunu giymişti. Tek eksikliği kravatıydı. Öyle iri, güçlü ve hoş görünüyordu ki, bu, Sadie’nin midesine kramplar girmesine neden oldu.

Vince, Sadie’yi içine çeken yeşil gözleriyle, doğrudan bakıyordu. Bakışlarını, Sadie’nin üzerinde gezdirerek tek söylediği, “Sadie!” olmuştu.

Sadie bir süre bekledikten sonra, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Sana bir isim getirdim."

"Kimin ismi?"

"Eğer bir kız kardeşin varsa bunu ortaya çıkarabilecek birinin." İkiye katladığı bir kâğıt parçasını Sadie'ye uzattı. "İstediğin kadar yardımcı olacaktır sana."

"Teşekkür ederim." Vince'ten kâğıdı alıp, kotunun arka cebine soktu. "Bunu bana vermek için, buralara kadar gelmene gerek yoktu. Mesajla da gönderebilirdin."

"Dahası var."

"Neymiş?"

"Beni içeri davet et." Vince boğazını temizledi. "Lütfen."

Dahası mı? Dahasım nasıl bilebilirdi? Sadie ona daha başka bir bilgi vermemişti. Yana çekilince Vince girişe doğru yanından geçti. Sadie dönüp, kapanan kapıya sırtını yasladı.

"Geçen gece sen bardan gidince, birilerine bulaşmak istedim. Berbat hissediyordum ve birilerinin de benim hissettiğim kadar kötü hissetmesini istedim. Bunu eskiden olsa yapardım."

Sadie, önce onun ellerine daha sonra da temiz yüzüne bir bakış attı. "Ama yapmadın."

Vince başını salladı ve orantısız bir gülüş dudakları-

nı büzdü. “Eğer kız kardeşimin düğününe mor bir gözle gidersem, canıma okur.” Durdu ve gülümsemesi soldu. “Yapmadım çünkü senin benim hakkımda duygularını kontrol edemeyen biri olduğumu düşünmeni istemedim. Hayatımda ilk kez bir kadının benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Senin ne düşündüğünü önemsiyorum.”

Sadie’nin kalbi eziliyordu fakat onun sözlerini yanlış anlamak istemiyordu. Birilerinin düşüncelerini önemsemek, aşk değildi.

“Dün gece seni gördüğümde, her şeyin eskisi gibi olabileceğini düşünmüştüm. Bıraktığımız yerden devam edebileceğimizi.”

“Bu artık mümkün değil.”

“Biliyorum. Ben senin tek gecelik bir aşktan daha fazlası olmanı hiç istemedim.”

“Biliyorum.” Sadie ayaklarının altındaki zemine baktı. O da, onun çıkar ilişkisinin olduğu bir arkadaştan öte olmasını istememişti. Ama arkadaşlık kısmı aşka dönüşmüştü.

“Ama tek gece, ikiye; iki, üçe; üç, haftaya; hafta, iki haftaya; iki hafta, iki aya dönüştü. Daha önce hiçbir kadınla seninle olduğum kadar uzun süre beraber olmamıştım.”

Sadie kafasını kaldırdı. “Sanırım, daha uzun sürede sıkılmanla övünmeliyim.”

“Sana dün gece de sıkılmadığımı söyledim. Bitmesine hazır değildim.”

“O halde neden bitti?”

Vince kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Çünkü o gece beni gördün. Beni o şekilde görmeni hiç istemezdim. Bir ordu doktorunun haricinde kimse o rüyaları bilmiyor ve ben asla kimsenin bilmesini istemezdim. Özellikle de senin.” Vince başını salladı. “Senin görmeni asla istemezdim.”

Sadie yaslandığı kapıdan doğruldu. “Neden?”

“Çünkü ben bir erkeğim.” Vince omuzlarını silktili ve elleri yanlarına düştü. “Çünkü benim her şeyin üstesinden gelmem gerekir. Çünkü ben bir SEAL Donanması askeriyim. Çünkü ben bir savaşçıyım ve travma sonrası stres bozukluğum yok. Çünkü küçük bir rüyadan korkmamam gerekir.”

“O küçük bir rüya değildi.”

Vince, omuzlarının üzerinden, Clara Anne’in bahçeden kestiği, bir vazo dolusu sarı güle baktı. Ağzını açtı fakat sonra tekrar kapattı.

“Ne kadar zamandır o rüyaları görüyorsun?”

“Pete öldüğünden beri. Altı yıldır kesintili olarak.”

“Dostun Pete Wilson mı?”

“Evet.”

“Ona ne oldu?”

Vince, Sadie’ye bakınca bir kez daha Sadie, onun kendisinin gördüğünün ötesinde bir şeyler gördüğünü düşündü. Ve geçen sefer olduğu gibi, bu durum zaten kırılmış olan

kalbini bir kez daha kırdı. “O, ben olmalıydım. O olmamalıydı. Köşeye kısıtılmıştık, yoğun ateş altındaydık; her yerden gelen, ağaçlara ve kayalara çarpan mermiler. Pete üzerlerine doğru gitti, tek eliyle telsizden hava desteği çağırırken, diğer eliyle de her şeye ateş ediyordu. Bizim altımızda, Taliban’a doğrudan ateş eden Denizcilerle sıkışıp kalmıştık. Çok fazlalardı. Yüzlerce. O lanet dağdan geri çekilmenin hiçbir yolu yoktu. Çok fazla terörist vardı. Üzerlerine delicesine ateş edip, kıçlarımızı kurtarmak için hava desteğini beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu.”

Sadie, elini onun yüzüne koyup, gözlerinin içine bakma ihtiyacı hissetti. Ancak bunu yapmadı. Sevse de ona dokunamazdı. “O gün ölmediğine sevindim.”

Vince yeniden soluna baktı. “Pete’e üç kurşun isabet etti. Biri sol bacağına ve diğer ikisi de göğsüne. Ben vurulmadım. En azından Taliban kurşunlarıyla vurulmadım. Bombardıman uçakları ve saldırı helikopterleri gürültüyle geldi ve tüm o Taliban savaşçıları imha olana kadar, o yarıklardaki her yeri patlattı. Kurtarma helikopterleri en sonunda, güneyden füze fırlattıklarında, Pete ölmüştü. Ben sağır olmuştum ve kusmaktan içim dışıma çıkmıştı ama hayatta kalmıştım.”

Sadie tek elini kaldırdı. “Bekle bir dakika. Sağır mıydın?”

“Hava saldırısının şiddetinden dolayı.” Vince, bu çok da önemli değilmiş gibi, omuzlarını silkti. “Sonra düzeldi ama sol kulağımın yüzde altmışı düzeldi sadece.”

Bu nedenle bazen Sadie'nin konuşmasını izliyordu. Sadie, dudaklarını izlemeyi sevdiğini düşünmüştü.

“Daha önce hiç kimseye Pete’ten bahsetmedim fakat sen beni en kötü halimle gördün, bu yüzden neler olduğunu bilmen gerekir diye düşündüm. Bugün buraya, beni o şekilde acınacak halde ve... koridorun köşesinde, görmenden sonra, o gün neden öyle davrandığımı sana anlatmak için geldim.”

Vince, Sadie’ye bir açıklama borçlu değildi. “Acınacak halde değildin.”

“Bir kadın, erkeğin yanındayken kendini güvende hissetmeli. Onu bir köşede titrerken ve gölgelere bağırırken görmemeli.”

“Ben senin yanında hep güvende hissettim. O gece bile.”

Vince başını salladı. “Bir erkek, kadına bakmalı. Diğer türlü olmamalı. Sen beni en kötü halimle gördün ve ben bunun için çok üzgünüm. Birçok şey için üzgünüm, özellikle de o gece seni bıraktığım için. O gece olanları unutmanı umuyordum.”

“Bu yüzden mi buraya kadar geldin?” Vince, onun dedikodu yapmayacağını bilmeliydi. Pekâlâ, Jane’in her önüne gelenle yatması dışında. “Bundan asla kimseye bahsetmem.” Ve Sadie’yi evine bırakıp terk ettiğini de kimseye söylemeyecekti tabii ki.

“Birilerine söylemenden endişe etmiyorum. Ve buraya gelmemin tek sebebi de bu değil. Daha fazlası var.”

Daha fazlası mı? Sadie dağılmadan önce daha ne kadarını kaldırabilirdi bilmiyordu. Eve gelene kadar durmadan ağladığı, dün geceki gibi. Kendisini kimsenin görmemiş olmasına seviniyordu.

“Seni dün gece ağlattığım için özür dilerim.”

Kahretsin. Karanlıktı ve sadece tek bir gözyaşı akmıştı. Vince’in bunu görmemiş olmasını dilerdi. İçine atabilmeyi dilerdi.

“Bir kez daha ağlamanın sebebi olmak istemiyorum.”

Bunun tek yolu, Vince’in gitmesi ve kendisine paramparça olan kalbinin iyileşmesi için zaman vermesiydi. Sadie bir adım geri çekildi ve arkasındaki kapının topuzuna uzandı. Burun direği sızıyordu ve Vince acele edip gitmezse Sadie, kendisini yine ağlarken göreceğinden korkuyordu. “Hepsi bu mu?”

“Buraya bir şeyi daha söylemek için geldim.”

Sadie, bakışlarını, onun üzerindeki gömleğin üçüncü düğmesine indirdi. “Ne?” Daha söylenecek ne kaldığını merak ediyordu. Sadece hoşça kal kalmıştı.

Vince derin bir nefes alıp verdi. “Seni seviyorum.”

Sadie, Vince’e baktı ve dudaklarından sadece fısıltıyla bir “Ne?” çıktı.

“Ben otuz altı yaşındayım ve ilk kez âşık oluyorum. Bunun benim için ne demek olduğunu bilmiyorum. Belki hayatım boyunca seni beklemişimdir.”

Sadie'nin ağızı açık kaldı ve bir nefes aldı. Başını dönüyor-
muş gibi hissediyordu, sanki bayılacakmış gibiydi. "Vince,
ce, az önce bana beni sevdiğini mi söyledin?"

"Evet ve bu beni çok korkutuyor." Vince güçlükle yut-
kundu. "Lütfen teşekkür etme."

Sadie gülmemek, titrememek ya da her ikisini yapma-
mak için dudaklarını ısırdı.

"Bana beni sevdiğini söylediğinde, bunu gerçekten
inanarak mı söylemiştin?"

Sadie başıyla onayladı. "Seni seviyorum Vince. Sade-
ce çıkar ilişkimin olduğu bir arkadaş olacağını düşünmüş-
tüm. Daha sonra, gerçek bir arkadaş olup bana Cheetos ve
diyet kola getirdin. Sana âşık oldum."

"Cheetos mu?" Vince kaşlarını çatı. "Sırf bu yüzden
mi?"

Hayır, dahası vardı. "Beni kurtardın Vince Haven." Sadie ona doğru bir adım attı ve onun gözlerinin içine bakabilmek için başını arkaya eğdi. Ne zaman ihtiyacı olsa, Vince yanında olmuştı.

"Seni her zaman kurtarabilirim."

"Ben de seni kurtarabilirim."

Vince'in dudağının bir tarafı yukarı kalktı. "Neyden?"

"Kendinden. Bensiz otuz yedi yaşına girmekten."

Vince, elini, Sadie'nin yanağına koydu. "Seni seviyorum Mercedes Jo Hollowell. Bir gün daha sensiz yaşamak

istemiyorum.” Vince, başparmağıyla, Sadie’nin yanağını ve alt dudağını okşadı. “Şu lanet olası Sam Leclair bir şeyler dedi. Bir insanın nerede yaşadığının önemli olmadığı gibi bir şeyler. Önemli olanın kiminle yaşadığın olduğuyla ilgili.” Vince, Sadie’yi öptü ve dudaklarının karşısındayken ekledi, “Tanrım, o herifin haklı olmasından nefret ediyorum.”

Sadie kıkırdadı ve Vince’in eline uzandı. Bazen bir insanı kendine bağlayan, bir yer değil, bir insandır. JH onun eviydi. Vince de onun çapası. “Hadi gidelim.”

“Nereye?”

“Daha özel bir yere. Beni bu dar kottan kurtarabileceğin ve benim de seni şu saçma pantolondan kurtarabileceğim bir yere.”

“Hurra.”

